

1. பாயிரம்

1. கடவுள் வாழ்த்து

அஃதாவது, கவி தான் வழிபடு கடவுளையாதல் எடுத்துக் கொண்ட பொருட்டு ஏற்புடைக்கடவுளையாதல் வாழ்த்துதல். அவற்றுள் இவ்வாழ்த்து ஏற்புடைக்கடவுளை என அறிக. என்னை? சத்துவம் முதலிய குணங்களான் மூன்று ஆகிய உறுதிப் பொருட்டு அவற்றான் மூவராகிய முதற் கடவுளோடு இயைபு உண்டாகலான். அம் மூன்று பொருளையும் கூறலுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமை ஆகலின், இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினார் என உணர்க.

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு.

எழுத்து எல்லாம் அகரம் முதல—எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரம் ஆகிய முதலை உடையன; உலகு ஆதிபகவன் முதற்று—அதுபோல உலகம் ஆதிபகவன் ஆகிய முதலை உடைத்து.

இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தான் அன்றி நாதமாத்திரை ஆகிய இயல்பாய் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வான் அன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானும் கொள்க. தமிழ் எழுத்திற்கே அன்றி வட எழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி, 'எழுத்து எல்லாம்' என்றார். 'ஆதி பகவன்' என்னும் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை வடநூல் முடிபு. 'உலகு' என்றது ஈண்டு உயிர்கள் மேல் நின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்டு உண்மை கூறவேண்டுதலின் 'ஆதிபகவன் முதற்றே' என உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரம்—தோற்றத்தின் கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

2. கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன் நற்றான் தொழாஅர் எனின்.

கற்றதனால் ஆய பயன் என் - எல்லா நூல்களையும் கற்றவர்க்கு அக்கல்வி அறிவான் ஆய பயன் யாது; வால் அறிவன் நல்தான் தொழாரர் எனின் - மெய்யுணர்வினை உடையானது நல்ல தான்களைத் தொழாராயின்?

'எவன்' என்னும் வினாப் பெயர் 'என்' என்றாய், ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றது. 'கொல்' என்பது அசைநிலை. பிறவிப் பிணிக்கு மருந்து ஆகலின் 'நற்றான்' என்றார். ஆகம அறிவிற்குப் பயன் அவன் தானைத் தொழுது பிறவியறுத்தல் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

3. மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார். 3

மலர்மிசை ஏகினான் மாண் அடி சேர்ந்தார் - மலரின் கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தார்; நிலமிசை நீடு வாழ்வார் - எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டு உலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேரலின், 'ஏகினான்' என இறந்த காலத்தால் கூறினார். என்னை? "வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும், ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி, இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல், விரைந்த பொருள் என என்மனார் புலவர்" (தொல், சொல், வினை 44) என்பது ஒத்தாகலின், இதனைப் 'பூ மேல் நடந்தான்' என்பதோர் பெயர் பற்றிப் பிறிதொரு கடவுட்கு ஏற்றுவாரும் உள். சேர்தல்—இடைவிடாது நினைத்தல்.

4. வேண்டுதல்வேண் டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல. 4

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்கு - ஒரு பொருளையும் வீழாதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் அடியைச் சேர்ந்தார்க்கு; யாண்டும் இடும்பை இல - எக்காலத்தும் சீரலித் துன்பங்கள் உளவாகா.

பிறவித் துன்பங்களாவன: தன்னைப் பற்றி வருவனவும், பிற உயிர்களைப் பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப் பற்றி வருவனவும் என மூவகையான் வரும் துன்பங்கள். அடிசேர்ந்தார்க்கும் அவ்விரண்டும் (வேண்டுதலும் வேண்டாமையும்) இன்மையின், அவை காரணமாக வரும் மூவகைத் துன்பங்களும் இலவாயின.

5. இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. 5

இருள் சேர் இருவினையும் சேரா - மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினையும் உளவாகா; இறைவன் பொருள் சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு - இறைவனது மெய்மையை சேர்ந்த புகழை விரும்பினாரிடத்து.

இன்ன தன்மைத்து என ஒருவராலும் கூறப்படாமையின், அவிச்சையை 'இருள்' என்றும், நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாக வான் 'இருவினையும் சேரா' என்றும் கூறினார். இறைமைக் குணங்கள் இவராயினானர உடையர் எனக்கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழுகள் பொருள் சேராவாகலின், அவை

முற்றவும் உடைய இறைவன் புகழே 'பொருள்சேர் புகழ்' எனப்பட்டது புரிதல் - எப்பொழுதும் சொல்லுதல்.

6. பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

6

பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பொறிகளை வழியாக உடைய ஐந்து அவாவினையும் அறுத்தானது; பொய் தீர் ஒழுக்க நெறி நின்றார் - மெய்யான ஒழுக்க நெறியின்கண் வருவாது நின்றார்; நீடு வாழ்வார் - சிறப்பு இன்றி எக்காவத்தும் ஒரு தன்மையளய வாழ்வார்.

புலன்கள் ஐந்து ஆகலான். அவற்றின்கண் செல்கின்ற அவாவும் ஐந்து ஆயிற்று. ஒழுக்க நெறி ஐந்தவித்தானால் சொல்லப்பட்டமையின், ஆண்டை ஆறனுருபு செய்யுட் கிழமைக்கண் வந்தது. 'கபிரரது பாட்டு' என்பதுபோல. இவை நான்கு பாட்டானும் இறைவனை நினைத்தலும், வாழ்த்தலும், அவன் நெறி நின்றலும் செய்தார் வீடு பெறுவார் என்பது கூறப்பட்டது.

7. தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

7

தனக்கு உவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் - ஒருவாற்றானும் தனக்கு நிகர் இல்லாதவனது தானைச் சேர்ந்தார்க்கு அல்லது; மனக்கவலை மாற்றல் அரிது - மனத்தின்கண் நிகழும் துன்பங்களை நீக்குதல் உண்டாகாது.

"உறற்பாவ தீண்டா விடுதல் அரிது" (நூலடி 109) என்றாற் போல ஈண்டு, 'அருமை' இன்மைமேல் நின்றது. தாள் சேராதார் பிறவிக்கு ஏது ஆகிய காம வெருளி மயக்கங்களை மாற்றமாட்டாமையின், பிறந்து இறந்து அவற்றான் வரும் துன்பங்களுள் அழுந்துவர் என்பதாம்.

8. அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

8

அறஆழி அந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் - அறக்கடல் ஆகிய அந்தணனது தாள் ஆகிய புணையைச் சேர்ந்தார்க்கு அல்லது; பிற ஆழி நீந்தல் அரிது - அதனின் சிறவாகிய கடல்களை நீந்தல் அரிது.

அறம், பொருள், இன்பம் என உடன் எண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்தமையான், ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் 'பிற' எனப்பட்டன. பலவேறு வகைப்பட்ட அறங்கள் எல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிலாக உடையான் ஆகலின், 'அறஆழி அந்தணன்' என்றார். 'அறஆழி' என்பதனைத் தருமசக்கரம் ஆக்கி, 'அதனை உடைய அந்தணன்' என்று உரைப்பாரும் உள். அப் புணையைச் சேராதார் கரைகாணாது அவற்றுள்ளே அழுந்துவர் ஆகலின், 'நீந்தல் அரிது' என்றார். இஃது ஏகதேச உருவகம்.

9. கோளில் பொறியின் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தானை வணங்காத் தலை.

9

கோளில் பொறியின் குணம் இல்வே - தத்தமக்கு ஏற்ற புலன்களைக் கொள்கை இல்லாத பொறிகள் போலப் பயன்படுதலுடைய அல்ல; எண்

குணத்தான் தாமத வணங்காத் தலை - என் வணகப்பட்ட குணங்களை உடையானது தான்களை வணங்காத தலைகள்.

என் குணங்களாவன தன்வயத்தன் ஆதல், தூய உடம்பினன் ஆதல், இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றும் உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்கரின் நீய்ருதல், பேரருள் உடைமை, முடிவு இல் ஆற்றல் உடைமை, வறம்பு இல் இன்பம் உடைமை என இவை இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது. 'அணியா' என முதலாக உடையன எனவும், 'கடையினா அறிவை' முதலாக உடையன எனவும், உரைப்பாரும் உளர். 'காணாத கண் முதலியனபோல வணங்காத தலைகள் பயன் இல்' எனத் தலைமேய் வைத்துக் கூறினார். கூறினாரேனும், இனம் பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயன்இல் என்பதும் கொள்க இவை மூன்று பாட்டானும் அவளை நினைத்தலும், வாழ்த்தலும், வணங்கலும், செய்யா வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

10. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

10

இறைவன் அடி (சேர்ந்தார்) பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்—இறைவன் அடி என்னும் புனைமையச் சேர்ந்தார் பிறவி ஆகிய பெரிய கடலை நீந்துவர்; சேராதார் நீந்தார் - அதனைச் சேராதார் நீந்தமாட்டாராய் அதனுள் அழுந்துவர்.

காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரை இன்றி வருதலின், 'பிறவிப் பெருங்கடல்' என்றார். 'சேர்ந்தார்' என்பது சொல்லெச்சம். உலகியல்பை நிகளையாது இறைவன் அடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவி அறுதலும், அவ்வாறன்றி மாறி நினைப்பார்க்கு அஃது அறாமையும் ஆகிய இரண்டும் இதனான் நியமிக்கப்பட்டன.

2. வான் சிறப்பு

அஃதாவது அக்கடவுளது ஆணையான் உலகமும், அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும், நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல். அதிகார முறைமையும் இதனாளே விளங்கும்.

11. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று.

1

வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால் - மழை இடையறாது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்று வருதலான்; தான் அமிழ்தம் என்று உணரற் பாற்று - அம்மழைதான் உலகத்திற்கு அமிழ்தம் என்று உணரும் பான்மையை உடைத்து.

'நிற்ப' என்பது 'நின்று' எனத் திரிந்து நின்றது. 'உலகம்' என்று ஈண்டு உயிர்களை அவை நிலைபெற்று வருதலாவது பிறப்பு இடையறாமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்போடு காணப்பட்டு வருதல். அமிழ்தம் உண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின், உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வானை 'அமிழ்தம்' என்று உணர்க என்றார்.

12. துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்

துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் - உன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் உன்புறுத்தல்
உன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்

துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
உன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்

13. விண்ணின் பொய்யின் விளிநீ விண்ணின்
உயிரின் துன்புறுத்தல் பரி.

விண் துன்புறுத்தல் பொய்யின் - மறை வேண்டுகாவத்துப் பெய்யாது
பொய்யின் துன்புறுத்தல்: விளிநீ விண்ணின் உயிரின் துன்புறுத்தல் - உயிரின் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
உயிரின் துன்புறுத்தல்: துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் பரி - துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
பரி.

உயிரின் துன்புறுத்தலும் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
உயிரின் துன்புறுத்தல்: துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்

14. ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல்என்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

உழவர் ஏரின் உழாஅர் - உழவர் ஏரின் உழாஅர் செய்வார் புயல்என்னும்
வாரி வளம் குன்றிக்கால் - மறை என்னும் வகுவாய் தன் பயன் குன்றிக்.

'குன்றியக்கால்' என்பது குறைந்து நின்றது. உயிரின் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்
துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல்

15. கெடுப்பதாஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
எடுப்பதாஉம் எல்லாம் மறை.

கெடுப்பதாஉம் - பூயியின்கண் வாழ்வாணாப் பெய்யாது துன்புறுத்தல்
கெடுப்பதாஉம்; கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்று ஆங்கே எடுப்பதாஉம் -
அவ்வாறு கெட்டார்க்குத் துணையாய்ப் பெய்யு முன் கெடுத்தாற்றாவ
எடுப்பதாஉம்; எல்லாம் மறை - இவையெல்லாம் வல்லது மறை.

'மற்று' வினைமாற்றின்கண் வந்தது. 'ஆங்கு' என்பது மறைமகத்து
தொழிலுவமத்தின்கண் வந்த உவமைச்சொல். கெடும் ஆக்கமும் எடுத்துக்க
உரியார் மக்கள் ஆதலின், 'கெட்டார்க்கு' என்றார். 'எல்லாம்' என்றது
அம்மக்கள் முயற்சி வேறுபாடுகளால் கெடுத்தல் எடுத்தல் தன் பயனாக
நோக்கி 'வல்லது' என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது மறைமகத்து ஆற்றல்
கூறியவாறு.

16. விகம்பின் துளிவிழின் அல்லால்மற் றாங்கே
பகம்புல் தலைகாண் பரிது.

விசம்பில் துளிவிழி அல்லாய் - பேசுத்தீய் துளி விழிந்காண்பது அல்லது; மற்று ஆக்கே பகல்பயி தலை காண்பு அரிது - விழாதாயின், அப்பொழுதே பகல் புல்லிந்து தலைமையயல் காண்டல் அரிது.

'விசம்பு' ஆகுபெயர் 'மற்று' வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இழிவு சிறப்பு உம்மை விகாரத்தாய் தொக்கது. ஓர் அறிவு உயிரும் இல்லை என்பதாம்.

17. நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின. 7

நெடுங்கடலும் தன் நீர்மை குன்றும் - அளவில்வாத கடலும் தன் இயல்பு குறையும்; எழிலி தான் தடிந்து நல்காது ஆகிவிடின் - மேகந்தான் அதனைக் குறைத்து அதன்கண் பெய்யாது விடுமாயின்.

உம்மை சிறப்பு உம்மை. தன் இயல்பு குறைதவாவது நீர்வாழ் உயிர்கள் பிறவாமையும், மணி முதலாயின படாமையும் ஆம். ஈண்டுக், 'குறைத்தல்' என்றது முகத்தலை; "அது கடல் குறைபடுத்த நீர் கல் குறைபட எறிந்து" (பரிபா.20) என்பதனானும் அறிக. மழைக்கு முதலாய கடற்கும் மழை வேண்டும் என்பதாம். இவை ஏழுபாட்டானும் உலகம் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

18. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு. 8

வானோர்க்கும் ஈண்டுச் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது - தேவர்கட்கும் இவ் உலகில் மக்களால் செய்யப்படும் வீழாவும் பூசையும் நடவாது; வானம் வறக்குமேல் - மழை பெய்யாதாயின்.

நைமித்திகத்தோடு கூடிய நித்தியம் என்றார் ஆகலின், 'செல்லாது' என்றார். 'உம்மை' சிறப்பு உம்மை. நித்தியத்தில் தாழ்வு தீர்ச் செய்வது நைமித்திகம் ஆகலின், அதனை முற் கூறினார்.

19. தானம் தவமிரண்டும் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின். 9

வியன் உலகம் தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா - அகன்ற உலகின்கண் தானமும் தவமும் ஆகிய இரண்டு அறமும் உளவாகா; வானம் வழங்காது எனின் - மழை பெய்யாதாயின்.

தானமாவது அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உலகையோடும் கொடுத்தல். தவமாவது மனம் பொறிவழி போகாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலாயின. பெரும்பான்மை பற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும், தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன.

20. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு. 10

யார் யார்க்கும் நீர் இன்று உலகு அமையாது எனின் - எவ்வகை மேம்பட்டார்க்கும் நீரை இன்றி உலகியல் அமையாது ஆயின்; ஒழுக்குவான்

26. செயற்கரிய செயலன் பெரிய சிறிய
செயற்கரிய செயலன் தன்.

6

செயற்கு அரிய செயலன் பெரிய - ஒத்த சிறப்பினைய மக்களுள் செய்தற்கு
எரியவற்றைச் செயலாது அரியவற்றைச் செயலன் பெரிய; செயற்கு அரிய
செய்கலாது சிறிய - அவ் எரியவற்றைச் செய்து அரியவற்றைச் செய்ய
எட்டாது சிறிய.

செயற்கு எரிய ஆவன மனம் வேண்டியவாறே அதனைப் பொதி
வழிகளால் புலன்மையில் செலுத்தலும் வெட்கமும், வெகுந்தலும் முதலாயின்
செயற்கு அரிய ஆவன இயமம், நியமம், முதலாய எண்வகை யோக
உறப்புக்கள். 'நீரில் பவகால் மூழ்கல் முதலாய நாலிரு வழக்கின் தாபதபக்கம்'
என்பாரும் உள். அவை நியமித்துள்ளே அடங்கலின், நீத்தாது பெருமைக்கு
ஏனாம அறிக.

27. கவைபொளி ஊறோசை நாற்றமென் னறந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு.

7

கவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்தின் வகை - கவையும், ஒளியும்,
ஊறும், ஓசையும், நாற்றமும் என்று சொல்லப்பட்ட தன் மாத்திரைகள் ஐந்தினது
கூறாட்டமையும்; தெரிவான் கட்டே உலகு - ஆராய்வான் அறிவில் கண்ணதே
உலகம்.

அவற்றின் கூறாடு ஆவன பூதங்கட்கு முதல் ஆகிய அமைதாம் ஐந்தும்,
அவற்றின்கண் தோன்றிய அப்பூதங்கள் ஐந்தும், அவற்றின் கூறு ஆகிய
ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆக இருபதும் ஆம்.
'வகைதெரிவான் கட்டு' என உடம்பொடு புணர்த்ததனால், தெரிகின்ற
புருடனும், அவன் தெரிதற்கருவி ஆகிய மான் அகங்கார மனங்களும்,
அவற்றிற்கு முதல் ஆகிய மூலப்பகுதியும் பெற்றாம். தத்துவம்
இருபத்தைத்தனையும் தெரிதலாவது மூலப் பகுதி ஒன்றில் தோன்றியது
அன்மையின் பகுதியே ஆவதல்லது விசுதி ஆகாது எனவும், அதன்கண்
தோன்றிய மானும், அதன்கண் தோன்றிய அகங்காரமும் அதன்கண்
தோன்றிய தன் மாத்திரைகளும் ஆகிய ஏழும், தத்தமக்கு முதலாயதனை
தோக்க விசுதியாதலும் தங்கண் தோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பகுதியாதலும்
உடைய எனவும், அவற்றின்கண் தோன்றிய மனமும், ஞானேந்திரியங்களும்,
கன்மேந்திரியங்களும், பூதங்களும் ஆகிய பதினாறும் தங்கண் தோன்றுவன
இன்மையின் விசுதியே ஆவதல்லது பகுதி ஆகா எனவும், புருடன் தான்
ஒன்றில் தோன்றாமையானும் தன்கண் தோன்றுவன இன்மையானும்
இரண்டும் அவ்வன் எனவும் சாங்கிய நூலுள் ஒதியவாற்றான் ஆராய்தல். இவ்
இருபத்தைத்துமல்லது உலகு எனப் பிரித்தொன்று இல்லை என உலகினது
உன்மை அறிதலின், அவன் அறிவின் கண்ணதாயிற்று. இவை நான்கு
எட்டானும் பெருமைக்கு ஏது ஐந்து அறித்தலும், யோகப் பயிற்சியும், தத்துவ
உணர்வும் என்பது கூறப்பட்டது.

28. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை திகத்து
வரைமொழி காட்ட விரும்பும்.
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை - திகத்து மொழியின் உடைய ஒற்றதாறு
பெருமையை திகத்து வரைமொழி காட்ட விரும்பும் - தீவரவகத்தின் கண் அவர்
கூறையாகப் போவிய மத்தியகரே கண்கூடாகக் காட்டும்.

29. குணமென்றும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது.
நிறைமொழி என்பது அருளிக் கூறினும், வெகுண்டு கூறினும், அவ்வப்
பயங்களைப் பாததெயிரும் மொழி காட்டுதல் - பயணம் உணர்ந்துதல்.
குணம் என்றும் குன்றேறி தீவரம் வெகுளி - துறவு, மெய்யுணர்வு,
அவாழ்க்கை முதலிய நத்தினங்கள் ஆகிய குன்றிக் முடிவில்கள் திகுற
முனிவரது வெகுளி; கணமேயும் காத்தல் அரிது - தாம் உள்ள அளவு கணமே
கூயினும், வெகுணப்பட்டணல் தடுத்தல் அரிது.

சலியாமையும், பெருமையும் பற்றிக் குணங்களைக் குன்றாக உருவகம்
செய்தார். குணம் - சாதியொருமை, அநாதியாய் வருகின்றவாறு பற்றி
ஒரொவழி வெகுளி தோன்றியபொழுதே அதனை மெய்யுணர்வு அழிக்கும்
ஆகலின், 'கணமேயும்' என்றும், நிறைமொழி மாந்தர் ஆகலின் 'காத்தல் அரிது'
என்றும் கூறினார். இவை இரண்டு பாட்டானும் அவர் ஆணை கூறப்பட்டது.

30. அந்தணர் என்போர் அறவேர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். 10

எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான் - எவ்வா உயிர்கள் மேலும்
செவ்விய தண்ணாய்யைப் பூண்டு ஒழுகலான், அந்தணர் என்போர் அறவேர் -
அத்தண்ணென்று சொல்லப்படுவார் துறவறத்தின் தின்றவர்.

பூணுதல் - விரதமாகக் கோடல், 'அந்தணர்' என்பது அழகிய தட்பத்தினை
உடையார் என ஏதுப்பெயர் ஆகலின், அஃது அவ் அருளுடையார் மேலன்றிச்
செவ்வாறு என்பது கருத்து. அவ்வாறு ஆணையுடையராயினும் உயிர்கள்
மாட்டு அருளுடையார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

4. அறன் வலியுறுத்தல்

அஃதாவது அம் முனிவரான் உணர்த்தப்பட்ட அம்முன்றனுள் ஏனைப்
பொருளும் இன்பமும் போலாது, அறன் இம்மை மறுமை வீடு என்னும்
முன்றனையும் பயத்தவான். அவற்றின் வலியுடைத்து என்பது கூறுதல்.
அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். "சிறப்புடை மரபின்
பொருளும் இன்பமும்—அறத்து வழிப்படுவம் தோற்றம் போல" (புறம் 31)
என்றார் பிறரும்.

31. சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு.

சிறப்பானும் - விழிப்பெடுத்தாயும் தரும்; செவ்வாயும் எனும் - ஆரக்கம் முறைய
 செவ்வந்தாயும் தரும்; உயிர்த்து அறத்தின் ஊய்து ஆக்கம் எனும் - ஆதலாம்
 உயிர்த்து அறத்தின் மகம் ஆக்கம் பாடி

எனும்பு நெறினும் சிறந்தவாயின் மீது சிறப்பு எனப்படும் ஆக்கம்
 நடுவந்தன ஆக்கம் என்றும் ஆக்கம் - பெரியும் உயிரும் எனும் 'உயிர்' உயிர்
 என்றது மகம் உயிரும், சிறப்பும் செவ்வாயும் என்பதுதான், உயிரும் அழிவு
 ஆகியும் இதனால் அறத்தின் மகம் உயிர் இவ்வளவு என்பது கூறப்பட்டது

32. அறத்தினூடும் வாகவாயும் இவ்வளவு அறமன
 மறத்தலின் ஊய்கிலாவை கேடு.

அறத்தின் ஊய்து ஆக்கமும் இவ்வளவு - ஒருவழிக்கு அறஞ்செய்தலின்
 மறப்பட்ட ஆக்கமும் இவ்வளவு அறமன மறத்தலின் ஊய்து கேடு இவ்வளவு - அறமன
 மயக்கத்தால் மறத்தலின் மறப்பட்ட கேடு இவ்வளவு.

'அறத்தினூடும் ஆக்கமும் இவ்வளவு' என பெர்சொல்லிய தமனியை
 அணுவித்தார். அதனால் கேடு வருதல் கூறாத பாய் நோக்கி இதனால் அற
 செய்வாழிக் கேடு வருதல் கூறப்பட்டது

33. ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஒவாநீ
 செல்லும்வா செயல்வாஞ் செயல்.

ஒல்லும் வகையான் - தத்தமக்கு சியவூர் சிறத்தான்; அறவினை ஒவாநீ
 செல்லும் வாய் எவ்வளம் செயல் - அறம் ஆகிய நவநினைவைய ஒழிப்பதே அற
 வயதும் இடத்தானெவ்வளம் செயல்.

இயலுந்திறம் ஆவது இவ்வறம் பொருள் அளவிதகு ஏற்பவும், ஆரவறம்
 யாக்கை நினைவக்கு ஏற்பவும் செய்தன். ஒவாமை - இடைவிடாமை, எல்லும்
 இடமாவன: மனம், வாக்கு, காயம் என்பன. அவற்றால் செயல்பும்
 அறங்களாவன; முறையே நற்சிந்தையும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் என
 இவை. இதனால் அறஞ்செய்யும் ஆறு கூறப்பட்டது

34. மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
 ஆகுல நீர பிற.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் - அவ்வாற்றான் அறஞ்செய்வான் தன்
 மனத்தின்கண் குற்றமுடையனவன் ஆக; அனைத்து அறன் - அவ்வளவே அறம்
 ஆவது; பிற ஆகுல நீர - அ:து ஒழிந்த சொல்லும் வேடமும் அறம் எனப்படா;
 ஆரவார நீர்மைய.

குற்றம் - நீயன சிந்தித்தல். பிறர் அறிதல் வேண்டிச் செய்கின்றன ஆகியின்.
 'ஆகுல நீர்' என்றார். மனத்து மாசுடையன் ஆயவழி அதன் வழி ஆகிய மொழி
 மெய்களால் செய்வன பயனில என்பதும் பெறப்பட்டது

35. அழுக்கா நவாவெருளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
 இழுக்கர் இயன்ற தறம்.

அழுக்காறு - சிறர் ஆக்கம் பொறாமையும்; அவா - புலன்கண் மெல் செய்கின்ற
 அவாவும்; வெருளி - அவை எதுவாகப் சிறப்பால் வரும் வெருளியும்;

இவ்வாறானால் - அதுபற்றி வரும் அறிவிப்புகளும் ஆகிய நூல்களும் திருக்கா
சிவந்தகாலம் - திருக்காலம் அல்லது திருக்காலம் யாது நடந்தது அறம் ஆவது.

இதனால், இவ்வாறானால் விடவி இயன்றது அறம் எனப்படாது என்பதனால்
மேலாக இவை இரண்டு பாடலும் அறத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது.

36. அன்றறிவாம் என்ன தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றங்கால் பொன்றாத் துணை. 6

அன்ற அறிவாம் என்பது அறம் செய்க - யாம் திற்பொழுது தினையம்
ஆகலின் திறக்கல் நூற்று செய்தல் எனக் கருதாது அறத்தினை நான்தொழும்
செய்க' அது பொன்றங்கால் பொன்றாத் துணை - அவ்வாறு செய்த அறம் இய்
உடம்பினால் உயிர்போல் காலத்து அறக்கு அறிவு தீய்வாத துணை ஆம்.

'மற்று' என்பது அசைநிலை. 'பொன்றாத் துணை' என்றார், செய்த உடம்பு
அழியவும் உயிரோடு ஒன்றி ஏனை உடம்பினும் சேறலின், இதனான் இய்
இயல்பிற்றாய அறத்தினை, நிலையாத யாக்கை நிலையினபொழுதே செய்க
என்பது கூறப்பட்டது.

37. அறத்தா நிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ ஞந்தான் இடை. 7

அறத்து ஆறு தீது என வேண்டா - அறத்தின் பயன் இது என்று யாம் ஆகம
அளவையால் உணர்த்தல் வேண்டா; சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான்
இடை - சிவிகையைக் காவலானோடு செலுத்துவானிடக் காட்சியளவை
தன்னானே உணர்ப்படும்.

பயனை 'ஆறு' என்றார், பின்னது ஆகலின் 'என' என்னும் எச்சத்தால் சொல்
ஆகிய ஆகம அளவையும், 'பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடை' என்றதனால்
காட்சியளவையும் பெற்றாம். 'உணர்ப்படும்' என்பது சொல்லெச்சம், இதனான்
பொன்றாத் துணையாதல் தெளிவிக்கப்பட்டது.

38. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல். 8

வீழ்நாள் படாமை நன்று ஆற்றின் - செய்யாது கழியும் நாள் உளவாகாமல்
ஒருவன் அறத்தைச் செய்யுமாயின்; அஃது ஒருவன் வாழ்நாள் வழி அடைக்கும்
கல் - அச்செயல் அவன் யாக்கையோடு கூடும் நாள் வரும் வழியை வாராமல்
அடைக்குங் கல்லாம்.

ஐவகைக் குற்றத்தான் வரும் இருவகை வினையும் உள்ள துணையும், உயிர்
யாக்கையோடும் கூடிநின்று அவ்வினைகளது இருவகைப் பயனையும்
நுகரும் ஆகலான், அந்நாள் முழுவதும் 'வாழ்நாள்' எனப்பட்டது. குற்றங்கள்
ஐந்து ஆவன: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன,
இவற்றை வட நூலார் பஞ்சக்கிலேசம் என்பர், வினை இரண்டு ஆவன:
நல்லினை தீவினை என்பன. பயன் இரண்டு ஆவன: இன்பம் துன்பம் என்பன.
இதனான் அறம் வீடு பயக்கும் என்பது கூறப்பட்டது.

39. அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.

9

அறத்தான் வருவதே இன்பம் - இவ்வறத்தோடு பொருந்தி வருவதே இன்பம் ஆவது; மற்று எல்லாம் புறத்த - அதனோடு பொருந்தாது வருவன எல்லாம் இன்பம் ஆயினும் துன்பத்தினிடத்த; புகழும் இல - அதுவேயும் அன்றிப் புகழமுடைய அல்ல.

'ஆன்' உருபு ண்டு உடன் நிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது "துங்குகையான் ஒங்கு நடைய" (புறம்.22) என்புழிப்போல. இன்பம் - காம நுகர்ச்சி. அஃது ஆமாறு காமத்துப்பாலின் முதற்கண் சொல்லுதும். இன்பத்தின் புறம் எனவே துன்பம் ஆயிற்று. பாவத்தான் வரும் 'பிறன் இவ் விழைவு' முதலாயின அக்கணத்துள் இன்பமாய்த் தோன்றும் ஆயினும் பின் துன்பமாய் விளைதலின், 'புறத்த' என்றார். அறத்தோடு வாராதன 'புகழும் இல'. எனவே, வருவது புகழும் உடைத்து என்பது பெற்றாம். இதனால் அறம் செய்வாரே இம்மை இன்பமும் புகழும் எய்துவர் என்பது கூறப்பட்டது.

40. செயற்பால தோரும் அறனே ஒருவற்கு
உயற்பால தோரும் பழி.

10

ஒருவற்குச் செயற்பாலது அறனே - ஒருவனுக்குச் செய்தற் பான்மையது நல்வினையே; உயற்பாலது பழியே - ஒழிதற் பான்மையது தீவினையே.

'ஒரும்' என்பன இரண்டும் அசைநிலை தேற்றேகாரம் பின்னும் கூட்டப்பட்டது. பழிக்கப்படுவதனைப் 'பழி' என்றார் இதனால் செய்வதும் ஒழிவதும் நியமிக்கப்பட்டன.

- பாயிரம் முற்றும் -

2. இல்லற இயல்

5. இல்வாழ்க்கை

அ. தாவது, இல்வாளோடு கூடி வாழ்தலினது சிறப்பு இய்தினை அறஞ்செய்தற்கு உரிய இருவகை நிலையுள் முதல் ஆதலின், இஃது அறன் வலியுறுத்தலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

41. இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் தின்ற துணை. 1

இல் வாழ்வான் என்பான் - இல்லறத்தோடு கூடி வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான், இயல்பு உடைய மூவர்க்கும் நல் ஆற்றின் தின்ற துணை - அற இயல்பினையுடைய ஏனை மூவர்க்கும் அவர் செல்லும் நல்லொழுக்க நெறிக்கண் நிலைபெற்ற துணை ஆம்.

'இல்' என்பது ஆருபெயர். 'என்பான்' எனச் செயப்படு பொருள் வினைமுதல் போலக் கூறப்பட்டது. ஏனை மூவர் ஆவார்; ஆசாரியனிடத்தினின்று ஒதுதலும் விரதங் காத்தலும் ஆகிய பிரமசரிய ஒழுக்கத்தானும், இல்லைவிட்டு வளத்தின்கண் தீயொடு சென்று மனையான் வழிபடத் தவஞ் செய்யும் ஒழுக்கத்தானும், முற்றத் துறந்த யோக ஒழுக்கத்தானும் என இவர்; இவருள் முன்னை இருவரையும் பிறர் மதம் மேற்கொண்டு கூறினார். இவர் இல் ஒழுக்க நெறிகளை முடியச் செல்லுமளவும், அச் செலவிற்குப் பசி, நோய், குளிர் முதலியவற்றான் இடையூறு வாராமல், உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலிய உதவி, அவ்வந் நெறிகளின் வழுவாமல் செலுத்தலான், 'நல் ஆற்றின் தின்ற துணை' என்றார்.

42. துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இல்வாழ்வான் என்பான் துணை. 2

துறந்தார்க்கும் - களைகண் ஆனவரால் துறக்கப்பட்டார்க்கும்; துவ்வாதவர்க்கும் - நல்கூர்ந்தார்க்கும்; இறந்தார்க்கும் - ஒருவரும் இன்றித் தன்பால் வந்து இறந்தார்க்கும்; இல்வாழ்வான் என்பான் துணை - இல்வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுவான் துணை.

துறந்தார்க்குப் பாவம் ஒழிய அவர் களைகணாய் நின்று வேண்டுவன செய்தலானும், துவ்வாதவர்க்கு உணவு முதலிய கொடுத்தலானும், இறந்தார்க்கு நீர்க்கடன் முதலிய செய்து நல்லுலகின்கண் செலுத்தலானும் 'துணை' என்றார்.

இவை இரண்டு பாட்டானும் இவ்நிலை எவ்வாறு உபகாரத்திற்கும் உரித்தாதல் கூறப்பட்டது.

43. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை. 3

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்று - சீரார், தேவர், வீரத்தினர், சுற்றத்தார், தான் என்று சொல்லப்பட்ட: ஐம்புலத்து ஆறு ஒம்பல் தலை - ஐந்து இடத்துச் செய்யும் அறநெறியை வழுவாமல் செய்தல் இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அறம் ஆம்.

சீராராவார்: படைப்புக் காலத்து அயனாய் படைக்கப்பட்டதொரு உலகநாதி அவர்க்கு இடம் தென்நிலை ஆதலின், 'தென்புலத்தார்' என்றார். 'தெய்வம்' என்றது சாதியொருமை. 'விருந்து' என்பது புதுமை; அஃது ஈண்டு ஆகுபொருளாய் புதியராய் வந்தார் மேல் நின்றது. அவர் இருவகையர், பண்டு அறிவுண்மையின் குறித்து வந்தாரும், அஃது இன்மையின் குறியாத வந்தாரும் என. ஒக்கல் - சுற்றத்தார். எவ்வாறு அறங்களும் தான் உளனாய் நின்று செய்ய வேண்டுதலின், தன்னை ஒம்பலும் அறனாயிற்று. 'என்ற' என்பது விசாரமாயிற்று. 'ஆங்கு' அசை. ஐவகையும் அறம் செய்தற்கு இடனாகலின் 'ஐம்புலம்' என்றார். அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறில் ஒன்றாயிற்று. இவ் ஐம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறுவேண்டுதலான் என்பதறிக.

44. பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல். 4

பழி அஞ்சிப் பாத்து ஊண் வாழ்க்கை உடைத்தாயின் - பொருள் செய்யுங்கால் பாவத்தை அஞ்சி ஈட்டி, அப்பொருளை இயல்பு உடைய மூவர் முதலாயினார்க்கும், தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத் தான் உண்டலை ஒருவன் இவ்வாழ்க்கை உடைத்தாயின்; வழி எஞ்ஞான்றும் எஞ்சல் இல் - அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்கல் அல்லது இறத்தல் இல்லை.

பாவத்தான் வந்த பிறன் பொருளைப் பகுத்து உண்ணின், அறம் பொருளுடையார் மேலும், பாவம் தன்மேலுமாய் நின்று வழி எஞ்சுமாகலின், 'பழி அஞ்சி' என்றார். வாழ்வானது உடைமை வாழ்க்கை மேல் ஏற்றப்பட்டது.

45. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது. 5

இவ்வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் - ஒருவன் இவ்வாழ்க்கை தன் துணைவியேல் செய்யத்தகும் அன்பினையும், சீரர்க்குப் பகுத்து உண்டல் ஆகிய அறத்தினையும் உடைத்தாயின்; அது பண்பும் பயனும் - அவ் உடைமை அதற்குப் பண்பும் பயனும் ஆம்.

நிரல்நிறை, இவ்வாட்கும் கணவற்கும் நெஞ்சு ஒன்றாகா வழி. இவ்வறம் கடைபோகாமையின், அன்புடைமை பண்பு ஆயிற்று. அறனுடைமை பயன் ஆயிற்று. இவை மூன்று பாட்டானும் இந்நிலையில் நின்றான் அறஞ் செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

46. அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில் போடியப் பெறுவ தெவன். 6

இல்வாழ்க்கை அறத்தாற்றின் ஆற்றின் - ஒருவன் இல்வாழ்க்கையை அறத்தின் வழியே செலுத்தவன் ஆயின்; புறத்தாற்றில் போடியப் பெறுவது எவன் - அவன் அதற்குப் புறம் ஆகிய நெறியில் போய்ப் பெறும் பயன் யாது?

'அறத்தாறு' என்பது பழி அஞ்சிப் பருத்து உண்டலும் அன்புடைமையும் என மேற்சொல்லிய ஆறு. புறத்தாறு - இல்லை விட்டு வளத்துச் செல்லும் நிலை. அந்நிலையின் இது பயனுடைத்து என்பார், 'போடியப் பெறுவது எவன்' என்றார்.

47. இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல்வாருள் எல்லாம் தலை. 7

இல்வாழ்க்கை இயல்பினான் வாழ்பவன் என்பான் - இல்வாழ்க்கைக்கண் தீன்று அதற்கு உரிய இயல்போடு கூடி வாழ்பவன் என்று சொல்லப்படுவான்; முயல்வாருள் எல்லாம் தலை - புலன்களை விட முயல்வார் எல்லாருள்ளும் மிக்கவன்.

முற்றத் துறந்தவர் விட்டமையின், 'முயல்வார்' என்றது முன்றாம் நிலையில் நின்றாரை. அந்நிலைதான் பலவகைப்படுதலின், 'எல்லாருள்ளும்' எனவும், முயலாது வைத்துப் பயன் எய்தலின், 'தலை' எனவும் கூறினார்.

48. ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனிழுக்கா இல்வாழ்க்கை நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து. 8

ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை - தவஞ்செய்வாரையும் தத்தம் நெறியின்கண் ஒழுக்கப்பண்ணித் தானும் தன் அறத்தின் தவறாத இல்வாழ்க்கை; நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து - அத் தவஞ்செய்வார் நிலையிலும் பொறையுடைத்து.

பசி முதலிய இடையூறு நீக்கலின், 'ஆற்றின் ஒழுக்கி' என்றார். 'நோற்பார்' என்பது ஆகுபெயர். நோற்பார் நிலைக்கு அவர் தம்மை உற்ற நோயல்லது இல்வாழ்வார் நிலைபோல் பிறரை உற்ற நோயும் பொறுத்தல் இன்மையின், 'நோற்பாரின் நோன்மையுடைத்து' என்றார்.

49. அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று. 9

அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே - இருவகை அறத்தினும் நூல்களான் அறன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அஃதும் பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று - ஏனைத் துறவறமோ எனின், அதுவும் பிறனால் பழிக்கப்படுவது இல்லையாயின், அவ் இல்வாழ்க்கையோடு ஒரு தன்மைத்தாக நன்று.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இதனால் பிரிக்கப்பட்டது துறவறம் ஆகலின், 'அஃது' என்னும் சுட்டுப்பெயர் அதன்மேல் நின்றது. 'பிறன் பழிப்பது' என்றது கூடாவொழுக்கத்தை. துறவறம் மனத்தையும்

பொறிகளையும் ஒறுத்து அடக்கவல்ல, அருமையுடைத்தாய வழியே, அவற்றை ஒறுக்கவேண்டாது ஐம்புல இன்பங்கள் ஆரத் துய்க்கும் மென்மையுடைய இவ்வாழ்க்கையோடு அறம் என ஒருங்கு எண்ணப்படுவது என்றவாறு ஆயிற்று. இவை நான்கு பாட்டானும் இன்னிலையே பயனுடைத்து என இதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

50. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

10

வாழ்வாங்கு வையத்துள் வாழ்பவன் - இவ்வறத்தோடு கூடிவாழும் இயல்பினால் வையத்தின்கண் வாழ்பவன், வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் - வையத்தானே எனினும் வானின் கண் உறையும் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து நன்கு மதிக்கப்படும்.

பின் தேவளாய் அவ்வறப்பயன் நுகர்தல் ஒருதலையாகலின், 'தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்' என்றார். இதனால் இவ்நிலையது மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது. இம்மைப் பயன் புகழ் அதனை இறுதிக்கண் கூறப்

6. வாழ்க்கைத் துணை நலம்

அஃதாவது, அவ் இவ் வாழ்க்கைக்குத் துணை ஆகிய இவ்வறத்து நன்மை. அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

51. மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை.

1

மனைத்தக்க மாண்பு உடையவளாகித் தன் கொண்டான் வளத்தக்கான் - மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவளாய்த் தன்னைக் கொண்டவளது வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையை உடையான், வாழ்க்கைத் துணை - அதற்குத் துணை.

நற்குணங்களாவன: துறந்தார்ப் பேணலும், விருந்து அபந்தலும், வறியார்மாட்டு அருளுடைமையும் முதலாகின. நற்செய்கைகளாவன வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அடும் தொழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலும் முதலாகின. வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையாவது முதலை அறிந்து அதற்கு இடைய அழித்தல் இன்னும் இவ்விரண்டு நன்மையும் சிறந்தன என்பது கூறப்பட்டது.

52. மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இவ்ஆயின் வாழ்க்கை
மனைமாட்சித் தாயினும் இல்.

2

மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இவ்வாயின் - மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகள் ஒருவன் இவ்வாறிடத்து இவ்வையின் வாழ்க்கை மனைமாட்சித்து ஆயினும் இல் - அவ் இவ்வாழ்க்கை மனைமாட்சித் துணை மாட்சிமை யுடைத்தாயினும் அது உடைத்தன்று.

இவ்வய' என்றார். பயன்பாடையின. அறம்
53. இவ்வதென இவ்வவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இவ்வவள் மாணாக் கடை.

இவ்வவள் மாண்பு தனாய் இவ்வது என்- ஒருவனுக்கு இவ்வவள் நற்குண
நற்குணமாய் துயிலக்கால் இவ்வாதது யாது? இவ்வவள் மாணாக்கடை
உள்ளது என் - அவள் அன்னள் அல்லாக்கால் உள்ளது யாது?

மாண்பு' எனக் குணத்தின் பெயர் குணமேய் நின்றது. இவை இரண்டு
மட்டும் இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டுவது இவ்வாளது மாட்சியே. பிற அவ்வ
உள்ளது கூறப்பட்டது.

54. பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மைஉண் டாகப் பெறின்.

பெண்ணின் பெருத்தக்க யாஉள - ஒருவன் எய்தும் பொருள்களுள்
இவ்வாளின் மேம்பட்ட பொருள்கள் யாவை உள; கற்பு என்னும் திண்மை
உண்டாகப் பெறின் - அவள்மாட்டுக் கற்பு என்னும் கலங்கா நிலைமை
உண்டாகப் பெறின்?

கற்புடையாள்போல அறம் முதலிய மூன்றற்கும் ஏதுவாவன பிற
இன்மையின். 'யாஉள' என்றார். இதனால் கற்புநலத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.
55. தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுது எழுவாள் பெய் என - பிற தெய்வம்
தொழாது தன் தெய்வம் ஆகிய கொழுநனைத் தொழா நின்று துயிலெழுவாள்
'பெய்' என்று சொல்ல; மழை பெய்யும் - மழை பெய்யும்.

தெய்வம் தொழுதற்கு மனம் தெளிவது துயிலெழும் காலத்தாகலின்
'தொழுது எழுவாள்' என்றார். 'தொழா நின்று' என்பது 'தொழுது' எனத் திரிந்து
நின்றது. தெய்வந்தான் ஏவல் செய்யும் என்பதாம். இதனால் கற்புடையவளது
ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

56. தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

தன் காத்துத் தன்கொண்டான் பேணி - கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக்
காத்துத் தன்னைக் கொண்டவனையும் உண்டி முதலியவற்றால் பேணி;
தகைசான்ற சொல்காத்து - இருவர் மாட்டும் நன்மை அமைந்த புகழ் நீங்காமல்
காத்து; சோர்வு இலாள் பெண் - மேற்சொல்லிய நற்குண நற்செய்கைகளிலும்
கடைப்பிடி உடையவளே பெண் ஆவாள்.

தன் மாட்டுப் புகழாவது. வாழும் ஊர் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது. சோர்வு
- மறவி. இதனால் கற்புடையாளது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.
57. சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

மகளிர் சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும் - மகளிரைத் தலைவர் சிறையால் காக்கும் காவல் என்ன பயனைச் செய்யும்; சிறைகாக்கும் காப்பே தலை - அவர் தமது சிறையால் காக்கும் காவலே தலையாய காவல்.

சிறை மதினும், வாயில்காவலும் முதலாயின. நிறை நெஞ்சைக் கற்பு நெறியில் நிறுத்தல். காவல் இரண்டினும் நிறைக் காவல் இவ்வழி ஏனைச் சிறைக்காவலால் பயன் இல்லை என்பார் 'நிறைகாக்கும் காப்பே தலை' என்றார். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இதனால் தற்காத்தற் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

58. பெற்றாற் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப் புத்தேளிர் வாழும் உலகு.

8

பெண்டிர் பெற்றான் பெறின் - பெண்டிர், தம்மை எய்திய கணவனை வழிபடுதல் பெறுவாராயின்; புத்தேளிர் வாழும் உலகு பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவர் - புத்தேளிர் வாழும் உலகின்கண் அவரால் பெருஞ் சிறப்பினைப் பெறுவர்.

வழிபடுதல் என்பது சொல்லெச்சம். இதனால் தற்கொண்டாற் பேணிய மகளிர் புத்தேளிரால் பேணப்படுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

59. புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன் ஏறுபோல் வீடு நடை.

9

புகழ்புரிந்த இல் இலோர்க்கு - புகழை விரும்பிய இல்லாளை இல்லாதார்க்கு; இகழ்வார் முன் ஏறுபோல் வீடுநடை இல்லை - தம்மை இகழ்ந்துரைக்கும் பகைவர்முன் சிங்க ஏறுபோல நடக்கும் பெருமீத நடை இல்லை.

'புரிந்த' என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் விகாரத்தால் தொக்கது. பெருமீதம் உடையானுக்குச் சிங்க ஏறு நடையான் உவமம் ஆக்கலின், 'ஏறுபோல்' என்றார். இதனால் தகைசான்ற சொல் காவா வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

60. மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன் நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.

10

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி - ஒருவர்க்கு நன்மை என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர், மனையாளது நற்குண நற்செய்கைகளை; அதன் நன்கலம் (என்ப) நன்மக்கட்பேறு - அவை தமக்கு நல்ல அணிகலம் என்று சொல்லுவர் நல்ல புதல்வரைப் பெறுதலை.

'அறிந்தோர்' என்பது எஞ்சி நின்றது. 'மற்று' அசைநிலை. இதனால் வாழ்க்கைத் துணைக்கு ஆவதோர் அணிகலம் கூறி, வருகின்ற அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

7. புதல்வரைப் பெறுதல்

அந்நாஸ்து. இருபிறப்பாளர் மூவரானும் இயல்பாக இறுக்கப்படுஉம் கடன் மூன்றனும் முனிவர்கடன் கேள்வியானும், தேவர் கடன் கேள்வியானும், தென்புலத்தார் கடன் புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின் அக்கடன் இறுத்தற் பொருட்டு நன் மக்களைப் பெறுதல் அதிகார முறைமை மேலே பெறப்பட்டது.

61. பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த மக்கட்பே றல்ல பிற.

1

பெறுமவற்றுள் - ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள்; அறிவு அறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல சிறு - அரிய வேண்டுவன அறிதற்குரிய மக்களைப் பெறுதல் அல்லது சிறு பேறுகளை; யாம் அறிவது இல்லை - யாம் மதிப்பது இல்லை.

'அறிவது' என்பது அறிதலைச் செய்வது என அத்தொழில் மேல் நின்றது. காரணம் ஆகிய உரிமை காரியம் ஆகிய அறிதலைப் பயந்தே விடுமாதலான், அத்'துணிவு' பற்றி அறிந்த என இறந்த காலத்தால் கூறினார். 'அறிவறிந்த' என்ற அதனான், 'மக்கள்' என்னும் பெயர் பெண் ஒழித்து நின்றது. இதனான் புதல்வர்ப் பேற்றினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

62. எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட் பெறின்.

2

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா - வினைவயத்தால் சிறக்கும் சிறப்பு ஏழின்கண்ணும் ஒருவனைத் துன்பங்கள் சென்றடையா; பழி சிறங்காப் பண்பு உடை மக்கட்பெறின் - சிறரால் பழிக்கப்படாத நற்குணங்களை உடைய புதல்வரைப் பெறுவான் ஆயின்.

அவன் தீவினை வளராது தேய்தற்குக் காரணம் ஆகிய நல்வினைகளைச் செய்யும் புதல்வரைப் பெறுவன் ஆயின் என்றவாறு ஆயிற்று. பிறப்பு ஏழாவன. "ஊர்வ பதினொன்றாம் ஒன்பது மானுடம், நீர் பறவை நாற்கால் ஓர் பப்பத்துச் சீரிய பந்தம் ஆம் தேவர் பதினான்கு அயன் படைத்த, அந்தம் இல் கீர்த் தாவரம் நாலைந்து." தந்தை தாயார் தீவினை தேய்தற்பொருட்டு அவரை நோக்கிப் புதல்வர் செய்யும் தான தருமங்கட்கு அவர் நற்குணம் காரணமாகலின், 'பண்பு' என்னும் காரணப் பெயர் காரியத்தின் மேல் நின்றது.

63. தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள் தந்தம் வினையான் வரும்.

3

தம் மக்கள் தம் பொருள் என்ப - தம் புதல்வரைத் தம் பொருள் என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்; அவர் பொருள் தம் தம் வினையான் வரும் - அப்புதல்வர் செய்த பொருள் தம்மை நோக்கி அவர் செய்யும் நல்வினை யானே தம்பால் வரும் ஆதலான்.

'தம்மம் வினை' என்புழித் தொக்குநின்ற ஆறாம் வேற்றுமை 'முருகனது குறியிற்சி நிவம்' என்புழிப்போல உரிமைப் பொருட்கண் வந்தது. பொருள் செய்த மக்களைப் 'பொருள்' என் உபசரித்தார். இவை இரண்டு பாட்டானும் தம்மக்களைப் பெற்றார் பெறும் மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது.

64. அயிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்.

4

அயிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே - கவையான அயிழ்தினும் மிக இனிமையுடைத்து; தம் மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழ் - தம் மக்களது சிறுகையான் அளாவப்பட்ட சோறு.

சிறுகையான் அளாவலாவது. "இட்டும் தொட்டும் கௌவியும் துழந்தும், தெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதித்தல்" (புறம்.188)

65. மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு.

6

உடற்கு இன்பம் மக்கள் மெய் தீண்டல் - ஒருவன் மெய்க்கு இன்பமாவது மக்களது மெய்யைத் தீண்டுதல்; செவிக்கு இன்பம் அவர் சொல் கேட்டல் - செவிக்கு இன்பமாவது அவரது சொல்லைக் கேட்டல்.

'மற்று' வினைமாற்று. மக்களது மழுவைச் சொல்வே கூன்றி அவர் கற்றறிவுடையராய்ச் சொல்லுஞ் சொல்லும் இன்பமாகயின், பொறுப்பால் 'சொல்' என்றார். 'தீண்டல், கேட்டல்' என்றும் காரணப் பெயர்கள் மன்றிக் காரியங்களின் மெய் நின்றன.

66. குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளாதவர்.

6

குழல் இனிது யாழ் இனிது என்ப - குழலினை இனிது, யாழினை இனிது என்ப சொல்லுவார்; தம் மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர் - தம் புதல்வருடைய குதலைச் சொற்களைக் கேளாதவர்.

'குழல், யாழ்' என்பன ஆகுபெயர். கேட்டவர் அவற்றினும் மழலைச் சொல் இனிது என்பர் என்பது குறிப்பெச்சம். இனிமை மிகுதி பற்றி மழலைச் சொல்லைச் சிறப்பு வகையானும் கூறியலாறு. இவை மூன்று பாட்டானும் இம்மைப் பயன் கூறப்பட்டது.

67. தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முத்தி இருப்பச் செயல்.

7

தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி - தந்தை புதல்வனுக்குச் செய்த நன்மையாவது; அவையத்து முத்தி இருப்பச் செயல் - கற்றல் அவையத்தை அவரினும் மிகுதி இருக்குமாறு கல்வியுடையான் ஆக்குதல்.

பொருளுடையன் ஆக்குதல் முதலான துன்பம் மக்களின் அமைதி ஆக என்பது கருத்து. இதனால் தந்தை உன் கூறப்பட்டது.

68. தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை யாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.

தம் மக்கள் அறிவுடைமை - தம் மக்களது அறிவுடைமை; மாநிலத்து மன்உயிர்க்கு எல்லாம் தம்மீன் இனிது - பெரிய நிலத்து மன்னா நின்ற உயிர்க்கு எல்லாம் தம்மீன் இனிது ஆம்.

எண்டு 'அறிவு' என்றது இயல்பாகிய அறிவோடு கூடிய கல்வியறிவினை. 'மன்னுயிர்' என்றது எண்டு அறிவுடையார்மேல் நின்றது. அறிவுடைமை கண்டு இன்புறுதற்கு உரியார் அவராகலின், இதனால் தந்தையினும் அவையத்தார் உலப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.

69. என்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்.

9

சுற்ற பொழுதின் பெரிது உலக்கும் - தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழும்; தன் மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் - தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தான் என்று அறிவுடையோர் சொல்லக் கேட்ட தாய்.

கவாளின் கண் கண்டபொது உவகையினும் சால்புடையன் எனக் கேட்ட சிறப்பு உவகை பெரிதாகலின் 'பெரிது உலக்கும்' எனவும், பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் 'கேட்டதாய்' எனவும் கூறினார். அறிவுடையார் என்பது வருவிக்கப் பட்டது. சான்றோன் என்றற்கு உரியார் அவர் ஆகலின், தாய் உவகைக்கு அளவு இன்மையின், அஃது இதனால் பிரித்துக் கூறப்பட்டது.

70. மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல்.

10

தந்தைக்கு மகன் ஆற்றும் உதவி - கல்வியுடையன் ஆக்கிய தந்தைக்கு மகன் செய்யும் கைம்மாறாவது; இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல் - தன் அறிவும் ஒழுக்கமும் கண்டார் இவன் தந்தை இவனைப் பெறுதற்கு என்ன தவஞ்செய்தான் கொல்லோ என்று சொல்லும் சொல்லை நிகழ்த்துதல்.

'சொல்' என்பது நிகழ்த்துதல் ஆகிய தன்காரணம் தோன்ற நின்றது. நிகழ்த்துதல் - அங்ஙனம் சொல்ல ஒழுக்கல். இதனால் புதல்வன் கடன் கூறப்பட்டது.

8. அன்புடைமை

அஃதாவது, அவ்வாழ்க்கைத் துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொடர் புடையார்கண் காதலுடையன் ஆதல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். இவ்வறம் இனிது நடத்தலும், பிற உயிர்கள் மேல் அருள் பிறத்தலும் அன்பின் பயன் ஆகலின், இது வேண்டப்பட்டது. வாழ்க்கைத் துணை மேல் அன்பு இவ்வழி இவ்வறம் இனிது நடவாமை "அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும், துறவோர்க்கு எதிர்த்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின், விருந்து எதிர்கோடலும் இழந்த என்னை" (சிலம்பு, 16, 71-73) என்பதனாலும், அதனால் அருள் பிறத்தல், "அருள் என்னும் அன்பு நன் குழவி" (குறள் 757) என்பதனாலும் அறிக.

71. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்.

அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ - அன்பிற்கும் பிரர் அரியாமல்
அடைத்து வைக்கும் தாழ் உண்டோ? ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும் - தம்மால்
அன்பு செய்யப்பட்டாளு துன்பம் கண்டு அன்புடையார் கண் பொழிக்கிற
புல்லிய கண்ணீரே உள் நின்ற அன்பினை எவ்வாறும் அரியத் தாற்றும் ஆதலாம்.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது ஆர்வலரது புனமை கண்ணீர் மேல்
ஏற்றப்பட்டது காட்சியளவைக்கு எய்தாதாயினும் அனுமான அளவைபான்
வெளிப்படும் என்பதாம் இதனால் அன்பினது உண்மை கூறப்பட்டது

72. அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிரர்க்கு

அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர் - அன்பிலாதார் பிரர்க்குப்
பயன்படாமையின் எல்லாம் பொருளானும் தமக்கே உரியர்; அன்புடையார்
என்பும் பிரர்க்கு உரியர். - அன்புடையார் அவற்றானே அன்றித் தம் உடம்பானும்
பிரர்க்கு உரியர்.

ஆள் உருபுகளும், பிரிநிலை ஏகாரமும் விகாரத்தாம் தொக்கன. 'என்பு'
ஆகுபெயர். என்பும் உரியராதல் "தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின் தபுதி
அஞ்சிச் சீரை புக்கொன்" (புறம்.43) முதலாயினார்கள் காண்க.

73. அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போ டியைந்த தொடர்பு.

ஆர் உயிர்க்கு என்போடு டியைந்த தொடர்பு - பெறுதற்கு அரிய மக்கள்
உயிர்க்கு உடம்போடு உண்டாகிய தொடர்ச்சியினை; அன்போடு டியைந்த
வழக்கு என்ப - அன்போடு பொருத்துதற்கு வந்த நெறியின் பயன் என்று
சொல்லுவார் அறிந்தோர்.

பிறப்பினது அருமை பிறந்த உயிரமேல் ஏற்றப்பட்டது 'இயைந்த' என்பது
உபசார வழக்கு. வழக்கு ஆகுபெயர். உடம்போடு இயைந்தவது அன்பு
செய்யலாகாமையின், அது செய்தற பொருட்டு இத் தொடர்ச்சி உளதாயிற்று
என்பதாம். ஆகவே, இத்தொடர்ச்சிக்குப் பயன் அன்புடைமை என்று ஆயிற்று.

74. அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.

அன்பு ஆர்வமுடைமை ஈனும் - ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார் மாட்டுச்
செய்த அன்பு அத் தன்மையால் பிரர்மாட்டும் வீரப்பமுடைமையைத் தரும்; அது
நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு ஈனும் - அவ்வீரப்பமுடைமைதான் அவற்குப்
பகையும் நொதுமலும் இல்லையாய் யாவரும் நண்பு என்று சொல்லப்படு
அளவீறந்த சிறப்பினைத் தரும்.

உடைமை: உடையனாம் தன்மை. யாவரும் நண்பாதல், எல்லாப்
பொருளும் எய்துதற்கு ஏதுவாகவின், அதனை 'நாடாச் சிறப்பு' என்றார்.

75. அன்புந் தமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.

5

அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப - அன்புடையாய் இவ்வறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயன் என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர், வையகத்து இன்பு உற்றார் எய்தும் சிறப்பு - இவ் உலகத்து இவ் வாழ்க்கைக் கண் நின்று, இன்பம் வகர்ந்து அதன் மேல் துறக்கத்துச் சென்று எய்தும் பேரின்பத்தினை.

'வழக்கு' ஆருபெயர். இவ்வாழ்க்கைக் கண் நின்று மனைவியோடும் மக்களோடும் ஒக்கலோடும் கூடி இன்புற்றார். தாம் செய்த வேள்வித் தொழிலால் தேவராய் ஆண்டு இன்புறுவர். ஆகலின், 'இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு' என்றார். தவத்தால் துன்புற்று எய்தும் துறக்க இன்பத்தினை. ஈண்டு இன்புற்று எய்துதல் அன்பானன்றி இல்லை என்பதாம்.

76. அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

6

அன்பு சார்பு அறத்திற்கே என்ப அறியார் - அன்பு துணையாவது அறத்திற்கே என்று சொல்லுவர் சில அறியார்; மறத்திற்கும் அஃதே துணை - ஏனை மறத்திற்கும் அவ் அன்பே துணையாவது.

ஒருவன் செய்த பகைமை பற்றி உள்ளத்து மறம் நிகழ்ந்துழி, அவனை நட்பாகக் கருதி அவன்மேல் அன்பு செய்ய அது நீங்குமாகலின், மறத்தை நீக்குதற்கும் துணையாம் என்பார். 'மறத்திற்கும் அஃதே துணை' என்றார், "துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்" (குறள்.1299) என்புழிப் போல இவை ஐந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

77. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.

7

என்பு இலதனை வெயில் போலக் காயும் - என்பு இல்லாத உடம்பை வெயில் காய்ந்தாற்போலக் காயும்; அன்பு இலதனை அறம் - அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள்.

'என்புஇலது' என்றதனான் உடம்பு என்பதுஉம் 'அன்பு இலது' என்றதனான் உயிர் என்பதுஉம் பெற்றாம். வெறுப்பு இன்றி எங்கும் ஒரு தன்மைத்து ஆகிய வெயிலின் முன் என்புஇலது தன் இயல்பாற்சென்று கெடுமாறுபோல, அத் தன்மைத்து ஆகிய அறத்தின்முன் அன்புஇலது தன் இயல்பாற்கெடும் என்பதாம். அதனைக் 'காயும்' என வெயில், அறங்களின் மேல் ஏற்றினார். அவற்றிற்கும் அவ்லியல்பு உண்மையின், இவ்வாறு "அல்லவை செய்வார்க்கு அறம் கூற்றம்" (நான்மணி 85) எனப் பிறரும் கூறினார்.

78. அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்ந்த தற்று.

8

அகத்து அன்பு இல்லா உயிர்வாழ்க்கை - மனத்தின்கண் அன்பு இல்லாத உயிர் இவ்வறத்தோடு கூடி வாழ்தல்; வன்பாற் கண் வற்றல் மரம் தளிர்ந்து அற்று - வன்பாலின்கண் வற்றல் ஆகிய மரம் தளிர்ந்தார் போலும்.

கூடாது என்பதாம். வன்பால் - வல் நிலம் வற்றல் என்பது பால் விளங்கா அன்றினைப் படர்க்கைப் பெயர்.

79. புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

9

யாக்கை அகத்து உறுப்பு அன்பு இவவர்க்கு - யாக்கை அகத்தின் கண் நின்று இவ்வறத்திற்கு உறுப்பாகிய அன்புகடையர் அல்லாதார்க்கு; புறத்து உறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும் - ஏனைப்புறத்தின் கண் நின்று உறுப்பாவன எல்லாம் அவ் அறத் செய்தற்கண் என்ன உதவியைச் செய்யும்?

புறத்து உறுப்பாவன இடனும், பொருளும், ஏவல் செய்வாரும் முதலாயின துணையொடு கூடாதவழி அவற்றால் பயன் இன்மையின் 'எவன் செய்யும்' என்றார். உறுப்பு போறலின் 'உறுப்பு' எனப்பட்டன. 'யாக்கையின் கண் முதலிய உறுப்புக்கள் எல்லாம் என்ன பயனைச் செய்யும்? மனத்தின்கண் உறுப்பு ஆகிய அன்பு இலாதார்க்கு' என்று உரைப்பாரும் உளர். அதற்கு இவ்வறத்தோடு யாதும் இயைபு இவ்வாமை அறிக.

80. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

10

அன்பின் வழியது உயிர்நிலை - அன்பு முதலாக அதன் வழிநின்ற உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பாவது; அஃது இலார்க்கு உடம்பு என்புதோல் போர்த்த - அவ் அன்பு இல்லாதார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்னைத் தோலால் போர்த்தன ஆம்; உயிர் நின்றன ஆகா.

இவ்வறம் பயவாமையின், அன்ன ஆயின. இவை நான்கு பாட்டானும் அன்பு இவ்வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

9. விருந்தோம்பல்

அஃதாவது. இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல். தென்புலத்தார் முதலிய ஐம்புலத்துள் முன்னைய இரண்டும் கூடபுலனாகாதாரை நினைந்து செய்வன ஆகலானும், பின்னைய இரண்டும் பிறர்க்கு ஈதல் அன்மையானும், இடை நின்ற விருந்து ஒம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இவ்வறங்கட்கு முதல் ஆயிற்று. வேறாகாத அன்புடை இருவர் கூடியல்வது செய்யப்படாமையின், இஃது அன்புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

81. இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

1

இவ் இருத்து ஒம்பி வாழ்வது எல்லாம் - மனைவியோடு வனத்தில் செய்வாது இவ்வீன்கண் இருத்து பொருள்களைப் போற்சி வாழல் செய்கை எல்லாம்; வீகுத்து ஒம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு - வீகுத்தினரைப் பேணி அவர்க்கு உபகாரம் செய்தற் பொருட்டு.

எனவே வெள்ளம் பொலவழி இயல்கண் இருத்தறும் பொருள்
பெறறும் காரணமாக வரும் துன்பச் செய்கைகட்கு எய்யும் பயன் இயலை
என்பதாம்.

82. விருந்து பாக்ததாத் தானுண்டல் சாவா
வருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

2

சாவா வருத்த என்னும் - உண்ணப்படும் பொருள் அளித்தமே எனினும்,
விருந்து பாக்ததாத் தான் உண்டல் - தன்னை நோக்கி வந்த விருந்து தன்
துவலிப்புத்ததாத் தானே உண்டல் வேண்டற்பாற்றி அன்று - விரும்புதல்
முறையையடைத்து அன்று.

சாவாமருந்து சாவாமருந்து காரணமாகிய மருந்து 'விருந்து இன்றியே
ஒருகால் தான் உண்டவைச் சாவாமருந்து என்பான் உளராயினும் அதனை ஒழிக'
என்று உரைப்பினும் அதமையும். இவை இரண்டு பாட்டானும்
விருந்தோம்பலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

83. வருவிருந்து வைகலும் ஒம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

3

வரு விருந்து வைகலும் ஒம்புவான் வாழ்க்கை - தன்னை நோக்கி வந்த
விருந்தை தான்தோறும் புறத்தருவானது இல் வாழ்க்கை; பருவந்து பாழ்படுதல்
இன்று - தல்கூவான் வருத்திக் கெடுதல் இல்லை.

தான்தோறும் விருந்தோம்புவானுக்கு அதனான் பொருள் தொகையாது.
மேன்மேல் கிளைக்கும் என்பதாம்.

84. அகனமர்ந்து செய்யான் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந் தோம்புவான் இல்.

4

செய்யான் அகன் அமர்ந்து உறையும் - திருமகள் மனம் மகிழ்ந்து வாழா
திற்கும்; முகன் அமர்ந்து நல் விருந்து ஒம்புவான் இல் - முகம் இனியனாய்த் தக்க
விருந்தினரைப் பேணுவானது இல்லின்கண்.

மனம் மகிழ்தற்குக் காரணம் தன் செய்வம் நல்வழிப் படுதல். தருதி: ஞான
ஒழுக்கங்களான் உயர்தல். பொருள் கிளைத்தற்குக் காரணம் கூறியவாறு.

85. வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

5

விருந்து ஒர் சிச்சில் மிசைவான் புலம் - முன்னே விருந்தினரை மிசைவித்துப்
பின் சிக்கதனைத் தான் மிசைவானது விளை புலத்திற்கு; வித்தும் இடல் வேண்டும்
கொல்லோ - வித்திடுதலும் வேண்டாமோ? வேண்டா.

'கொல்' என்பது அசை நிலை. தானே விளையும் என்பது குறிப்பெச்சம்.
இவை மூன்று பாட்டானும் விருந்து ஒம்புவான் இம்மைக் கண் எய்தும் பயன்
கூறப்பட்டது.

86. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

6

வெள்ளிக்குத் தம் வீடு வகுவிடுத்து பார்த்துக் கீடுப்பான் - தன் கண் சென்ற
 விடுதலைப் பெண்ப் சின் வெள்ளக்கடவ வீடுக்கைப் பார்த்துத் தான் அதனோடு
 உண்ண கீடுப்பான்; வானத்தவர்க்கு நல்விடுத்து - மறுபிறப்பில் தேவனால்
 வானிற்பவர்க்கு நல்விடுத்து ஆம்.

'வருவிடுத்து' என்பது இடவழு அமைதி. நம் விருந்து என்பது விருந்து.
 இதனால் மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

87. இணைத்துணைத் தென்பதொன் நிலலை விருந்தின்
 துணைத்துணை வேள்விப் பயன். 7

வெள்ளிப்பயன் இணைத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை - வீடுநீதோம்பல்
 சரிய வெள்ளியின் பயன் இன்ன அளவீற்று என்பதோர் அளவுடைத்தன்று;
 வீடுநீதின் துணைத்துணை - அதற்கு அவ்விடுத்தின் தகுதியளவே அளவு.

தம்பெரு வேள்வியின் ஒன்றாகவின் 'வேள்வி' என்றும், பொருள் அளவு
 "தான் சிறிது ஆயினும் நக்காரகைப் பட்டக்கால், வான் சிறிதாப் போர்த்து
 விடும்" (நாலடி.38) ஆகவின். 'இணைத்துணைத்து' என்பது ஒன்று இல்லை
 என்றும் கூறினார். இதனால் இருமையும் பயத்தற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

88. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி
 வேள்வி தலைப்படா தார். 8

பரிந்து ஒப்பிப் பற்று அற்றேம் என்பர் - நிலையாப் பொருளை வருந்திக்
 கடித்தல் சின் அதனை கீழ்த்து கீழ்பொழுது யாப் பற்றுக்கோடு இலமாயினேம்
 என்று இவ்வுவார்; விருத்து ஒப்பி வேள்வி தலைப்படாதார் - அப் பொருளான
 விருத்தினை ஒப்பி வேள்விப் பயனை எய்தும் பொறியிலாதார்.

"பாட்டிய ஒன்பொருளைக், காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம்" (நாலடி.280)
 ஆகவின். 'பரிந்து ஒப்பி' என்றார். 'வேள்வி' ஆகுபெயர்.

89. உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஒம்பா
 மடமை மடவார்கண் உண்டு. 9

உடைமையுள் இன்மை விருத்து ஒம்பல் ஒம்பா மடமை - உடைமைக் காலத்து
 இன்மையாவது விருந்தோம்பலை இகழும் பேதைமை; மடவார்கண் உண்டு -
 உது அறித்தார் மாட்டு உளதாகாது, பேதையார் மாட்டே உளதாம்.

உடைமை: பொருளுடையனாம் தன்மை. பொருளால் கொள்ளும் பயனை
 இழப்பித்து உடைமையை இன்மை ஆக்கவின். மடமையை இன்மையாக
 உபசரித்தார். பேதைமையான் விருந்தோம்பலை இகழ்வின், பொருள் நின்ற
 வழியும் அதனால் பயன் இல்லை என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும்
 விருந்தோம்பா வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

90. மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
 நோக்கக் குழையும் விருந்து. 10

அனிச்சம் மோப்பக் குழையும் - அனிச்சப் பூ மோந்துழியன்றிக் குழையாது.
 விருந்து முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும் - விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு
 நோக்கக் குழைவர்.

'அவிச்சம்' ஆகுபெயர். செய்மைக்கண் கண்டு இன்முகமும். அதுபற்றி நண்ணிய வழி இன்சொல்லும். அதுபற்றி உடன்பட்ட வழி நன்று ஆற்றலும். என விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றனும். முதலாய இன்முகம் இவ்வழி செய்மைக்கண்னே வாடி நீங்குதலின். தீண்டிய வழி அவ்வது வாடாத அவிச்சப் புவினும் விருந்தினர் மெய்யியர் என்பதாம். இதனால் விருந்தோம்புவார்க்கு முதற்கண் இன்முகம் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

10. இனியவை கூறல்

அஃதாவது, மனத்தின்கண் உவகையை வெளிப்படுப்பனவாகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். இதுவும், விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமை யாதது ஆகலின், விருந்தோம்பலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

91. இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிநிலவாம்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

1

இன்சொல் - இன்சொலாவன; ஈரம் அவளைஇப் படிநிலவாம் செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல் - அன்போடு கவந்து வஞ்சனை இலவாயிருக்கின்ற அறத்தினை உணர்ந்தார் வாயிற் சொற்கள்.

'ஆய்' அநெறிவை. அன்போடு கவத்தல் - அன்புடைமையை வெளிப்படுத்தல். படிநில இன்மை - வாய்மை, மெய்யுணர்ந்தார். நெஞ்சிற்கு எல்லாம் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றலின், 'செம்பொருள்' எனப்பட்டது. இலவாம் சொல் என இயையும், 'வாய்' என வேண்டாது கூறினார். தீய சொல் பயிலா என்பது அறிவித்தற்கு. இதனால் இன்சொற்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

92. அகனமர்ந் தீதலின் நன்றே முகனமர்ந்து
இன்சொல னாகப் பெறின்.

2

அகன் அமர்ந்து ஈதலின் நன்று - நெஞ்சு உவந்து ஒருவற்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தலினும் நன்று; முகன் அமர்ந்து இன்சொலன் ஆகப் பெறின் - கண்டபொழுதே முகம் இனியனாய் அதனோடு இனிய சொல்வையுள் உடையனாகப் பெறின்.

இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல், ஈதல்போலப் பொருள் வயத்தது அன்றித் தன் வயத்தது ஆயினும், அறநெஞ்சுடையார்க்கு அல்லது இயல்பாக இன்மையின், அதனினும் அரிது என்னும் கருத்தான், 'இன்சொலன் ஆகப் பெறின்' என்றார்.

93. முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம்
இன்சொ லினதே அறம்.

3

முகத்தான் அமர்ந்து இனிது நோக்கி - கண்டபொழுதே முகத்தான் வீரும்பி
இனிதாக நோக்கி; அகத்தான் ஆம் இன் சொலினதே அறம் - பின் நண்ணிய வழி
மனத்துடன் ஆகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலின் கண்ணதே அறம்.

'நோக்கி' என்னும் வினையெச்சம் 'இன்சொல்' என அடையடுத்து நின்ற
முதல் நிலைத் தொழிற்பெயர் கொண்டது. அதின் கண்ணது அன்று என்றவாறு
இவை இரண்டு பாட்டானும் இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல் முன்னரே
பிணித்துக் கோடலின் விருந்தோம்புதற்கண் சிறந்தது என்பது கூறப்பட்டது.

94. துன்புறாஉம் துவ்வாமை இல்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறாஉம் இன்சொ லவர்க்கு.

4

யார்மாட்டும் இன்புஉறாஉம் இன்சொலவர்க்கு - எல்லார் மாட்டும்
இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லை உடையார்க்கு; துன்புஉறாஉம்
துவ்வாமை இல்லாகும் - துன்பத்தை மிகுவிக்கும் நல்குரவு இல்லையாம்.

நா முதலிய பொறிகள், சுவை முதலிய புலன்களை நுகராமையின்,
உடைமையின், 'துவ்வாமை' என்றார். யார்மாட்டும் இன்புஉறாஉம்
இன்சொலவர்க்குப் பகையும் நொதுமலும் இன்றி உள்ளது நட்பே ஆம்;
ஆகவே, அவர் எல்லாச் செல்வமும் எய்துவர் என்பது கருத்து.

95. பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணியல்ல மற்றுப் பிற.

5

ஒருவற்கு அணி பணிவுஉடையன் இன்சொலன் ஆதல் - ஒருவனுக்கு
அணியாவது தன்னால் தாழ்ப்படுவார்கண் தாழ்ச்சி யுடையனாய் எல்லார்
கண்ணும் இனிய சொல்லையும் உடையனாதல்; பிற அல்ல - இவை இரண்டு
அன்றி மெய்க்கு அணியும் பிற அணிகள் அணி ஆகா.

இன் சொலனாதற்கு இனமாகலின், பணிவுடைமையும் உடன் கூறினார்.
'மற்று' அசைநிலை. வேற்றுமை உடைமையான், 'பிற' எனவும், இவை போலப்
பேரழகு செய்யாமையின், 'அல்ல' எனவும் கூறினார். இவை இரண்டு
பாட்டானும் இனியவை கூறுவார்க்கு இம்மைப் பயன் கூறப்பட்டது.

96. அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.

6

நல்லவை நாடிஇனிய சொலின் - பொருளால் சிறர்க்கு நன்மை பயக்கும்
சொற்களை மனத்தான் ஆராய்ந்து இனியவாக ஒருவன் சொல்லுமாயின்;
அல்லவை தேய அறம் பெருகும் - அவனுக்குப் பாவங்கள் தேய அறம் வளரும்.

தேய்தல்: தன் பகை ஆகிய அறம் வளர்தலின் தனக்கு நிலையின்றி
மெலிதல். "தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்" (நாலடி.51) என்பது உம்
இப்பொருட்டு, நல்லவை நாடிச் சொல்லுங்காலும் கடியவாகச் சொல்லின்,
அறம் ஆகாது என்பதாம். இதனால் மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது.

97. நயன்னன்று நன்றி பயக்கும் பயள்ளன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல்.

7

நயன் ஈன்று பயக்கும் + ஒருவனுக்கு இம்மைக்கு நீதியையும் உண்டாக்கி
மறுமைக்கு அறத்தையும் பயக்கும்; பயன்ஈன்று பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல்
- பொருளால் பிறர்க்கு நன்மையைக் கொடுத்து இனிமைப் பண்பின் நீங்காத
சொல்.

நீதி - உலகத்தோடு பொருந்துதல். 'பண்பு' என்பது ஈண்டு அதிகாரத்தான்
இனிமைமேல் நின்றது. தலைப்பிரிதல் - ஒரு சொல் நீர்மைத்து.

98. சிறுமையும் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பம் தரும்.

8

சிறுமையும் நீங்கிய இன்சொல் - பொருளால் பிறர்க்கு நோய் செய்யாத
இனிய சொல்; மறுமையும் இம்மையும் இன்பம் தரும் - ஒருவனுக்கு
இருமையினும் இன்பத்தைப் பயக்கும்.

மறுமை இன்பம் பெரிதாகலின், முற்கூறப்பட்டது. இம்மை இன்பமாவது.
உலகம் தன்வயத்ததாகலான், நல்லன எய்தி இன்புறுதல். இவை இரண்டு
பாட்டானும் இருமைப் பயனும் ஒருங்கு எய்துதல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

99. இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது.

9

இன்சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான் - பிறர் கூறும் இன்சொல் தனக்கு
இன்பம் பயத்தலை அனுபவித்து அறிகின்றவன்; வன்சொல் வழங்குவது
எவன்கொல் - அது நிற்கப் பிறர் மாட்டு வன்சொல்லைச் சொல்வது என்ன பயன்
கருதி?

'இனிது' என்றது வினைக் குறிப்புப் பெயர். கடுஞ்சொல் பிறர்க்கும்
இன்னாதாகலின், அது கூறலாகாது என்பது கருத்து.

100. இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

10

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல் - அறம் பயக்கும் இனிய சொற்களும்
தனக்கு உளவாயிருக்க அவற்றைக் கூறாது, பாவம் பயக்கும் இன்னாத
சொற்களை ஒருவன் கூறுதல்; கனி இருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று - இனிய
கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க, அவற்றை நுகராது. இன்னாத
காய்களை நுகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்.

'கூறல்' என்பதனான் சொற்கள் என்பது பெற்றாம். பொருளை விசேடித்து
நின்ற பண்புகள் உவமைக்கண்ணும் சென்றன. இனிய கனிகள் என்றது
ஒளவை உண்ட நெல்லிக் கனிபோல அமிழ்தாவளவற்றை. இன்னாத காய்கள்
என்றது காஞ்சிரங்காய் போல நஞ்சானவற்றை. கடுஞ்சொல் சொல்லுதல்
முடிவில் தனக்கே இன்னாது என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் இன்னாத
கூறலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

1. அரசியல்

இனி, இவ்வறத்தின் வழிப்படுவனவாய பொருள் இன்பங்களுள் இருமையும் பயப்பதாய பொருள் கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டார். அது மூன்றுணைக்காரணமாய அரசன் நீதி கூறவே அடங்கும். அரச நீதியாவது உலகை நடாத்தும் முறைமை. அதனை அரசியல், அங்கணியல், ஒழிபியல் என மூவகைப்படுத்து. மலர்தலை உலகிற்கு உயிரெனச் சிறந்த அரசனது இயல்பு இருபத்தைந்து அதிகாரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் இறைமாட்சி கூறுகின்றார்.

39. இறைமாட்சி

அ.-தாவது, அவன்தன் நற்குண நற்செய்கைகள், உலக பாவர் உருவாய் நின்று உலகம் காத்தலின், 'இறை' என்றார். "திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாவைக் கண்டேனே என்னும்" (திருவாய். 34-8) என்று பெரியாரும் பணித்தார்.

381. படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசரு னேறு. 1

படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும் உடையான் - படையும் குடியும் கூழும் அமைச்சும் நட்பும் அரணும் என்று சொல்லப்பட்ட ஆறு அங்கங்களையும் உடையவன்; அரசருள் ஏறு - அரசருள் ஏறுபோவ்வான்.

ஈண்டு 'குடி' என்றது அதனை உடைய நாட்டினை. 'கூழ்' என்றது அதற்கு ஏதுவாய பொருளை. அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார். 'ஆறும்' உடையான் என்றதனால் அவற்றுள் ஒன்று இவ்வழியும் அரசன் நீதி செய்வது என்பது பெற்றாம்; வடநூலார் இவற்றிற்கு 'அங்கம்' எனப் பெயர் கொடுத்தது உம் அது நோக்கி. ஏறு என்பது உபசார வழக்கு இதனால் அரசர்க்கு அங்கமாவன இவை என்பது உம் இவை முற்றும் உடைமையே அவன் வெற்றிக்கு எது என்பது உம் கூறப்பட்டன.

382. அஞ்சாமை ஈகை அறிவுக்கம் இந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு. 2

வேந்தற்கு இயல்பு - அரசனுக்கு இயல்பாவது: அஞ்சாமை ஈகை அறிவு ஊக்கம் இந்தநால்கும் எஞ்சாமை - தீண்டாமையும், கொடையும், அறிவும், ஊக்கமும் என்றும் இந்த நால்கு குணமும் இடைவிடாது நிற்கல்.

ஊக்கம்: வினை செய்தற்கண் மன எழுச்சி. இவற்றுள் அறிவு ஆறு அங்கத்திற்கும் உரித்து; ஈகை படைக்கு உரித்து; ஏனைய வினைக்கு உரிய உயிர்க்குணங்களுள் ஒன்று தோன்ற ஏனைய அடங்கிவரும். அவற்றுள் இவை அடங்கின், அரசற்குக் கெடுவன பலவாம் ஆகலின், இவை எப்பொழுதும் தோன்றி நின்றல் இயல்பாக வேண்டும் எனவார் 'எஞ்சாமை வேந்தற்கு இயல்பு' என்றார்.

383. தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு.

3

நில் ஆள்பவர்க்கு - நிலத்தினை ஆளும் திருவுடையார்க்கு: தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும் நீங்கா - அக்காரியங்களில் வீரைவுடைமையும் அவை அறிதற்கு ஏற்ற கல்வியுடைமையும் ஆண்மை உடைமையும் ஆசிய இம்மூன்று குணமும் ஒருகாலும் நீங்கா.

கல்வியது கூறுபாடு பின்னர்க் கூறப்படும். ஆண்மையாவது ஒன்றனையும் பாராது கடிதில் செய்வது ஆகலின், அஃது ஈண்டு உபசார வழக்கால் "துணிவு" எனப்பட்டது. உம்மை இறந்தது தமிழிய எச்ச உம்மை. இவற்றுள் கல்வி ஆறு அங்கத்திற்கும் உரித்து, ஏனைய வினைக்கு உரிய. 'நீங்கா' என்பதற்கு மேல் எஞ்சாமைக்கு உரைத்தாங்கு உரைக்க.

384. அறணிமுக்கா நல்லவை நீக்கி மறணிமுக்கா
மான முடைய தரசு.

4

அறன் இழுக்காது - தனக்கு ஒதிய அறத்தின் வழுவாது ஒழுகி: அல்லவை நீக்கி - அறனல்லவை தன் நாட்டின் கண்ணும் நிகழாமல் கடிந்து; மறன் இழுக்கா மானம் உடையது அரசு - வீரத்தின் வழுவாத தாழ்வு இன்மையினை உடையான் அரசன்.

அவ் அறமாவது ஓதல், வேட்டல், ஈதல் என்னும் பொதுத் தொழிலினும், படைக்கலம் பயிறல், பல் உயிரோம்பல், பகைத் திறம் தெறுதல் என்னும் சிறப்புத் தொழிலினும், வழுவாது நின்றல் "மாண்ட, அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்" (புறம்.55) என்பதனால் இவ்வறம் பொருட்டுக் காரணமாதல் அறிக. அல்லவை: கொலை, களவு முதலாயின. குற்றமாய மானத்தின் நீக்குதற்கு 'மறன் இழுக்கா மானம்' என்றார்; அஃதாவது "லீறின்மையின் விவங்காம் என மதவேழமும் எறியான், ஏறுண்டவர் நிகராயினும் பிறர் மிச்சில் என்று எறியான், மாறன்மையின் மறம் வாடும் என்று இளையாரையும் எறியான், ஆறன்மையின் முதியாரையும் எறியான் அயில் உழவன்" (சீவக.மண்மக.160) எனவும் "அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வேல் ஓச்சான்" (பு.வெ.வஞ்சி.0) எனவும் சொல்லப்படுவது. அரசு: அரசனது தன்மை. அஃது உபசாரவழக்கால் அவன் தன்மேல் நின்றது.

385. இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரக.

5

இயற்றலும் - தனக்குப் பொருள்கள் வரும் வழிகளை மேன்மேல்
உளவாக்கலும்; ஈட்டலும் - அங்கு வந்தவற்றை ஒருவழித் தொகுத்தலும்;
காத்தலும் - தொகுத்தவற்றைப் பிறர் கொள்ளாமல் காத்தலும்; காத்த வகுத்தலும்
- காத்தவற்றை அறல், பொருள், இன்பங்களின் பொருட்டு வீடுத்தலும்; வல்லது
அரக - வல்லவனே அரகன்.

ஈட்டல், காத்தல், வகுத்தல் என்றவற்றிற்கு ஏற்பு 'இயற்றல்' என்பதற்குச்
செய்யப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. பொருள்களாவன மணி, பொன், நெய்
முதலாயின. அவை வரும் வழிகளாவன: பகைவரை அழித்தலும்,
திறைகோடலும், தன் நாடு தமையளித்தலும் முதலாயின. 'பிறர்' என்றது
பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினை செய்வார் முதலாயினர். கடவுளர்,
அந்தணர், வழியோர் என்று இவர்க்கும் புகழிற்கும் கொடுத்தவை அறப்
பொருட்டாகவும், யானை, குதிரை, படை நாடு, அரண் என்று இவற்றிற்கும்
பகையொடு கூடலின் பிரிக்கப்படுவார்க்கும் தன்னில் பிரிதலின் கூட்டப்
படுவார்க்கும் கொடுத்தவைப் பொருட் பொருட்டாகவும்; மண்டபம், வானி,
செய்குன்று, இளமரக்கா முதலிய செய்தற்கும் ஐம்புலன்களான்
நுகர்வனவற்றிற்கும் கொடுத்தவை இன்பப் பொருட்டாகவும் கொள்க. இயற்றல்
முதலிய தவறாமல் செய்தல் அரிதாகலின் 'வல்லது' என்றார். இவை நான்கு
பாட்டானும் மாட்சியே கூறப்பட்டது.

386. காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்.

6

காட்சிக்கு எரியன் - முறை வேண்டினார்க்கும் குறை வேண்டினார்க்கும்
காண்டற்கு எரியனாய்; கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல் - யாவர் மாட்டும்
கடுஞ்சொல்லன் அல்லனும் ஆயின்; மன்னன் நிலம் மீக்கூறும் - அம் மன்னனது
நிலத்தை எல்லா நிலங்களினும் உயர்த்துக கூறும் உலகம்.

முறை வேண்டினார்: வலியரான் நலிவு எய்தினார். குறைவேண்டினார்
வறுமையுற்று இரந்தார். காண்டற்கு எளிமையாவது. பேர் அத்தாணிக்கண்
அந்தணர் சான்றோர் உள்ளிட்டாரோடு செவ்வி உடையனாயிருத்தல்.
கடுஞ்சொல்: கேள்வியினும் வினையினும் கடியவாய சொல் நிலத்தை
மீக்கூறும் எனவே, மன்னனை மீக்கூறுதல் சொல்வவேண்டா வாயிற்று
மீக்கூறுதல்: இவன் காக்கின்ற நாடு பசி, பிணி, பகை முதலிய இன்றி
யாலர்க்கும் பேரின்பம் தருதலின் தேவருலகினும் நன்று என்றல். 'உலகம்'
என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

387. இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொலால்
தான்கண் டளைத்திவ் வுலகு.

7

இன்சொலால் ஈத்து அளிக்க வல்லாற்கு - இவிய சொல்லுடனே கருவைச்
செய்து அளிக்க வல்ல அரகனுக்கு; இவ் உலகு தன் சொலால் தான் கண்டனைத்து
- இவ் உலகம் தன் புகழோடு மேலீத் தான் கருதிய அளவிற்கும்.

இன்சொல் கேள்வியினும் வினையினும் இனியவாய் சொல். அதல் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தல். அளித்தல்: தன் பரிவாரத்தானும் பணகவளனும் நலிவுபடாமல் காத்தல். இவை அரியவாகலின், 'வல்வாற்கு' என்றும். அவன் மண் முழுதும் ஆளும் ஆகலின் 'இவ் உலகு' என்றும் கூறினார். கருதிய அளவிற்றாதல்: கருதிய பொருள் எல்லாம் கரத்தல்.

388. முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும்.

8

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் - தான் முறைசெய்து பிறர் நலியாமற் காத்தவையும் செய்யும் அரசன், மக்கட்கு கிறை என்று வைக்கப்படும் - பிறப்பான் கையையாயினும், செயலான் மக்கட்குக் கடவுள் என்று வேறு வைக்கப்படும்.

முறை: அறநூலும் நீதிநூலும் சொல்லும் நெறி. பிறர் என்றது மேற் சொல்லியாரை. வேறு வைத்தல்: மக்களில் பிரித்து உயர்த்து வைத்தல்.

389. செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு.

9

சொல் செவீ கைப்பப் பொறுக்கும் பண்பு உடை வேந்தன் - இடிக்கும் துணையாயினார் சொற்களைத் தன்செவீ பொறாதாகவும் வீளைவு நோக்கிப் பொறுக்கும் பண்புடைய அரசனது; கவிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு - குடைநீழற்கண்ணே தங்கும் உலகம்.

'செவி கைப்ப' என்றதற்கு ஏற்ப 'இடிக்குந் துணையாயினார்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. நாவின் புலத்தைச் செவிமேல் ஏற்றிக் 'கைப்ப' என்றார். 'பண்பு உடைமை': விசேட உணர்வினனாதல். அற நீதிகளில் தவறாமையின் மண்முழுதும் தானே ஆளும் என்பதாம்.

390. கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்
உடையானாம் வேந்தர்க் கொளி.

10

கொடை - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தலும், அளி - யாவர்க்கும் தலையளி செய்தலும்; செங்கோல் - முறை செய்தலும்; குடி ஒம்பல் - தளர்ந்த குடிகளைப் பேணலும் ஆகிய; நான்கும் உடையான் - இந் நான்கு செயலையும் உடையவன், வேந்தர்க்கு ஒளியாம் - வேந்தர்க்கு எல்லாம் விளக்கு ஆம்.

தலையளி: முகம் மலர்ந்து இனிய கூறல். செவ்விய கோல் போறலின் 'செங்கோல்' எனப்பட்டது. 'குடி ஒம்பல்' என எடுத்துக் கூறினமையால் தளர்ச்சி பெற்றாம். அ. தாவது ஆறில் ஒன்றாய் பொருள் தன்னையும் வறுமை நீங்கிய வழிக் கொள்ளல் வேண்டின் அவ்வாறு கோடலும், இழத்தல் வேண்டின் இழத்தலும் ஆம். சாதி, முழுதும் விளக்கலின் 'விளக்கு' என்றார். ஒளி, ஆகுபெயர். இவை ஐந்து பாட்டானும் மாட்சியும் பயனும் உடன் கூறப்பட்டன.

40. கல்வி

அஃதாவது, அவ் அரசன் தான் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல், அவையாவன: அறநூலும், நீதி நூலும், யானை, குதிரை, தேர், படைக்கலம் என்னும் இவற்றின் நூல்களும் முதலாயின. அரசன் அறிவுடையன் ஆயக்கால் தன்னுயிர்க்கே அன்றி மன்னுயிர்க்கும் பயன்படுதல் நோக்கி, இஃது அரசியலுள் வைக்கப்பட்டதாயினும், யாவர்க்கும் உறுதி பயத்தற் சிறப்புடைமையின் பொதுப்படக் கூறுகின்றார். மேல் 'தூங்காமை கல்வி' (குறள் 383) எனத் தோற்றுவாய் செய்த மாட்சியை விரித்துக் கூறுகின்றமையின், இஃது இறைமாட்சியின் பின் வைக்கப்பட்டது.

391. கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

1

கற்பவை கசடு அறக் கற்க - ஒருவன் கற்கப்படும் நூல்களைப் பழுதறக் கற்க;
கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க - அங்ஙனம் கற்றால் அக் கல்விக்குத் தக அவை
சொல்லுகின்ற நெறிக் கண்ணே நிற்க.

'கற்பவை' என்றதனால், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் உணர்த்துவன அன்றிப் பிற பொருள் உணர்த்துவன சின்னாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்கு ஆகா என்பது பெற்றாம். கசடறக் கற்றலாவது: விபரீத ஐயங்களை நீக்கி மெய்ப்பொருளை நல்லோர் பலருடனும் பலகாலும் பயிறல் நின்றலாவது: இவ் வாழ்வுழிக் "கருமமும் உள்படாப் போகமும் துவ்வாத், தருமமும் தக்கார்க்கே செய்" (நாலடி. 250) தலினும், துறந்துழித் தவத்தான் மெய் உணர்ந்து அவா அறுத்தலினும், வழுவாமை. சிறப்புடை மகற்காயின் கற்றல் வேண்டும் என்பது உம், அவளால் கற்கப்படும் நூல்களும், அவற்றைக் கற்குமாறும், கற்றதனால் பயனும் இதனால் கூறப்பட்டன.

392. எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.

2

எண் என்ப ஏனை எழுத்து என்ப இவ் இரண்டும் - அறியாதார் எண் என்று சொல்லுவனவும் மற்றை எழுத்து என்று சொல்லுவனவும் ஆகிய கலைகள் இரண்டினையும்; வாழும் உயிர்க்குக் கண் என்ப - அறிந்தார் சிறப்புடை உயிர்க்குக் கண் என்று சொல்லுவர்.

எண் என்பது கணிதம். அது கருவியும் செய்கையும் என இருவகைப்படும்; அவை ஏரம்பம் முதலிய நூல்களுள் காண்க. எழுத்து எனவே, அதனோடு ஒற்றுமையுடைய சொல்லும் அடங்கிற்று. இவ் இருதிறமும், அறமுதற் பொருள்களைக் காண்டற்குக் கருவியாகலின் 'கண் எனப்பட்டன. அவை கருவியாதல் "ஆதி முதலொழிய அல்லாதன எண்ணி, நீதி வழுவா நிலைமையவால்மாதே, அறமார் பொருள் இன்பம் வீடு என்று இவற்றின் திறமாமோ எண்ணிறந்தால் செப்பு", "எழுத்தறியத் தீரும் இயிதகைமை

தீர்ந்தால், மொழித்திறத்தின் முட்டையுப்பான் ஆகும் - மொழித்திறத்தின், முட்டையுத்த நல்வோன் முதல்நூல் பொருள் உணர்ந்து, கட்டையுத்து வீடு பெறும்" இவற்றான் அறிக 'என்ப' என்பவற்றுள், முன்னைய இரண்டும் அந்நினைப்பன்மைப் பெயர்; பின்னது உயர்திணைப் பன்மை வினை. அநியாதார், அறிந்தார் என்பன வருவிக்கப்பட்டன. சிறப்புடை உயிர் என்றது மக்கள் உயிருள்ளும் உணர்வுமிருதி உடையதனை. இதனான் கற்கப் படும் நூல்கட்டுக் கருவியாவனவும் அவற்றது இன்றியமையாமையும் கூறப்பட்டன.

393. கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். 3

கண் உடையர் என்பவர் கற்றோர் - கண்ணுடையர் என்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுவார் கற்றவரே; கல்லாதவர் முகத்து இரண்டு புண் உடையர் - மற்றைக் கல்லாதவர் முகத்தின் கண் இரண்டு புண்ணுடையர், கண்ணிலர்.

தேயம் இடையிட்டவற்றையும், காலம் இடையிட்டவற்றையும் காணும் ஞானக்கண் உடைமையின் கற்றாரைக் 'கண்ணுடையர்' என்றும், அந்நின்று நோய் முதலியவற்றால் துன்பம் செய்யும் ஊனக்கண்ணே உடைமையின் கல்லாதவரைப் 'புண்ணுடையர்' என்றும் கூறினார். மேல் கண்ணன்மை உணர்நின்ற ஊனக்கண்ணின் மெய்மை கற்றாரது உயர்வும் கல்லாதாரது இழிவும் இதனான் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

394. உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில். 4

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல் அனைத்தே - யாவரையும் அவர் உவக்குமாறு தலைப்பெய்து இனி இவரை யாம் எங்ஙனம் கூடுதும் என நினையுமாறு நீங்குதலாகிய அத்தன்மையத்து; புலவர் தொழில் - கற்றறிந்தாரது தொழில்.

தாம் நல்வழி ஒழுகல், பிறர்க்கு உறுதிகூறல் என்பன இரண்டும் தொழில் என ஒன்றாய் அடங்குதலின் 'அத் தன்மைத்து' என்றார். அத் தன்மை: அப்பயனைத் தரும் தன்மை. நல்லொழுக்கம் காண்டலானும், தமக்கு மதுரமும் உறுதியுமாய் கூற்றுகள் நிகழ்வு எதிர்வுகளின் இன்பம் பயத்தலானும், கற்றார் மாட்டு எல்லோரும் அன்புடையராவர் என்பதாம். இதனான் கற்றாரது உயர்வு வருத்துக் கூறப்பட்டது.

395. உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர். 5

உடையார் முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றுங் கற்றார் - "பிறரை நிலைமுனியாது கற்றல் நன்று" (புறம், 183) ஆதலான், செல்லர்முன் நல்கூர்ந்தார் நிற்குமாறு போலத் தாமும் ஆசிரியர் முன் ஏக்கற்று நின்றும் கற்றார் தலையாயினார்; கல்லாதவர் கடையரே - அந் நிலைக்கு நாணிக் கல்லாதவர் எஞ்ஞான்றும் இழிந்தாரே யாவர்.

உடையார், இல்லார் என்பன உலக வழக்கு. ஏக்கறுதல்: ஆசையால் தாழ்த்தல். 'கடையர்' என்றதனான் அதன் மறுதலைப் பெயர் வருவிக்கப்பட்டது.

பொய்யாய மாணம் நோக்கி மெய்யாய கல்வி இழந்தார். பின் ஒரு ஞான்றம் அறிவுடையராகாமையின் 'கடையரே' என்றார். இதனால் கற்றாரது உயர்வும் கல்வாதாரது இழிவும் கூறப்பட்டன.

396. தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு. 6

மணற்கேணி தொட்டனைத்து ஊறுல் - மணலின்கண் கேணி தோண்டிய அளவிற்றாக ஊறுல்; மாந்தர்க்கு அறிவு கற்றனைத்து ஊறுல் - அதுபோல ஸ்கட்கு அறிவு கற்ற அளவிற்றாக ஊறுல்.

மூன்றாம், 'கேணி' என்றது அதன்கண் னீரை. 'அளவிற்றாக' என்றது அதன் அளவும் செயல் என்றவாறு சிறிது கற்ற துணையான் அமையாது மேன்மேல் கற்றல் வேண்டும் என்பதாம். இஃது ஊழ் மாறுகொள்ளாவழி யாகலின், மேல் "உண்மை அறிவே மிகும்" (குறள்.373) என்ற தனோடு மையயாமை அதிக.

397. யாதானும் நாடாமல் ஊராமல் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு. 7

யாதானும் நாடுகும் ஊர்கும் - கற்றவனுக்குத் தன்னாடும் தன்னூடுமேயன்றி யாதானும் ஒரு நாடும் நாடாம், யாதானும் ஓர் ஊரும் ஊர்கும்; ஒருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு என் - இவ்வமையின் ஒருவன் தான் இரக்குத் தனவல் கல்லாது கழிகின்றது எனக்கருதி?

உயிரோடு சேறலின் 'சாந்துணையும்' என்றார். பிறர் நாடுகளும் ஊர்களும் தம்போல உற்றுப் பொருட்கொடையும் பூசையும் உவந்து செய்தற்கு ஏதுவாகலின், கல்வி போலச் சிறந்தது பிறிதிலமை. அதனையே எப்பொழுதும் செய்க என்பதாம்.

398. ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. 8

ஒருவர்க்கு - ஒருவனுக்கு. தான் ஒருமைக்கண் கற்ற கல்வி - தான் ஒரு பிரப்பின்கண் கற்ற கல்வி; எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து - ஒரு பிரப்பினும் சென்று உதவுதலை உடைத்து.

வினைகள் போல உயிரினகண் கிடத்து அது புடைப்பு புறம் சூகலன். 'எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து' என்றார் எழுமை கிடப்பில் கூறப்பட்டது (குறள் 62) உதவுதல் நன்னெறிக்கண் உய்த்தல்.

399. தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காழுறுவர் கற்றறிந் தார். 9

தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு - தாம் இன்புறுகற்கு உதவாக்கிய கல்விக்கு உலகம் இன்புறுதலால் அச்சிறப்பு நோக்கி; கற்று அறிந்தார் காழுறுவர் - கற்றறிந்தார் பின்னும் அதனையே விரும்புவார்.

தாம் இன்புறுதலாவது நிகழ்வின கண் கொறபொருள்களின் கலை புகர்வானும், புசுழ், பொருள், பூசை பெறுதலானும் எதிர்ப்பினகண் அறம், வீடு பயத்தலானும், அதனால் இடையாது இன்புறுதலும் உலகினபுறுதலாவது

இம்மிக்காரோடு தலைப் பெய்து அறியாதன எல்லாம் அறியப் பெற்றேம் என்றும், "யாண்டு பலவாக நரையிலமாயினேம்" (புறம், 191) என்றும் உவத்தல். செல்வமாயின, ஈட்டல், காத்தல், இழத்தல் என்று இவற்றான் துன்புறுதலும், பலரையும் பகையாக்கலும் உடைத்து என அறிந்து, அதனைக் காழுறாமையின் 'கற்றறிந்தார்' என்றும், கரும்பு அயிறற்குக் கூலிபோலத் தாம் இன்புறுதற்கு உலகு இன்புறுதல் பிறவாற்றான் இன்மையின் அதனையே காழுறுவர் என்றும் கூறினார்.

400. கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை.

10

ஒருவற்குக் கேடு இல் விழுச்செல்வம் கல்வி - ஒருவனுக்கு அழிவு இவ்வாத சீரிய செல்வமாவது கல்வி; மற்றையவை மாடு அல்ல - அஃது ஒழிந்த மணியும் பொன்னும் முதலாயின செல்வமல்ல.

அழிவின்மையாவது: தாயத்தார், கள்வர், வலியர், அரசர் என்று இவரால் கொள்ளப்படாமையும், வழிப்பட்டார்க்குக் கொடுத்துழிக் குறையாமையும் ஆம். சீர்மை: தக்கார் கண்ணே நின்றல், மணி, பொன் முதலியவற்றிற்கு இவ் இரண்டும் இன்மையின், அவற்றை 'மாடு அல்ல' என்றார். இவை ஐந்து பாட்டானும் கல்வியது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

41. கல்லாமை

அஃதாவது, கற்றவைச் செய்யாமை; என்றது அதனின் ஆய இழிபினை. கல்விச் சிறப்பு மேல் விதிமுகத்தால் கூறிய துணையான் முற்றுப் பெறாமை நோக்கி, எதிர்மறை முகத்தாலும் கூறுகின்றதாகலின், இது கல்வியின் பின் வைக்கப்பட்டது.

401. அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்.

1

அரங்கு இன்றி வட்டு ஆடியற்று - அரங்கினை இழையாது வட்டாடினாற்போலும்; நிரம்பிய நூல் இன்றிக் கோட்டி கொளல் - தான் நிரம்புதற்கு எதுவாகிய நூல்களைக் கல்வாது ஒருவன் அவையின்கண் ஒன்றைச் சொல்லுதல்.

அரங்கு: வகுத்த தாளம். வட்டாடல்: உண்டை உருட்டல். இவை "கட்டளை யன்ன வட்டரங்கு இழைத்துக், கல்வாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டாடும்" (நற்.3) என்பதனான் அறிக. நிரம்புதல்: அறிய வேண்டுவன எல்லாம் அறிதல். 'கோட்டி' என்பது ஈண்டு ஆகு பெயர். "புல்லா எழுத்தின் பொருள்இவ் வறங்கோட்டி" (நாலடி.155) என்புழிப்போல. சொல்லும் பொருளும் நெறிப்படா என்பதாம்.

402. கல்லாதான் சொற்கா முறுதன் முலையிரண்டும்
இல்லாதான் பெண்காமுற் றற்று.

2

கல்வாதான் சொல் காழுறுதல் - கல்வியில்வாதான் ஒருவன் அவையின்கண்
ஒன்று சொல்லுதலை அவாவதல்; முலை இரண்டும் இயல்வாதான் பெண்
காழுற்றற்று - இயல்பாகவே முலை இரண்டும் இயல்வாதான் ஒருத்தி
பெண்மையை அவாவினாற் போலும்.

“இனைத்தென அறிந்த சினை” (தொல்.சொல்.33) ஆகலின்,
தொகையொடு முற்று உம்மை கொடுத்தார். சிறிதும் இயல்வாதான் என்பதாம்.
அவாவியவழிக் கடைபோகாது. போகினும் நகை விளைக்கும் என்பதாயிற்று
403. கல்லா தவரும் நனிநல்லர் கற்றார்முன்
சொல்லா திருக்கப் பெறின்.

3

கல்வாதவரும் நனி நல்லர் - கல்வாதாகும் மிக நல்லவராவர்; கற்றார் முன்
சொல்லாது இருக்கப் பெறின் - தாமே தம்மையறிந்து கற்றார் அவையின்கண்
ஒன்றனையும் சொல்லாதிருத்தல் கூடுமாயின்.

உம்மை இழிவு சிறப்பு உம்மை. தம்மைத்தாம் அறியாமையின் அது கூடாது
என்பார் ‘பெறின்’ என்றும். கூடின் ஆண்டுத் தம்மை வெளிப்படுத்த
தாமையானும், பின் கல்வியை விரும்புவராகலானும் ‘நனி நல்லர்’ என்றும்
கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் கல்வாதார் அவைக்கண் சொல்லுதற்கு
உரியரன்மை கூறப்பட்டது.

404. கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் நாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்.

4

கல்வாதான் ஒட்பம் கழிய நன்று ஆயினும் - கல்வாதவனது ஒண்மை
ஒரோவழி மிக நன்றாயிருப்பினும்; அறிவுடையார் கொள்ளார் - அறிவுடையார்
அதனை ஒண்மையாகக் கொளார்.

ஒண்மை: அறிவுடைமை. அது நன்றாகாது; ஆயிற்றாயினும் ஏரல்
எழுத்துப் போல்வதோர் விழுக்காடு ஆகலின், நிலை பெற்ற நூல்
அறிவுடையார் அதனை மதியார் என்பதாம்.

405. கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்.

5

கல்லா ஒருவன் தகைமை - நூல்களைக் கல்வாத ஒருவன் யான்
அறிவுடையேன் எனத் தன்னை மதிக்கும் மதிப்பு; தலைப்பெய்து சொல்லாடச்
சோர்வுபடும் - அவற்றைக் கற்றவன் கண்டு உரையாடக் கெடும்.

‘கற்றவன்’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது. யாதானும் ஒர் வார்த்தை சொல்லும்
துணையுமே நிற்பது. சொல்லியவழி வழுப்படுதலின், அழிந்து விடும்
என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் கல்வாதாரது இயற்கையறிவின் குற்றம்
கூறப்பட்டது.

406. உளரென்னும் மாத்திரைய ரல்லால் பயவாக்
களரனையர் கல்லா தவர்.

6

கல்வாதவர் - கல்வாதவர்; உளர் என்னும் மாத்திரையர் அல்லால் -
காணப்படுதலான் இலரல்லர் உளர் என்று சிலர் சொல்லும் அளவனர் ஆதல்

அன்றி; பயவாக் களர் அனையர் - தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாமையால் வினையாத களர் நிலத்தோடு ஒப்பர்.

களர், தானும் பேணற்பாடு அழிந்து உயிர்கட்டும் உணவு முதலிய உதவாதது போலத் தாமும் நன்கு மதிக்கற்பாடு அழிந்து பிறர்க்கும் அறிவு முதலிய உதவார் என்பதாம். இதனால் கல்லாதாரது பயன்படாமையே கூறப்பட்டது.

407. நுண்மான் நுழைபுல மில்லான் எழினலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

7

நுண் மாண் நுழை புலம் இல்லான் எழில் நலம் - நுண்ணீதாய் மாட்சிமைப்பட்டுப் பல நூல்களிலும் சென்ற அறிவு இல்லாதவனுடைய எழுச்சியும் அழகும்; மண் மாண் புனை பாவை அற்று - கதையான் மாட்சிமைப்படப் புனைந்த பாவையுடைய எழுச்சியும் அழகும் போலும்.

அறிவிற்கு மாட்சிமையாவது, பொருள்களைக் கடிதில் காண்டலும் மறவாமையும் முதலாயின. 'பாவை' ஆகுபெயர். "உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலும் அரிது" (சீவக மூத்தி 154) ஆகலான் எழில் நலங்களும் ஒருபயனே எனினும், நூலறிவு இவ்வழிச் சிறப்பில் என்பதாம். இதனால் அவர் வடிவழகால் பயன் இன்மை கூறப்பட்டது.

408. நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கண் பட்ட திரு.

8

நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாது - கற்றார்மாட்டு நின்ற வறுமையினும் இன்னாது; கல்லார்கண் பட்ட திரு - கல்லாதார் மாட்டு நின்ற செல்வம்.

இழிவு சிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. தம்மம் நிலையின் அன்றி, மாறி நின்றலால், தாம் இடுக்கண் படுதலும் உலகிற்குத் துன்பஞ் செய்தலும் இரண்டற்கும் ஒக்குமாயினும், திருக் கல்லாரைக் கெடுக்க, வறுமை நல்லாரைக் கெடாது நின்றலான் 'வறுமையினும் திரு இன்னாது' என்றார் இதனால் அவர் திருவின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

409. மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு.

9

கல்லாதார் மேற்பிறந்தார் ஆயினும் - கல்லாதார் உயர்ந்த சாதீக்கண் பிறந்தாராயினும்; கீழ்ப்பிறந்துங் கற்றார் அனைத்துப்பாடு இலர் - தாழ்ந்த சாதீக்கண் பிறந்து வைத்துங் கற்றாரது பெருமை அளவற்றாய் பெருமையிலர்.

உடலோடு ஒழியும் சாதி உயர்ச்சியினும் உயிரோடு செல்லும் கல்வி உயர்ச்சி சிறப்புடைத்து என்பதாம். இதனால் அவர் சாதி உயர்ச்சியால் பயனின்மை கூறப்பட்டது.

410. விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.

10

விவங்கொடு மக்கள் அணையர் - விவங்கொடு நோக்க மக்கள் எத்துணை
நன்மையுடையர் அத்துணைத் தீமையுடையர்; இவங்கு நூல் கற்றாரோடு
ஏணையவர் - விவங்கிய நூலைக் கற்றாரோடு நோக்கக் கல்வாதவர்.

விவங்கு, நூல்: சாதிப் பெயர். விவங்குதல்: மேம்படுதல். விவங்கின்
மக்கட்கு ஏற்றமாய உணர்வு மிகுதி காணப்படுவது கற்றார் கண்ணையாகலின்,
கல்வாதாரும் அவரும் ஒத்த பிறப்பினர் அவ்வர் என்பதாம். மயக்க நிரல்நிரை.
இதனான் அவர் மக்கட்பிறப்பால் பயன் எய்தாமை கூறப்பட்டது.

42. கேள்வி

அ:-நாவது, கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்
கேட்டல், கற்றவழி அதனின் ஆய அறிவை வலியுறுத்தலானும், கல்வாத
வழியும் அதனை உண்டாக்குதலானும் இது கல்வி, கல்லாமைகளின் பின்
வைக்கப்பட்டது.

411. செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வம் அச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை. 1

செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் - ஒருவருக்குச் சிறப்புடைய
செல்வமாவது செவியான் வரும் செல்வம்; அச் செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம்
தலை - அச்செல்வம் சிற செல்வங்கள் எல்லா வற்றிலும் தலையாகலான்.

செவியான் வரும் செல்வம்: கேள்வியான் எல்லாப் பொருளையும்
அறிதல். பிற செல்வங்கள்: பொருளான் வருவன. அவை நிலையா
ஆகலானும், துன்ப விளைவின ஆகலானும், இது தலையாயிற்று. அவற்றை
ஒழித்து இதனையே செய்க என்பது குறிப்பெச்சம்.

412. செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும். 2

செவிக்கு உணவு இல்லாத போழ்து - செவிக்கு உணவாகிய கேள்வி இல்லாத
பொழுது; வயிற்றுக்கும் சிறிது ஈயப்படும் - வயிற்றுக்கும் சிறிது உணவு
இடப்படும்.

கவை மிகுதியும் பிற்பயத்தலும் உடைய கேள்வி உள்ள பொழுது
வெறுக்கப்படுதலான் 'இல்லாத போழ்து' என்றும், பெரியதாயவழித் தேடல்
துன்பமேயன்றி நோயும் காமமும் பெருகுதலன் 'சிறிது' என்றும், அது தானும்
பின் இருந்து கேட்டற் பொருட்டாகலான் 'ஈயப்படும்' என்றும் கூறினார். 'ஈதல்'
வயிற்றது இழிவுதோன்ற நின்றது. இவை இரண்டு பாட்டானும் கேள்வியது
சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

413. செவியுணவிற் கேள்வி யுடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரோ டொப்பர் நிலத்து. 3

செவி உணவின் கேள்வி உடையார் - செய்யுணவாகிய கேள்வியினை உடையார்; நிலத்து அய்யுணவின் ஆன்றாரோடு ஒப்பர் - நிலத்தின் சுண்ணர் ஆயினும் ஆய்யுணவனை உடைய தேவரோடு ஒப்பர்.

செவி உணவு. செவியான் உண்ணும் உணவு. அவ்வழிக்கண் வந்த இன்னாரியையது 'எ' கரம் வலிந்து நின்றது. அவியாகிய உணவு. தேவர்க்கு வேள்வித் தீயில் கொடுப்பன. அறிவான் நிறைந்தமையான் 'ஆன்றார்' என்றும், துன்பம் அறியாமையான் தேவரோடு ஒப்பர் என்றும் கூறினார். இதனால் அதனை உடையாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

414. கற்றில னாயினும் கேட்க அஃதொருவற்
கொற்கத்தின் ஊற்றாந் துணை.

4

கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க - உறுதி நூல்களைத் தான் கற்றிலன் ஆயினும் அவற்றின் பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்க; அஃது ஒருவற்கு ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை - அக் கேள்வி ஒருவனுக்குத் தளர்ச்சி வந்துழிப் பற்றுக் கோடாம் துணை ஆகலாம்.

உம்மை, கற்கவேண்டும் என்பதுபட நின்றது தளர்ச்சி! வறுமையானாதல் அறிவின்மையானாதல் இடுக்கண்பட்டுழி மனம் தளர்தல். அதனைக் கேள்வியினாய அறிவு நீக்கும் ஆகலின் 'ஊற்றாம் துணை' என்றார். 'ஊற்று' என்னும் ஆருபெயரின் 'எ' கரம் திரிந்து நின்றது.

415. இழுக்க லுடையுழி ஊற்றுக்கோ லற்றே
ஒழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.

5

இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக் கோல் அற்று - வழக்குதலையுடைய சேற்று நிலத்து இயங்குவார்க்கு ஊற்றுக்கோல் போல் உதவும்; ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச்சொல் - காவற்சாகாகுகைப்பார்க்கு ஒழுக்கமுடையார் வாயிற் சொற்கள்.

அவாய் நிலையான் வந்த உவமை அடையால் பொருள் அடை வருவிக்கப்பட்டது. ஊற்றாகிய கோல்போல் உதவுதல்: தளர்ந்துழி அதனை நீக்குதல். கல்லியுடையரேனும் ஒழுக்கம் இல்லாதார் அறிவிவராகலின், அவர் வாய்ச்சொல் கேட்கப்படாது என்பது தோன்ற 'ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச்சொல்' என்றார். 'வா' யென்பது தீச்சொல் அறியாமையாகிய சிறப்புணர் நின்றது அவற்றைக் கேட்க என்பது குறிப்பெச்சம்.

416. எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்.

6

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க - ஒருவன் சிறிதாயினும் உறுதிப் பொருள்களைக் கேட்க; அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும் - அக் கேள்வி அத்துணையாயினும் நிறைந்த பெருமையைத் தரும் ஆகலாம்.

'எனைத்து' 'அனைத்து' என்பன கேட்கும் பொருள் மேலும் காலத்தின் மேலும் நின்றன. அக்கேள்வி மழைத்துளிபோல வந்து ஈண்டி. எவ்வா அறிவுகளையும் உள ஆக்கலின், சிறிது என்று இகழற்க என்பதாம்.

417. இனமுத்தியுணர்ந்தலும் பேரதமை சொல்லா வினமுத்தியுணர்ந்த
 தீண்டிய கேள்வி யவர். 7

இனமுத்திய உணர்ந்தலும் பேரதமை சொல்லா - இனமு உணர்ந்த வழியும்
 தமக்குப் பேரதமை பயக்கிட்டு சொற்களைச் சொல்லா; இனமுத்திய உணர்ந்தலு
 ஈண்டிய கேள்வி அவர் - பொருள்களைத் தாமும் பூண்டிதாச ஆராய்ந்து அறிந்து
 அதன் மொழி ஈண்டிய கேள்வியினை உடையார்.

'இனமு' என்பது திரிந்து திரிந்து பேரதமை ஆறியவர். என்ருதல்
 பலவாற்றான் வந்து திரிந்தல். பொருள்களின் மெய்யம்மையைத் தாமும்
 அறிந்து, அறிந்துமொடு ஒப்பியலும் செய்தார் தாமத குணத்தான் மயங்கினர்
 ஆயினும், அவ்வாறல்லது சொல்லா என்பதாம். இவை தான்ரு பாட்டானும்
 கேட்காக்கு வரும் தன்மை கூறப்பட்டது.

418. கேட்டினும் கேளாத் தகையவே கேள்வியால்
 தோட்கப் படாத செவி. 8

கேட்டினும் கேளாத் தகையவே - தம் புலமைய ஓசை மாத்திரத்தகக் கேட்கும்
 ஆயினும் செவிடாக் தகையவேயாம்; கேள்வியால் தோட்கப்படாத செவி -
 கேள்வியால் துணைக்கப் படாத செவிகள்.

ஏகாரம் தெற்றத்தின்கண் வந்தது ஓசை மாத்திரத்தான் உறுதி என்பதையின்
 'கேளாத் தகைய' என்றும், மாத்திரக் கண் நூற்பொருள் துணைத்தற்கு
 வழியாக்கலின் கேள்வியைக் கருவியாகியும் கூறினார். பழைய துணை,
 துணையன்று என்பதாம்.

419. நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
 வாயினீ ராத லரிது. 9

நுணங்கிய கேள்வியர் அவ்வார் - பூண்டிதாசிய கேள்வியுடையர்
 அவ்வாதார்; வணங்கிய வாயினர் ஆதல் அரிது - பணிந்த மொழியினை
 உடையாறாதல் கூடாது.

கேட்கப்படுகின்ற பொருளினது நுண்மை கேள்விமேல் ஏற்றப்பட்டது
 'வாய்' ஆறுபெயர். பணிந்தமொழி. பணிகைப் புலப்படுத்திய மொழி.
 கேளாதார் உணர்வு இன்மையால் தம்மை வியந்து கூறுவர் என்பதாம்.
 'அவ்வால்' என்பதும் பாடம்.

420. செவியிற் கவைபுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
 அவிநிலும் வாழினு மென். 10

செவியின் கவை உணரா வாய் உணர்வின் மாக்கள் - செவியான்
 துணர்ப்படுகு கவைகளை உணராது உணர்வின்மையுடைய மாத்தர்; அவிநிலும்
 வாழினும் என் - சாலினும் வாழினும் உலகிற்கு வருவது என்ன?

செவியால் நுகரப்படும் கவைகளாவன சொற்களையும்,
 பொருட்களையும், அவற்றுள் சொற்கவை குணம், அவங்காரம் என இரு
 வகைத்து பொருட்கவை, காமம், நகை, கருணை, வீரம், உருத்திரம், அச்சம்,
 இழிப்பு, வியப்பு, சாந்தம், என ஒன்பது வகைத்து, அவையெய்வாம் என்ரு

உணர்வின் பெருமும், 'வாயுணர்வு' என்பது இடைப்பதங்கள் தொகுதின்ற மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. அது வாயான் துரப்படும் கவைகளை உணரும் உணர்வு என விரியும். அவை கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்திப்பு என ஆறாம் செத்தால் இழப்பதும், வாழ்ந்தால் பெறுவதும் இன்னமையின் இரண்டும் ஒக்கும் என்பதாம். 'வாயுணர்வின்' என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர். இவை மூன்று பாட்டானும் கோளாத வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

43. அறிவுடைமை

அஃதாவது, கவனி கேள்விகளின் ஆய அறிவோடு உண்மை அறிவு உடையன் ஆதல். அதிகார மூன்றமையும் இதனானே விளங்கும்.

421. அறிவற்றங் காக்கும் கருவி செறுவார்க்கும்
உள்ளழிக்க லாகா அரண். 1

அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி - அரைக்க அறிவு என்பது இறுதி வாராமல் காக்கும் கருவியாம்; செறுவார்க்கு அழிக்கலாகா உள் அரணும் - அதுவேயுமன்றிப் பகைவர்க்கும் அழிக்கலாகாத உள்ளரணும் ஆம்.

காத்தல்: முன் அறிந்து பரிசுரித்தல். உள்ளரண். உன்னாய அரண். உள்புக்கு அழிக்கலாகா அரண் என்றும் ஆம். இதனால் அறிவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

422. சென்ற இடத்தாற் செலவிடா தீதொரி
நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு. 2

சென்ற இடத்தால் செலவிடா - மனத்தை அது சென்ற புலத்தின் கண் செல்லவிடாது, தீது ஒரி இ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு - அப் புலத்தின் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து தீயதனின் தீக்கி நல்வதன்கண் செலுத்துவது அறிவு.

வினைக்கு ஏற்ற செயல்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. ஓசை, ஊறு, ஒளி, கவை, நாற்றம் எனப் புலம் ஐந்தாயினும், ஒரு காலத்து ஒன்றின்கண் அவ்வது செய்வாமையின் 'இடத்தால்' என்றார். 'விடாது' என்பது கடைக்குறைந்து நின்றது. குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்தும் வாதுவன்போல வேறாக்கி, மனத்தைப் புலமறிந்து செலுத்துவது அறிவு என்றார், அஃது உயிர்க்குணம் ஆகவின்.

423. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. 3

எப் பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் - யாதொரு பொருளை யாவர் யாவர் சொல்லக் கேட்பினும்; அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு - அப் பொருளின் மெய்யாய பயனைக் காணவல்லது அறிவு.

குணங்கள் மூன்றும் மாறி மாறி வருதல் யாவர்க்கும் உண்மையின் உயர்ந்த பொருள் இழிந்தார் வாயினும், இழிந்த பொருள் உயர்ந்தார் வாயினும், உறுதிப்

பொருள் பகைவர் வாயினும், கெடுபொருள் நட்பார் வாயினும், ஒரோவழிக் கேட்கப்படுதலான் 'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்' என்றார். அடுக்குப் பன்மை பற்றி வந்தது. 'வாய்' என்பது அவர் அப் பொருளின்கண் பரிபாமை உணர்நின்றது. மெய்யாதல், நிலைபெறுதல், சொல்வாரது இயல்பு நோக்காது அப்பொருளின் பயன் நோக்கிக் கொள்ளுதல், ஒழிதல் செய்வது அறிவு என்பதாம்.

424. எண்பொருள் வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு. 4

தான் எண்பொருள் ஆகச் செலச் சொல்லி - தான் சொல்லும் சொற்களை அரிய பொருள் ஆயினும் கேட்பார்க்கு எளிய பொருள் ஆமாறு மனம் கொளச் சொல்லி, பிறர் வாய் நுண்பொருள் காண்பது அறிவு - பிறவாய்க் கேட்கும் சொற்களின் நுண்ணிய பொருள் காண அரிதாயினும் அதனைக் காணவல்லது அறிவு.

உடையவன் தொழில் அறிவின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. சொல்லுவன வழுவின்றி இனிது விளங்கச் சொல்லுக என்பார் சொல் மேல் வைத்தும், கேட்பன வழுவினும் இனிது விளங்கா ஆயினும் பயனைக் கொண்டொழிக என்பார் பொருள் மேல் வைத்தும் கூறினார்.

425. உலகந் தழீஇய தொட்பம் மலர்தலுங்
கூம்பலு மில்ல தறிவு. 5

உலகம் தழீஇயது ஒட்பம் - உலகத்தை நட்பாக்குவது ஒருவனுக்கு ஒட்பமாம்; மலர்தலும் கூம்பலும் இல்லது அறிவு - அந் நட்பின் கண் முன் மலர்தலும் பின் கூம்புதலும் இன்றி ஒரு நிலையனாவது அறிவாம்.

'தழீஇயது' 'இல்லது' என்பன அவ்வத் தொழில்மேல் நின்றன. 'உலகம்' என்பது ஈண்டு உயர்ந்தோரை. அவரோடு கயப்பூப்போல வேறுபடாது கோட்டுப் பூப்போல ஒரு நிலையே நட்பாயினான் எவ்வா இன்பமும் எய்தும் ஆதலின், அதனை அறிவு என்றார். காரியங்கள் காரணங்களாக உபசரிக்கப்பட்டன. இதனைச் செல்வத்தில் மலர்தலும் நல்குரவில் கூம்பலும் இல்லது என்று உரைப்பாரும் உளர்.

426. எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ
டவ்வ துறைவ தறிவு. 6

உலகம் எவ்வது உறைவது - உலகம் யாதொருவாற்றான் ஒழுக்குவதாயிற்று; உலகத்தோடு அவ்வது உறைவது அறிவு - அவ் உலகத்தோடு மேலித் தானும் அவ்வாற்றான் ஒழுக்குவது அரசனுக்கு அறிவு.

'உலகத்தையெல்லாம் யான் நியமித்தலான் என்னை நியமிப்பாரில்லை' எனக் கருதித் தான் நினைத்தவாறே ஒழுகின் பாவமும் பழியும் ஆம் ஆகலான். அவ்வாறு ஒழுகுதல் அறிவு அன்று என விலக்கியவாறு ஆயிற்று. இவை ஐந்து பாட்டானும் அதனது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

427. அறிவுடையார் ஆவ தறிவார் அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர்.

7

அறிவுடையார் ஆவது அறிவார் - அறிவுடையாராவர் வரக்கடவதனை முன்
அறியவயல்வார்; அறிவிலார் அஃது அறி கல்வாதவர் - அறிவிலாராவர் அதனை முன்
அறியமாட்டாதார்.

முன் அறிதல்: முன்னே எண்ணி அறிதல். அஃது அறி கல்வாமை ஆவது
வந்தால் அறிதல். இனி 'ஆவது அறிவார்' என்பதற்குத் தமக்கு நன்மையறிவார்
என்று உரைப்பாரும் உளர்.

428. அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவ
தஞ்சல் அறிவார் தொழில்.

8

அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை - அஞ்சப்படுவதனை அஞ்சாமை
பேதைமையாம்; அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தொழில் - அவ் அஞ்சப்படுவதனை
அஞ்சுதல் அறிவார் தொழிலாம்.

பாவமும் பழியும் கேடும் முதலாக அஞ்சப்படுவன பலவாயினும்,
சாதிபற்றி 'அஞ்சுவது' என்றார். அஞ்சாமை; எண்ணாது செய்து நின்றல்.
அஞ்சுதல்: எண்ணித் தவிர்தல். அது காரியமன்று என்று இகழப்படாது என்பார்.
'அறிவார் தொழில்' என்றார். அஞ்சாமை இறைமாட்சியாகச் சொல்லப்பட்ட
மையின், ஈண்டு அஞ்ச வேண்டும் இடம் கூறியவாறு. இவை இரண்டு
பாட்டானும் அதனை உடையாரது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

429. எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க் கில்லை
அதிர வருவதோர் நோய்.

9

எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு - வரக்கடவதாகிய அதனை முன் அறிந்து
காக்கவல்ல அறிவினை உடையார்க்கு; அதிரவருவது ஓர் நோய் இல்லை - அவர்
நடுங்க வருவதொரு துன்பமும் இல்லை.

'நோய்' என வருகின்றமையின் வாளா 'எதிரதா' என்றார். இதனால்
காக்கலாம் காலம் உணர்த்தப்பட்டது. காத்தல்: அதன் காரணத்தை விலக்குதல்.
அவர்க்குத் துன்பம் இன்மை இதனால் கூறப்பட்டது.

430. அறிவுடையார் எல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேணு மிலர்.

10

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் - அறிவுடையார் சிறிதொன்றும்
இலராயினும் எல்லாம் உடையாராவர்; அறிவிலார் என் உடையரேணும் இவர் -
அறிவிலார் எல்லாம் உடையராயினும் ஒன்றும் இலராவர்.

செல்வங்கள் எல்லாம் அறிவாற் படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின் அஃது
உடையாரை 'எல்லாம் உடையார்' என்றும், அவை எல்லாம் முன்னே
அமைந்து கிடப்பினும் அழியாமல் காத்தற்கும், தெய்வத்தான் அழிந்துழிப்
படைத்தற்கும் கருவியுடையார் அன்மையின் அஃது இவ்வாதாரை
'என்னுடைய ரேணும் இவர்' என்றும் கூறினார். 'என்னும்' என்புழி உம்மை
விகாரத்தால் தொக்கது. இதனால் அவரது உடைமையும் ஏனையாரது
இன்மையும் கூறப்பட்டன.

44. குற்றம் கடிதல்

அ. தாவது. காமம், வெகுளி, கடும் பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட குற்றங்கள் ஆறனையும் அரசன் தன்கண் நிகழாமல் கடிதல். இவற்றை வடநூலார் பகைவர்க்கம் என்ப. இவை குற்றம் என்று அறிதலும் கடிதலும் அறிவுடையார்க்கு அவ்வது கூடாமையின் அதன் பின் வைக்கப்பட்டது.

431. செருக்குஞ் சினமுஞ் சிறுமையும் இல்லார் பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து. 1

செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார் பெருக்கம் - மதமும் வெகுளியும் காமமும் ஆகிய குற்றங்கள் இல்லாத அரசாது செல்வம்; பெருமித நீர்த்து - மேம்பாட்டு நீர்மையினை உடைத்து.

மதம்: செல்வக்களிப்பு, சிறியோர் செயலாகலின், அளவிறந்த காமம் 'சிறுமை' எனப்பட்டது. இவை நீதியல்லன செயலித்தலான், இவற்றைக் கடிந்தார். செல்வம் நல்வழிப்பாடும் நிலைபேறும் உடைமையின், மதிப்புடைத்து என்பதாம். மிகுதி பற்றி இவை முற்கூறப்பட்டன.

432. இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா உவகையும் ஏதம் இறைக்கு. 2

இவறலும் - வேண்டும் வழிப் பொருள் கொடாமையும்; மாண்பு இறந்த மானமும் - நன்மையின் நீங்கிய மானமும்; மாணா உவகையும் - அளவிறந்த உவகையும்; இறைக்கு ஏதம் - அரசனுக்குக் குற்றம்.

மாட்சியான மானத்தின் நீக்குதற்கு 'மாண்பு இறந்த மானம்' என்றார். அ. தாவது "அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம் முன்னோர், தந்தை தாய் என்றிவ"ரை (புறப், வெ. பாடாண். 33) வணங்காமையும், முடிக்கப்படா தாயினும் கருதியது முடித்தே விடுதலும் முதலாயின. அளவிறந்த உவகையாவது கழிகண்ணோட்டம். பிறரும் "சினனே காமம் கழிகண்ணோட்டம்" என்றிவற்றை "அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடையாகும் தீது" (பதிற். 22) என்றார். இவை இரண்டு பாட்டானும் குற்றங்களாவன இவை என்பது கூறப்பட்டது.

433. தினைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் பழிநாணு வார். 3

பழிநாணுவார் - பழியை அஞ்சுவார்; தினைத்துணையாக் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் - தம்கண் தினையின் அளவாம் குற்றம் வந்தாயினும் அதனை அவ்வளவாக அன்றிப் பனையின் அளவாகக் கொள்வர்.

குற்றம்: சாதிப்பெயர் தமக்கு ஏலாமையின் சிறிது என்று பொறார் பெரிதாகக் கொண்டு வருந்திப் பின்னும் அது வாராமல் காப்பர் என்பதாம்.

434. குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே
அற்றந் தருஉம் பகை.

4

அற்றம் தருஉம் பகை குற்றமே - தனக்கு இறுதி பயக்கும் பகை குற்றமே;
குற்றமே பொருளாகக் காக்க - ஆகலான் அக் குற்றம் தன்கண் வாராமையே
பயனாகக் கொண்டு காக்க வேண்டும்.

இவை பற்றி அல்லது பகைவர் அற்றம் தாராமையின் 'இவையே
பகையாவன' என்னும் வடநூலார் மதம் பற்றிக் 'குற்றமே அற்றம் தருஉம் பகை'
என்றும், இவற்றது இன்மையே குணங்களது உண்மையாகக் கொண்டு என்பார்
'பொருளாக' என்றும் கூறினார்; 'குற்றமே காக்க' என்பது "அரும்பண்பினால்
தீமை காக்க" என்பது போல நின்றது.

435. வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தூறு போலக் கெடும்.

5

வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை - குற்றம் வரக்கடவதாகின்ற
முற்காலத்திலே அதனைக் காவாத அரசன் வாழ்க்கை; எரி முன்னர் வைத்தூறு
போலக் கெடும் - அது வந்தால் எரிமுகத்து நின்ற வைக்கோல்குவை போல
அழிந்துவிடும்.

'குற்றம்' என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. 'முன்னர்' என்றதன் ஈற்றது பகுதிப்
பொருள்விருதி. 'வரும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'முன்னர்' என்னும் காலப்
பெயர் கொண்டது. அதனால் காக்கலாம் காலம் பெறப்பட்டது. குற்றம்
சிறிதாயினும் அதனால் பெரிய செல்வம் அழிந்தேவிடும் என்பது
உவமையால் பெற்றாம்.

436. தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின்
என்குற்ற மாகும் இறைக்கு.

6

தன் குற்றம் நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின் - முன்னர்த் தன் குற்றத்தைக்
கண்டு கடிந்து பின்னர்ப் பிறர் குற்றங் காண வல்லனாயின்; இறைக்கு ஆகும்
குற்றம் என் - அரசனுக்கு ஆகக் கடவ குற்றம் யாது?

அரசனுக்குத் தன் குற்றம் கடியாதவழியே பிறர் குற்றம் கடிதல் குற்றம்
ஆவது. கடிந்தவழி முறைசெய்தலாம் என்பார் 'என் குற்றம் ஆகும்' என்றார்;
எனவே, தன் குற்றம் கடிந்தவனே முறை செய்தற்கு உரியவன் என்பதாயிற்று.
இவை நான்கு பாட்டானும் அவற்றது கடிதற்பாடு பொதுவகையால்
கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்பு வகையால் கூறுப.

437. செயற்பால செய்யா திவறியான் செல்வம்
உயற்பால தன்றிக் கெடும்.

7

செயற்பால செய்யாது இவறியான் செல்வம் - பொருளால் தனக்குச் செய்து
கொள்ளப்படும் அவற்றைச் செய்து கொள்ளாது அதன்கண் பற்றுள்ளம்
செய்தானது செல்வம்; உயற்பாலது அன்றிக் கெடும் - பின் உளதாம்
பான்மைத்து அன்றி வறிதே கெடும்.

செயற்பாலை ஆவன அறம் பொருள் இன்பங்கள், பொருளாற் பொருள் செய்தவாவது பெருக்குதல்; அது "பொன்னின் ஆரும் பொருபடை, அடிப்படை, தன்னின் ஆரும் தரணி, தரணியில், பின்னை ஆரும் பெரும்பொருள், அப்பொருள், துள்ளும் காவைத் துன்னாதன இய்கையே" (சீவக விமலை 35) என்பதனான் அநிக அறம் செய்யாமையானும் பொருள் பெருக்காமையானும் 'உயற்பாவதன்றி' என்றும், இன்பப் பயன் கொள்ளாமையின் 'கேடும்' என்றும் கூறினார். 'உயற்பாவதன்றி' என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

438. பற்றுள்ள மென்னும் இவறன்மை எற்றுள்ளும்
எண்ணப் படுவதொன் றன்று.

8

பற்றுள்ளம் என்னும் இவறன்மை - பொருளை விடத்தரும் இடத்து விடாது பற்றுதலைச் செய்யும் உள்ளம் ஆசிய உலோபத்தினது தன்மை; எற்றுள்ளும் எண்ணப்படுவது ஒன்று அன்று - குற்றத் தன்மைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் வைத்து எண்ணப்படுவது ஒன்று அன்று; யீக்கது.

இவறலது தன்மையாவது: குணங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு உளவாயினும் அவற்றைக் கீழ்ப்படுத்துத் தான் மேற்பட வல்ல இயல்பு. ஒழிந்தன அதுமாட்டாமையின் 'எற்றுள்ளும் எண்ணப்படுவதொன்று அன்று' என்றார். 'எவற்றுள்ளும்' என்பது இடைக்குறைந்து நின்றது. இவை இரண்டு பாட்டானும் உலோபத்தின் தீமை கூறப்பட்டது.

439. வியவற்க எஞ்ஞான்றுத் தன்னை நயவற்க
நன்றி பயவா வினை.

9

எஞ்ஞான்றும் தன்னை வியவற்க - தான் இறப்ப உயர்ந்த ஞான்றும் மதத்தால் தன்னை நன்குமதியாது ஒழிக; நன்றி பயவா வினை நயவற்க - தனக்கு தன்மை பயவா வினைகளை மானத்தால் விரும்பாது ஒழிக.

தன்னை வியந்துழி இடமும் காலமும் வலியும் அறியப் படாமையானும், அறனும் பொருளும் இகழப்படுதலானும், 'எஞ் ஞான்றும் வியவற்க' என்றும், 'கருதியது முடித்தே விடுவல்' என்று அறம் பொருள் இன்பங்கள் பயவா வினைகளை நயப்பின் அவற்றால் பாவமும் பழியும் கேடும் வருமாகலின், அவற்றை 'நயவற்க' என்றும் கூறினார். இதனான், மத மானங்களின் தீமை கூறப்பட்டது.

440. காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல்.

10

காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின் - தான் காதலித்த பொருளை அவர் அக் காதல் அறியாமல் அனுபவிக்க வல்லனாயின்; ஏதிலார் நூல் ஏதில - பகைவர் தன்னை வஞ்சித்தற்கு எண்ணும் எண்ணம் பழுதாம்.

அறிந்தவழி அவை வாயிலாகப் புருந்து வஞ்சிப்பர் ஆகலின், அறியாமல் உய்த்தால், வாயில் இன்மையின் வஞ்சிக்கப்பட்டான் என்பதாம். காமம், வெருளி, உலகை என்பன முற்றக் கடியும் குற்றம் அன்மையின், இதனான்

பெரும்பான்மைத்தாகிய காமம் நுகருமாறு கூறி, ஏனைச் சிறுபான்மையவற்றிற்குப் பொதுவகை விலக்கினையே கொண்டொழிந்தார்.

45. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

அ. தாவது, மூலிகு குற்றமும் முறைமையின் கடிதலின் காவற்சாகாடு உகைத்தற்கு உரியனாய் அரசன், தீநெறி விலக்கி நன்னெறிச் செலுத்தும் பேரறிவுடையாரைத் தனக்குத் துணையாகக் கோடல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். பேரறிவு உடையராவார் அரசர்க்கும் அங்கங்கட்கும் மானுடத் தெய்வக் குற்றங்கள் வாராமல் காத்தற்கு உரிய அமைச்சர், புரோகிதர்.

441. அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை
திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல். 1

அறன் அறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை - அறத்தினது நுண்மையை அறிந்து தன்மீன் மூத்த அறிவுடையாரது கேண்மையை; தேர்ந்து திறன் அறிந்து கொளல் - அரசன் அதனது அருமையை ஓர்ந்து, கொள்ளும் திறம் அறிந்து கொள்க.

அறநுண்மை நூலானேயன்றி உய்த்துணர்வானும் அறிய வேண்டுதலின் 'அறன் அறிந்து' என்றார். மூத்தல்: அறிவானும், சீலத்தானும் காலத்தானும் முதிர்ந்தல். அறிவு உடையார்: நீதியையும் உலக இயலையும் அறிதலை உடையார். திறன் அறிதலாவது நன்கு மதித்தல், உயரச் செய்தல், அவர்வரை நின்றல் என்பன முதலாக அவர் பிணிப்புண்ணும் திறன் அறிந்து செய்தல்.

442. உற்றநோய் நீக்கி உறாஅமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல். 2

உற்றநோய் நீக்கி - தெய்வத்தானாக மக்களானாகத் தனக்கு வந்த துன்பங்களை நீக்குமாறு அறிந்து நீக்கி; உறாமை முற்காக்கும் பெற்றியார் - சின் அப்பெற்றியன வாராவண்ணம் முன் அறிந்து காக்கவல்ல தன்மையினை யுடையாரை; பேணிக் கொளல் - அரசன் அவர் உலப்பன செய்து துணையாகக் கொள்க.

தெய்வத்தான் வரும் துன்பங்களாவன: மழையினது இன்மை மிகுதிகளானும், காற்றுத் தீப்பிணி என்று இவற்றானும் வருவன. அவை கடவுளரையும் தக்கோரையும் நோக்கிச் செய்யும் சாந்திகளான் நீக்கப்படும். மக்களான் வரும் துன்பங்களாவன: பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்வார் என்றிவர்களான் வருவன; அவை சாம பேத தான தண்டங்கள் ஆகிய நால்வகை உபாயத்துள் ஏற்றதனால் நீக்கப்படும். முற்காத்தலாவது தெய்வத்தான் வருவனவற்றை உற்பாதங்களால் அறிந்து, அச் சாந்திகளால் காத்தலும், மக்களான் வருவனவற்றை அவர் குணம், இங்கிதம்,

ஆகாரம், செயல் என்பனவற்றான் அறிந்து அவ் உபாயங்களுள் ஒன்றால் காத்தலும் ஆம். ஆகவே, புரோகிதரையும் அமைச்சரையும் கூறியவாறாயிற்று. இங்கிதம்: குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின் தொழில். ஆகாரம்: குறிப்பின்றி நிகழும் வேறுபாடு. உவப்பன: நன்கு மதித்தல் முதலியன. இவை இரண்டு பாட்டானும் பெரியாரது இலக்கணமும், அவரைத் துணையாகக் கோடல் வேண்டும் என்பதூஉம், கொள்ளுமாறும் கூறப்பட்டன.

443. அரியவற்று ளெல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல். 3

பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல் - அப் பெரியவர்களை அவர் உவப்பன அறிந்து செய்து, தமக்குச் சிறந்தாராகக் கொள்ளுதல்; அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிது - அரசர்க்கு அரிய பேறுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் அரிது.

உலகத்து அரியனவெல்லாம் பெறுதற்கு உரிய அரசர்க்கு இப்பேறு சிறந்தது என்றது. இதனால் அவையெல்லாம் உளவாதல் நோக்கி.

444. தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை. 4

தம்மின் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல் - அறிவு முதலியவற்றால் தம்மின் மிக்கார் தமக்குச் சிறந்தாராகத் தாம் அவர் வழி நின்று ஒழுகுதல்; வன்மையுள் எல்லாம் தலை - அரசர்க்கு எல்லா வலிஉடைமையினும் தலை.

பொருள், படை, அரண்களான் ஆய வலியினும் இத்துணை வலி சிறந்தது என்றது. இவர் அவற்றான் நீக்கப்படாத தெய்வத்துன்பம் முதலியனவும் நீக்குதற்கு உரியர் ஆகலின்.

445. சூழ்வார்கண் ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல். 5

சூழ்வார் கண்ஆக ஒழுகலான் - தன் பாரம் அமைச்சரைக் கண்ணாகக் கொண்டு நடத்தலான்; மன்னவன் சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல் - அரசன் அத்தன்மையராய அமைச்சரை ஆராய்ந்து தனக்குத் துணையாகக் கொள்க.

இரண்டாவது விகாரத்தால் தொக்கது. தானே சூழ வல்லவனாயினும் அளவிறந்த தொழில்களான் ஆகுலம் எய்தும் அரசன் பாரம் அதுவே தொழிலாய அமைச்சரான் அல்லது இனிது நடவாமைப் பற்றி, அவரைக் கண்ணாகக் கூறினார். ஆராய்தல்: அமைச்சியலுள் சொல்லப்படும் இலக்கணத்தினர் என்பதனை ஆராய்தல். இவை மூன்று பாட்டானும் பெரியாரைத் துணைக் கோடலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

446. தக்கா ரினத்தனாய்த் தானொழுக வல்லானைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த தில். 6

தக்கார் இனத்தனாய்த் தான் ஒழுக வல்லானை - தக்காராகிய இனத்தை உடையனாய்த் தானும் அறிந்து ஒழுகவல்ல அரசனை; செற்றார் செயக் கிடந்தது இல் - பகைவர் செய்யக் கிடந்ததொரு துன்பமும் இல்லை.

தக்கார்: அறிவு ஒழுக்கங்களால் தகுதி உடையார். ஒழுகுதம்: அறநீதிகளின் நெறி வழுவாமல் நடத்தல். வஞ்சித்தல், கூடினரைப் பிரித்தல். வேறு பகை வினைத்தல் என்று இவற்றானும், வலியானும், பகைவர் செய்யுந் துன்பங்கள் பலதிறத்த ஆயினும், தானும் அறிந்து அறிவார் சொல்லும் கொண்டொழுகுவான்கண் அவற்றுள் ஒன்றும் வாராது என்பார் 'செற்றார் செய்க்கிடந்தது இல்' என்றார்.

447. இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர். 7

இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை - தீயன கண்டால் நெருங்கிச் சொல்லும் துணையாந்தன்மையை உடையாரை இவர் நமக்குச் சிறந்தார் என்று ஆளும் அரசரை; கெடுக்கும் தகைமை யவர் யார் - கெடுக்கும் பெருமை உடைய பகைவர் உலகத்து யாவர்?

தீயன. பாவங்களும் நீதியல்லவையும். துணையாம் தன்மையாவது: நமக்கு அவையின்மையும், அரசன்கண் அன்புடைமையும் ஆம். அத்தன்மை உடையார் நெறியின் நீங்கவிடாமையின், அவரை ஆளும் அரசர் ஒருவரானும் கெடுக்கப்படார் என்பதாம். 'நெருங்கிச் சொல்லுமளவினோரை' என்று உரைப்பாரும் உளர். இவை இரண்டு பாட்டானும் அதன் பயன் கூறப்பட்டது.

448. இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும். 8

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன் - கழுறுதறிஞ் உரியாரைத் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளாமையின் காவலற்ற அரசன்; கெடுப்பார் இலானும் கெடும் - பகையாய்க் கெடுப்பார் இல்லையாயினும் தானே கெடும்.

'இல்லாத' 'ஏமரா' என்பன பெயரெச்ச அடுக்கு. கெடுப்பார் உளராவர் என்பது தோன்ற, இலானும் என்றார். தானே கெடுதலாவது: பாகனில்லாத யானைபோல நெறியல்லா நெறிச்சென்று கெடுதல்.

449. முதலிலார்க் கூதிய மில்லை மதலையாஞ்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை. 9

முதல் இலார்க்கு ஊதியம் இல்லை - முதற்பொருள் இல்லாத வணிகர்க்கு அதனால் வரும் ஊதியம் இல்லையாம்; மதலையாம் சார்பு இலார்க்கு நிலை இல்லை - அதுபோலத் தம்மைத் தாங்குவதாம் துணையில்லாத அரசர்க்கு அதனான் வரும் நிலையில்லை.

முதலைப் பெற்றே இலாபம் பெறவேண்டுமாறு போலத் தாங்குவாரைப் பெற்றே நிலைபெற வேண்டும் என்பதாம். நிலை: அரசர் பாரத்தோடு சலியாது நின்றல்.

450. பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல். 10

பல்லார் பகை கொளலின் பத்து அடுத்த தீமைத்து - தான் தனியனாய் வைத்துப் பலரோடும் பகைகொள்ளுதலின் பதிற்று மடங்கு தீமை உடைத்து;

நல்லார் தொடர் கைவிடல் - அரசன் பெரியாரோடு நட்பினைக் கொள்ளாது ஒழிதல்.

பலர் பகை ஆயக்கால் "மோதி மூள்னொடு மூட்பகை கண்டிடல், பேதுசெய்து பிளந்திடல்" (சீவக.விமலை.32) என்பவையல்லது ஒருங்கு வினையாக் குறித்துச் செய்தாலும் ஒருவாற்றாள் உய்தல் கூடும்; நல்லார் தொடர் கைவிட்டால் ஒருவாற்றானும் உய்தல் கூடாமையின், இது செய்தல் அதனினும் தீது என்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் அது செய்யாத வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது.

46. சிற்றினம் சேரமை

அஃதாவது, சிறிய இனத்தைப் பொருந்தாமை. சிறிய இனமாவது "நல்லதன் நவனும் தீயதன் தீமையும் இல் என்போரும்" (புறம். 29) விடரும், தூர்த்தரும், நடரும் உள்ளிட்ட குழு அறிவைத் திரிந்து இருமையும் கெடுக்கும் இயல்பிற்றாய அதனைப் பொருந்தின் பெரியாரைத் துணைக் கோடல் பயன் இன்று என்பது உணர்த்தற்கு இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

451. சிற்றினம் அஞ்சும் பெருமை சிறுமைதான்
கற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்.

1

பெருமை சிற்றினம் அஞ்சும் - பெரியோர் இயல்பு சிறிய இனத்தை அஞ்சா திற்கும்; சிறுமை தான் கற்றமாச் சூழ்ந்து விடும் - எனைச்சிறியோர் இயல்பு அது சேர்ந்தபொழுதே அதனைத் தனக்குச் கற்றமாக எண்ணித் துணியும்.

தத்தம் அறிவு திரியுமாறும் அதனால் தமக்கு வரும் துன்பமும் நோக்கலின் 'அறிவுடையார் அஞ்சுவர்' என்றும், அறிவு ஒற்றுமையான் பிறிது நோக்காமையின், அறிவிலாதார் தமக்குச் கற்றமாகத் துணிவர் என்றும் கூறினார். பொருளின் தொழில்கள் பண்பின்மேல் நின்றன. இதனான் சிறிய இனம் பெரியோர்க்கு ஆகாது என்பது கூறப்பட்டது.

452. நிலத்தியல்பான் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு.

2

நிலத்து இயல்பான் நீர் திரிந்து அற்றாகும் - தான் சேர்ந்த நிலத்தினது இயல்பானே நீர் தன் தன்மை திரிந்து அந் நிலத்தின் தன்மைத்தாம்; மாந்தர்க்கு இனத்து இயல்பு அறிவு (திரிந்து) அது ஆகும் - அதுபோல மாந்தர்க்குத் தாம் சேர்ந்த இனத்தின் இயல்பானே அறிவுத் தன் தன்மை திரிந்து அவ் இனத்தின் தன்மைத்தாம்.

எடுத்துக்காட்டு உவமை, விகம்பின்கண் தன் தன்மைத்தாய நீர் நிலத்தோடு சேர்ந்த வழி, நிறம், சுவை முதலிய பண்புகள் திரிந்தாற்போல, தனிநிலைக்கண் தன் தன்மைத்தாய அறிவு பிற இனத்தோடு சேர்ந்த வழிக் காட்சி முதலிய தொழில்கள் திரியும் என இதனான் அதனது காரணங் கூறப்பட்டது.

453. மனத்தானாம் மாந்தர்க் குணர்ச்சி இனத்தானாம்
இன்னா னெனப்படுஞ் சொல்.

3

மாந்தர்க்கு உணர்ச்சி மனத்தான் ஆம் - மாந்தர்க்குப் பொது உணர்வு தம் மனம் காரணமாக உண்டாம்; இன்னான் எனப்படும் சொல் இனத்தான் ஆம் - இவன் இத் தன்மையன் என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படும் சொல் இனம் காரணமாக உண்டாம்.

இயற்கையான புலன்உணர்வு மாத்திரத்திற்கு இன்ம் வேண்டாமையின், அதனை மனத்தான் ஆம் என்றும், செயற்கையாய விசேட உணர்வு பற்றி நல்வன் என்றாகத் தீயன் என்றாக நிகழும் சொற்கு இனம் வேண்டுதலின் அதனை இனத்தான் ஆம் என்றும் கூறினார். உலமையளவை கொள்ளாது. அத்திரிபும் 'மனத்தான்ஆம்' என்பாரை நோக்கி இதனான் அது மறுத்துக் கூறப்பட்டது.

454. மனத்து ளதுபோலக் காட்டி ஒருவற்
கினத்துள தாகும் அறிவு.

4

அறிவு - அவ் விசேட உணர்வு; ஒருவற்கு மனத்து ளது போலக் காட்டி - ஒருவற்கு மனத்தின்கண்ணே ளதாவது போலத் தன்னைப் புலப்படுத்தி; இனத்து ளதாகும் - அவன் சேர்ந்த இனத்தின் கண்ணே ளதாகும்.

மெய்ம்மை நோக்காமுன் மனத்து ளது போன்று காட்டியும், பின் நோக்கியவழிப் பயின்ற இனத்து ளதாயும் இருத்தலின் 'காட்டி' என இறந்தகாலத்தால் கூறினார். விசேட உணர்வு தானும் மனத்தின் கண்ணே அன்றேயு ளதாவது என்பாரை நோக்கி, ஆண்டுப் புலப்படும் துணையே உள்ளது. அதற்கு மூலம் இனம் என்பது இதனான் கூறப்பட்டது.

455. மனந்தூய்மை செய்வினை தூய்மை இரண்டும்
இனந்தூய்மை தூவா வரும்.

5

மனம் தூய்மை செய்வினை தூய்மை இரண்டும் - அவ்விசேட உணர்வு புலப்படுத்தற்கு இடனாய மனம் தூயனாதல் தன்மையும் செய்யும் வினை தூயனாதல் தன்மையும் ஆகிய இரண்டும்; இனம் தூய்மை தூவா வரும் - ஒருவற்கு இனம் தூயனாதல் தன்மை பற்றுக் கோடாக ளவாம்.

மனம் தூயனாதல் ஆவது: விசேட உணர்வு புலப்படுமாறு இயற்கையாய அறியாமையின் நீங்குதல். செய்வினை தூயனாதல் ஆவது மொழி மெய்களால் செய்யும் நல்வினை உடையனாதல். தூவென்பது அப் பொருட்டாதல் "தூவறத் துறந்தரை" (கலி.நெய்.1) என்பதனானும் அறிக. ஒருவன் இனம் தூயனாகவே அதனோடு பயிற்சிவயத்தான் மனந்தூயனாய் அதன்கண் விசேட உணர்வு புலப்பட்டு அதனால் சொல்லும் செயலும் தூயனாம் என இதனால், இனத்து ளள்ளவாம் ஆறு கூறப்பட்டது.

456. மனத்தூயார்க் கெச்சநன் றாகும் இனந்தூயார்க்
கில்லைநன் றாகா வினை.

6

மனம் தூயராக்கு எச்சம் நன்று ஆகும் - மனம் தூயராயினார்க்கு மக்கட்பேறு நன்று ஆகும்; இனம் தூயராக்கு நன்று ஆகலினை இல்லை - இனம் தூயராயினார்க்கு நன்றாகாத வினை யாலும் இல்லை.

காரியம் காரணத்தின் வேறுபடாமையின் 'எச்சம் நன்று ஆகும்' என்றும், நல்வினத்தோடு எண்ணிச் செய்யப்படுதலின் எல்லாவினையும் நல்லவாம் என்றும் கூறினார்.

457. மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கும் இனநலம்
எல்லாப் புகழுந் தரும்.

7

மன் உயிர்க்கு மனநலம் ஆக்கம் (தரும்) - நிலைபெற்ற உயிர்க்கு மனத்தது நன்மை செல்வத்தைக் கொடுக்கும்; இன நலம் எல்லாப் புகழும் தரும் - இனத்தது நன்மை அதனோடு எல்லாப் புகழையும் கொடுக்கும்.

'மன் உயிர்' என்றது ஈண்டு உயர்திணை மேல் நின்றது. 'தரும்' என்னும் இடவழுவமைதிச் சொல் முன்னும் கூட்டப்பட்டது. உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. மனம் நன்றாதல் தானே அறம் ஆகலின் அதனை 'ஆக்கம் தரும்' என்றும், புகழ் கொடுத்தற்கு உரிய நல்லோர் தாமே இனமாகலின் 'இனநலம் எல்லாப் புகழுந் தரும்' என்றும் கூறினார். மேல் மனநன்மை இனநன்மை பற்றி வரும் என்பதனை உட்கொண்டு, அஃது இயல்பாகவே உடையார்க்கு அவ் இனநன்மை வேண்டா என்பாரை நோக்கி 'அதுவேயன்றி அத்தன்மைய பலவற்றையும் தரும்' என அவர்க்கும் அதுவேண்டும் என்பது இவ் இரண்டு பாட்டானும் கூறப்பட்டது.

458. மனநலம் நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்
கினநலம் ஏமாப் புடைத்து.

8

மனநலம் நன்கு உடையர் ஆயினும் - மனநன்மையை முன்னை நல்வினையால் தாமே உடையராயினும்; சான்றோர்க்கு இனநலம் ஏமாப்பு உடைத்து - அமைந்தார்க்கு இனநன்மை அதற்கு வலியாதலையுடைத்து.

நன்கால் என்னும் மூன்றன் உருபு விகாரத்தால் தொக்கது. அந் நல்வினை உள்வழியும் மனநலத்தை வளர்த்து வருதலின், அதற்கு ஏமாப்புடைத்தாயிற்று.

459. மனநலத்தி னாகும் மறுமைமற் றஃதும்
இனநலத்தி னேமாப் புடைத்து.

9

மனநலத்தின் மறுமை ஆகும் - ஒருவற்கு மன நன்மையானே மறுமை இன்பம் உண்டாம்; மற்று அஃதும் இனநலத்தின் ஏமாப்பு உடைத்து - அதற்கு அச்சிரப்புத்தானும் இன நன்மையான் வலி பெறுதலை உடைத்து.

'மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை' என்றது, மறுமை பயப்பது மல, நன்மைதானே; பிறிதொன்று அன்று, என்னும் மதத்தை உடம்பட்டுக் கூறியவாறு. மற்று, வினைமாற்று, உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. ஒரோவழித் தாமத குணத்தான் மனநலம் திரியினும், நல்வினம் ஒப்ப நிறுத்தி மறுமை பயப்பிக்கும் என நிலை பெறச் செய்யுமாறு கூறப்பட்டது. இவை ஐந்து பாட்டானும் சிற்றினம் சேராமையது சிறப்பு நல்வினம் சேர்தலாகிய எதிர்மறை முகத்தால் கூறியவாறு அறிக.

460. நல்லிளத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉ மில்.

10

நல்லிளத்தின் ஊங்கும் துணையும் இல்லை - ஒருவற்கு நல்லிளத்தின் மீக்க
துணையும் இல்லை; தீயினத்தின் (ஊங்கு) அல்லல்படுப்பதூஉம் இல் - தீய
இளத்தின் மீக்க பகையும் இல்லை.

ஊந்தன் உருபுகள் உறழ்பொருளின்கண் வந்தன. 'ஊங்கு' என்பது பின்னும்
கூட்டி உம்மை மாற்றி உரைக்கப்பட்டது. நல்லினம் அறியாமையின் நீக்கித்
துயர்உறாமல் காத்தலின் அதனைத் 'துணை' என்றும், தீயினம் அறிவின் நீக்கித்
துயர் உறுவித்தலின் அதனைப் 'பகை' என்றும் கூறினார். 'அல்லற்படுப்பது'
என்பது ஏதுப்பெயர். இதனால் விதி எதிர்மறைகள் உடன் கூறப்பட்டன.

47. தெரிந்து செயல்வகை

அ:-தாவது. அரசன் தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்யும்
திறம். அச் செயல் பெரியாரைத் துணைக் கோடல் பயனுடைத்தாய வழி
அவரோடும் செய்யப்படுவது ஆகலின், இது சிற்றினம் சேராமையின்
பின் வைக்கப்பட்டது.

461. அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமுஞ் சூழ்ந்து செயல்.

1

அழிவதூஉம் - ஸீகைசெய்யுங்கால் அப்பொழுது அதனால் அழிவதனையும்,
ஆவதூஉம் - அழிந்தால் பின் ஆவதனையும்; ஆகி வழி பயக்கும் ஊதியமும் - ஆய்
றின்று சிற்பொழுது தரும் ஊதியத்தையும்; சூழ்ந்து செயல் - கீர்நூக்கி
உறுவதாயின் செய்க.

உறுவதாவது நிகழ்வின்கண் அழிவதனில் ஆவது மிக்கு - எதிர்வினும்
அது வளர்ந்து வருதல் அழிவது இன்மையின், எதிர்வின்கண் வரும் ஆக்கத்தை
'ஊதியம்' என்றார்; எனவே அவ் ஊதியம் பெறின் நிகழ்வின்கண் அழிவதும்
ஆவதும் தம்முள் ஒத்தாலும் ஒழிதற்பாற்று அன்று என்பது பெற்றாம். இரண்டு
காலத்தும் பயன் உடைமை தெரிந்து செய்க என்பதாம்.

462. தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்
கரும்பொருள் யாதொன்று மில்.

2

தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்து எண்ணிச் செய்வார்க்கு - தாம்
தெரிந்துகொண்ட இனத்துடனே செய்யத்தகும் ஸீகையை ஆராய்ந்து பின்
தாமேயும் எண்ணிச் செய்து முடிக்கவல்ல அரசர்க்கு; அரும் பொருள்
யாதொன்றும் இல் - எய்துதற்கரிய பொருள் யாதொன்றும் இல்லை.

ஆராயப்படுவன எல்லாம் ஆராய்ந்து போந்த இனம் என்றமாம்.
செய்வாருக்கு என்றதனால் 'வினை' என்னும் செயப்படு பொருள்
வருவிக்கப்பட்டது. வினையாவது மேற்சேறல் முதல் வேறல் ஈறாய தொழில்

பொருள்கட்டு ஏதுவாய அதனில் தவறாமையின், அரிய பொருள்கள் எல்லாம் எளிதில் எய்துவர் என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் செய்யத்தகும் வினையும் அது செய்யுமாறும் கூறப்பட்டன.

463. ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை
ஊக்கா ரறிவுடையார்.

3

ஆக்கங்கருதி முதல் இழக்கும் செய்வினை - மேல் எய்தக் கடவ ஊதியத்தினை நோக்கி, முன் எய்தி நின்ற முதல் தன்னையும் இழத்தற்கு ஏதுவாய செய்வினையை; அறிவுடையார் ஊக்கார் - அறிவுடையார் மேற்கொள்ளார்.

'கருதி' என்னும் வினையெச்சம் 'இழக்கும்' என்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டது. எச்ச உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஆக்கமே அன்றி முதலையும் இழக்கும் வினைகளாவன. வலியும் காலமும் இடனும் அறியாது பிறர் மண் கொள்வான் சென்று தம் மண்ணும் இழத்தல் போல்வன. முன் செய்து போந்த வினையாயிலும் என்பார் 'செய்வினை' என்றார்.

464. தெளிவி லதனைத் தொடங்கார் இளிவென்னும்
ஏதப்பா படுக பவர்.

4

தெளிவு இலதனைத் தொடங்கார் - இனத்தோடும் தனித்தும் ஆராய்ந்து துணிதல் இல்லாத வினையைத் தொடங்கார்; இளிவு என்னும் ஏதப்பாடு அடுகபவர் - தமக்கு இளிவரவு என்னும் குற்றம் உண்டாதவை அடுகபவர்.

தொடங்கின் இடையின் மடங்கலாகாமையின் 'தொடங்கார்' என்றார். இளிவரவு அவ்வினையால் பின் அழிவு எய்திபவழி, அதன் மேலும் அறிவும் மாளமும் இலர் என்று உலகத்தார் இகழும் இகழ்ச்சி. அஃது உண்டாதல் ஒருதலையாகலின், தெளிவுள் வழித் தொடங்குக என்பதாம்.

465. வகையறச் சூழா தெழுதல் பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பதோ ராறு.

5

வகை அறச் சூழாது எழுதல் - சென்றால் நிகழும் திறங்களை எல்லாம் முற்ற எண்ணாது சில எண்ணிய துணையானே அரசன் பகைவர் மேல் செல்லுதல்; பகைவரைப் பாத்திப் படுப்பது ஓர் ஆறு - அவரை வளரும் நிலத்திலே நிலைபெறச் செய்வது ஒரு நெறி ஆம்.

அத் திறங்களாவன. வலி, காலம், இடன் என்று இவற்றால் தனக்கும் பகைவர்க்கும் உளவாம் நிலைமைகளும், வினை தொடங்குமாறும், அதற்கு வரும் இடைபூறுகளும், அவற்றை நீக்குமாறும், வெல்லுமாறும், அதனால் பெறும் பயனும் முதலாயின. அவற்றுள் சில எஞ்சினும் பகைவர்க்கு இடனாம் ஆகலான், முற்றுப் பெற என்ன வேண்டும் என்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் ஒழியத்தகும் வினையும், ஒழியாவழிப்படும் இழுக்கும் கூறப்பட்டன.

466. செய்தக்க அல்ல செயக்கெடுஞ் செய்தக்க
செய்யாமை யானுங் கெடும்.

6

செய்தக்க அல்ல செயக் கெடும் - அரசன் தன் வினைகளுள் செய்யத் தக்கன அல்லவற்றைச் செய்தலால் கெடும்; செய்தக்க செய்யாமையானும் கெடும் -

இனி அதனானே அன்றிச் செய்யத் தக்கனவற்றைச் செய்யாமையே தன்னானும்
கெடும்.

செய்தக்கன அல்லவாவன: பெரிய முயற்சியினவும், செய்தால்
பயினில்லனவும் அது சிறிதாயினவும், ஐயமாயினவும், பின் துயர்
விளைப்பனவும் என இவை. செய்யத் தக்கனவாவன: அவற்றின்
மறுதலையாயின. இச் செய்தல் செய்யாமையான அறிவு, ஆண்மை,
பெருமை என்னும் மூலகை ஆற்றலுள் பொருள், படை என இருவகைத்தாய
பெருமை கருங்கிப் பகைவர்க்கு எரியணம் ஆகலான், இரண்டும் கேட்டிற்கு
ஏதுவாயின. இதனான் செய்வன செய்து, ஒழிவன ஒழிக என
இருவகையனவும் உடன் கூறப்பட்டன.

467. எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

7

கருமம் எண்ணித் துணிக - செய்யத்தக்க கருமமும் முடிக்கும் உபாயத்தை
எண்ணித் தொடங்குக; துணிந்தபின் எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு - தொடங்கி
வைத்துப் பின் எண்ணக் கடவேம் என்று ஒழிதல் குற்றம் ஆதலான்.

துணிவுபற்றி நிகழ்தலின் 'துணிவு' எனப்பட்டது. சிறப்பு உம்மை
விகாரத்தால் தொக்கது. 'உபாயம்' என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. அது
கொடுத்தல், இன்சொல் சொல்லல், வேறுபடுத்தல், ஒறுத்தல் என
நால்வகைப்படும். அவற்றை வட நூலார் தான, சாம, பேத, தண்டம் என்ப.
அவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் ஐவகைய. ஏனைய மூலகைய; அவ்
வகைகளெல்லாம் ஈண்டு உரைப்பின் பெருகும். இவ் உபாயமெல்லாம்
எண்ணாது தொடங்கின் அவ் வினை மாற்றானால் விவக்கப்பட்டு
முடியாமையானும், இடையில் ஒழிதல் ஆகாமையானும், அரசன்
துயருறுதலின், அவ் எண்ணாமையை 'இழுக்கு' என்றார். செய்வனவற்றையும்
உபாயம் அறிந்தே தொடங்குக என்பதாம்.

468. ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்.

8

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் - முடியும் உபாயத்தால் கருமத்தை முயலாத
முயற்சி; பல் நின்று போற்றினும் பொத்துப் படும் - துணைவர் பலர் நின்று
புரைபடாமல் காப்பினும் புரைபடும்.

முடியும் உபாயத்தான் முயறலாவது: கொடுத்தவைப் பொருள் நசையான
கண்ணும்; இன்சொல்லைச் செப்பம் உடையான், மடியானன், முன்னே
பிறரோடு பொருது நொந்தவன் என இவர் கண்ணும்; வேறுபடுத்தலைத்
துணைப்படையானன், தன் பருதியோடு பொருந்தாதான் என இவர் கண்ணும்;
ஒறுத்தலை இவற்றின் வாராதவழி இவர் கண்ணும் தேறப்படாத கீழ் மக்கள்
கண்ணும் செய்து, வெல்லுமாற்றான் முயறல்; புரைபடுத்தல்: கருதிய
நன்மையன்றிக் கருதாத தீமை பயத்தல், உபாயத்து சிறப்புக் கூறியவாறு.

469. நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை.

9

நன்று ஆற்றல் உடனும் தவறு உண்டு - வேற்று வேந்தர் மட்டு நன்றான உபாயம் செய்தற்கண்ணும் குற்றம் உண்டாம்; அவரவர் பண்பு அறிந்து ஆற்றாக்கடை - அவரவர் குணங்களை ஆராய்ந்து அறிந்து அவற்றிற்கு இயையச் செய்யாவிடும்.

நன்றான உபாயமாவது கொடுத்தலும் இன்சொல் சொல்லுதலுமாம். அவையாவர் கண்ணும் இனியவாதல் சிறப்புடைமையின், உம்மை சிறப்பு உம்மை அவற்றை அவரவர் பண்பு அறிந்து ஆற்றாமையாவது அவற்றிற்கு உரியர் அய்வாதார் கண்ணெய்தல். தவறு அவ் வினை முடியாமல்.

470. என்னாத எண்ணிச் செயல்வேண்டித் தம்மொடு

கொள்ளாத கொள்ளா துலகு.

10

தம்மொடு கொள்ளாத உலகு கொள்ளாது - அரசர் வினை முடித்தற் பொருட்டுத் தம் நிலைமையோடு பொருந்தாத உபாயங்களைச் செய்வாராயின் உலகம் தம்மை இகழா நிற்கும்; என்னாத எண்ணிச் செயல் வேண்டும் - ஆகவின் அது இகழா உபாயங்களை நாடிச் செய்க.

'தம்' என்பது ஆகுபெயர். தம் நிலைமையோடு பொருந்தாத உபாயங்களைச் செய்தவாவது தாம் வலியராய் வைத்து மெலியார்க்கு உரிய கொடுத்தல் முதலிய மூன்றினைச் செய்தலும். மெலியராய் வைத்து வலியார்க்கு உரிய ஒறுத்தலைச் செய்தலுமாம். இவை இரண்டும் அறிவிவார் செய்வன ஆகவின் 'உலகம் கொள்ளாது' என்றார். அது என்னாதன செய்தவாவது அவற்றைத் தத்தம் வன்மை மென்மைகட்டு ஏற்பச் செய்தல். மேல் இடவகையான் உரிமை கூறிய உபாயங்கட்டு வினைமுதல் வகையான் உரிமை கூறியவாறு. இவை நான்கு பாட்டானும் செய்வனவற்றிற்கு உபாயமும் அதனது உரிமையும் கூறப்பட்டன.

48. வலி அறிதல்

அதாவது, அவ் உபாயங்களுள் ஒறுத்தல் குறித்த அரசன் நால்வகை வலியையும் அளந்தறிதல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

471. வினைவலியுந் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்

துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.

1

வினை வலியும் - தான் செய்யக் கருதிய வினைவலியையும்; தன் வலியும் - அதனைச் செய்து முடிக்கும் தன் வலியையும்; மாற்றான் வலியும் - அதனை விடக்கூடியும் மாற்றான் வலியையும்; துணை வலியும் - இசுவர்க்குத் துணையாவார் வலியையும்; தூக்கிச் செயல் - சீர்தூக்கித் தன்வலி மிகுமாயின் அவ்வினையைச் செய்க.

இந் நால்வகை வலியுள் வினைவலி அரண் முற்றலும் கோடலும் முதலிய தொழிலானும், ஏனைய மூவகை ஆற்றலானும் கூறுபடுத்துத் தூக்கப்படும்.

தன்வலி மிகவிக்கண் செய்க என்ற விதியால், தோற்றம் ஒருதலையாய குறையின் கண்ணும், வேறல் துயமாய ஒப்பின் கண்ணும் ஒழிக என்பது பெற்றாம்.

472. ஒவ்வ தறிவு தறிந்ததன் கண்டங்கிச்
செய்வார்க்குச் செய்வாத தில்.

2

ஒவ்வது அறிவது அறிந்து - தமக்கியலும் வீணையையும் அதற்கு அரிய வேண்டுவதாய வலியையும் அறிந்து; அதன்கண் தங்கிச் செய்வார்க்கு - ஸ்பொழுதும் மன, பொழி, செய்களை அதன்கண் வைத்துப் பகைமேய் செயலும் அரசர்க்கு; செய்வாதது தில் - முடியாத பொருள் தில்லை.

'ஒவ்வது' எனவே வினைவலி முதலாய மூன்றும் அடங்குதலின், ஈண்டு 'அறிவது' என்றது துணைவலியே ஆயிற்று. எய்வாப் பொருளும் எய்துவர் என்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் வலியின் பகுதியும் அ-து அறிந்து மேற்செய்வார் எய்தும் பயனும் கூறப்பட்டன.

473. உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.

3

உடைத் தம் வலி அறியார் - கருத்தா ஆதலையுடைய தம் வலியின் அளவறியாதே; ஊக்கத்தின் ஊக்கி - மன எழுச்சியால் தம்மீன் வலியாரோடு வீணைசெய்தவைத் தொடங்கி; இடைக்கண் முரிந்தார் பலர் - அவர் அடர்த்தவான் அது செய்து முடிக்கப் பெறாது இடையே கெட்ட அரசர் உலகத்துப் பலர்.

'உடைய' என்பது அவாய் நின்றமையின், செயப்படு பொருள் வருவிக்கப்பட்டது. மூலகை ஆற்றலுள்ளும் சிறப்புடைய அறிவு உடையார் சிவராசுவின் 'முரிந்தார் பலர்' என்றார். அதனால் தம் வலியறிந்தே தொடங்குக என்பது எஞ்சி நின்றது.

474. அமைந்தாங் கொழுகான் அளவறியான் தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

4

ஆங்கு அமைந்து ஒழுகான் - அயல்வேந்தரோடு பொருந்தி ஒழுகுவதும் செய்யாது, அளவு அறியான் - தன் வலியளவு அறிவதும் செய்யாது; தன்னை வியந்தான் - தன்னை வியந்து அவரோடு பகைத்த அரசன்; விரைந்து கெடும் - வீரையக் கெடும்.

காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்து 'வியந்தான்' என்றார். 'விரைய' என்பது திரிந்து நின்றது. நட்பாய் ஒழுகுதல், வலியறிந்து பகைத்தல் என்னும் இரண்டனும் ஒன்றன்றே அயல்வேந்தரோடு செயற்பாலது. இவையன்றித் தான் மேலியனாய் வைத்து அவரோடு பகைகொண்டானுக்கு ஒருபொழுதும் நிலையின்மையின், 'விரைந்து கெடும்' என்றார். இவை இரண்டு பாட்டானும் தன் வலி அறியா வழிப்படும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.

475. பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டஞ்
சால மிகுத்துப் பெயின்.

5

பீரீ பெயர் சாகாரிம் அச்சு இலும் - பீரீயேற்றிய சகடமும் அச்சு முறியும்; அட்டண்டர் சால் சீருத்தல் பெயரின் - அப்பீரீயை அது பொறுக்கும் அளவீன்றி சீருத்தல் ஏற்றின்.

உய்மை சாகாட்டது வலிக்கிறப்பே அன்றிப் பீரீயது நொயமைச் சிறப்பும் நொய்ம நின்று 'இறும்' என்னும் சினைவினை முதலமேல் நின்று 'எளியர்' என்ற பலரோடு பகை கொள்ளுவான் தான் வலியனே ஆயினும் அவர் தொக்கவழி வலியுழியும்' என்னும் பொருள் நொன்ற நின்றுமையின், இது பீரீயு மொழிதல் என்னும் அவங்காரம் இதனை 'நுவலா நுவந்சி' என்பாரும், 'ஒட்டு' என்பாரும் உண் ஒருவன் தொருவார் பலரோடு பகை கொள்ளற்க என்றமையின், இதனால் மாற்றான் வலியும் அவன் துணை வலியும் அறியா வழிப்படும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.

476. நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந் தூக்கின் உயர்க்கிறுதி ஆகி விடும்.

6

கொம்பர் துனி ஏறினார் அஃது திறந்து ஊக்கின் - ஒரு மரக்கோட்டினது துனிக்கண்ணே ஏறிநின்றார் தம் ஊக்கத்தால் அவ் அளவீனைக் கடந்து மேலும் ஏற ஊக்குவளாயின்; உயர்க்கு திறுதி ஆகிவிடும் - அவ் ஊக்கம் அவர் உயர்க்கு திறுதியாய் முடியும்.

'நுனிக்கொம்பர்' என்பது 'கடைக்கண்' என்பது போலப் பின்முன்னாகத் தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. பன்மை அறிவின்மை பற்றி இழித்தற்கண் வந்தது. இறுதிக்கு ஏது ஆவதனை 'இறுதி' என்றார். 'பகைமேற் செல்வான் தொடங்கித் தன்னாய் செல்லலாமளவும் சென்று நின்றான். பின் அவ்வளவின் நில்வாது மன எழுச்சியான் மேலும் செல்லுமாயின், அவ் எழுச்சி வினை முடிவிற்கு ஏதுவாகாது. அவன் உயிர் முடிவிற்கு ஏதுவாம்' என்னும் பொருள் நொன்ற நின்றுமையின், இதுவும் மேலை அவங்காரம். அளவு அறிந்து நின்றல் வேண்டும் என்றமையின், இதனால், வினைவலி அறியாவழிப்படும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.

477. ஆற்றின் அளவறிந் தீக அதுபொருள் போற்றி வழங்கு நெறி.

7

ஆற்றின் அளவு அறிந்து சக - ஈயும் நெறியானே தமக்கு உள்ள பொருளின் எல்லையை அறிந்து அதற்கு ஏற்ப சக; அது பொருள் போற்றி வழங்கும் நெறி - அங்ஙனம் சதல் பொருளைப் பேணிக் கொண்டொழுகும் நெறியாம்.

ஈயும்நெறி மேல் இறைமாட்சியுள் "வருத்தலும் வய்வதரக" (குறள். 385) என்புழி உரைத்தாம். எல்லைக்கு ஏற்ப ஈதலாவது, ஒன்றான எல்லையை நான்கு கூறாக்கி, அவற்றுள் இரண்டனைத் தன் செலவாக்கி, ஒன்றனை மேல் இடர் வந்துழி அது நீக்குதற் பொருட்டு வைப்பாக்கி, நின்ற ஒன்றனை ஈதல். பிறரும் "வருவாயுள் கால்வழங்கி வாழ்தல்" (திரிகடுகம். 21) என்றார். பேணிக் கொண்டு ஒழுகுதல்: ஒருவரோடு நட்பில்வாத அதனைத் தம்மோடு நட்புண்டாக்கிக் கொண்டு ஒழுகுதல். முதலில் செலவு கருங்கின் பொருள் ஒருகாலும் நீங்காது என்பதாம்.

478. ஆகா நளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா நகலாக் கடை.

8

ஆகு ஆறு அளவு இட்டிது ஆயினும் கேடு இல்லை - அரசர்க்குப் பொருள் வருகின்ற நெரியளவு சிறிதாயிற்றாயினும் அதனால் கேடு இல்வையாம்; போகு ஆறு அகலாக் கடை - போகின்ற நெறி அளவு அதனில் பெருகாதாயின்.

'இட்டிது' எனவும் 'அகலாது' எனவும் வந்த பண்பின் தொழில்கள் பொருள்மேல் நின்றன. 'பொருள்' என்பது அதிகாரத்தான் வருவித்து. 'அளவு' என்பது பின்னும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டன. முதலும் செயலும் தம்முள் ஒப்பினும் கேடு இல்லை என்பதாம்.

479. அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

9

அளவு அறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை - தனக்குள்ள பொருளின் எல்வையை அறிந்து அதற்கு ஏற்ப வாழமாட்டாதான் வாழ்க்கைகள்; உளபோல இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும் - உள்ளனபோலத் தோன்றி மெய்க்கையான் இல்வையாய்ப் பின்பு அத் தோற்றமும் இன்றிக் கெட்டுவிடும்.

அவ் எல்லைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்தலாவது; அதனின் கருக்கக் கூடாதாயின் ஒப்பாயினும் ஈத்தும் துய்த்தும் வாழ்தல். தொடக்கத்தில் கேடு வெளிப்படாமையின், 'உளபோலத் தோன்றி' என்றார். முதலில் செயலு மிக்கால் வரும் ஏதம் கூறியவாறு.

480. உளவரை தூக்காத ஒப்புர வான்மை
வளவரை வல்லைக் கெடும்.

10

உளவரை தூக்காத ஒப்புரவு ஆண்மை - தனக்குள்ள அளவு தூக்காமையுக்கு ஏதுவாய் ஒப்புரவான்மையால்; வளவரை வல்லைக் கெடும் - ஒருவன் செல்வத்தின் எல்லை வீரையக் கெடும்.

ஒப்புரவே ஆயினும் மிகலாகாது என்றமையான், இதுவும் அது. இவை நான்கு பாட்டானும் மூவகை ஆற்றலுள் பெருமையின் பகுதியாய் வலியறிதல் சிறப்பு நோக்கி வருத்துக் கூறப்பட்டது.

3. ஒழிபு இயல்

இனி, அவ் அரசியலினும் அங்க இயலினும் அடங்காது ஒழிந்தவற்றது இயல்பு. பதின்மூன்று அதிகாரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி முதற்கண் குடிமை கூறுகின்றார்.

96. குடிமை

அஃதாவது, உயர்ந்த குடியின்கண் பிறந்தாரது தன்மை. உயர்ந்த குடிப்பிறப்பு நால்வகை வருணத்தார்க்கும் இன்றியமையாதாகவின் அச்சிறப்புப் பற்றி இது முன்வைக்கப்பட்டது.

951. இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு. 1

செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு - செம்மையும் நாணம் சேர; இற்பிறந்தார் கண் அல்லது இயல்பாக தில்லை - குடிப்பிறந்தார் மாட்டல்லது பிறர்மாட்டு இயற்கையாக உளவாகா.

'இல்' 'குடி' 'குலம்' என்பன ஒருபொருள்; ஈண்டு உயர்ந்தவற்றின் மேல செம்மை; கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முள் மாறாகாமை. நான்; பழிபாவங்களின் மடங்குதல். இவை இற்பிறந்தார்க்காயின் ஒருவர் கற்பிக்கவேண்டாமல் தாமே உளவாம். பிறர்க்காயின் கற்பித்தவழியும் நெடிதுதில்லா என்பதாம்.

952. ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணுயிம் மூன்றும்
இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார். 2

குடிப்பிறந்தார் - உயர்ந்த குடியின்கண் பிறந்தார்; ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும் இம் மூன்றும் இழுக்கார் - தமக்குரிய ஒழுக்கம் மெய்யம்மை நான் எனப்பட்ட இம் மூன்றன்கண்ணும் கல்வியான் அன்றித் தாமாகவே வழுவார்.

ஒழுக்கம் முதலியன மெய்யம்மொழி மனங்களினவாகவின், அம் முறைய ஆயின. இழுக்குதல் அறியாது வருகின்றமையின் 'இழுக்கார்' என்றார்.

953. நகையீகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு. 3

வாய்மைக் குடிக்கு - எக் காலத்தும் திரிபில்வாத குடியின்கண் பிறந்தார்க்கு; நகை நகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும் வகை என்ப - வறியார் சென்ற வழி முகமலர்ச்சியும், உள்ளன கொடுத்தலும், இன்சொற் சொல்லுதலும், இகழாமையும் ஆகிய இந் நான்கும் உரிய கூறு என்று சொல்லுவர் நூலோர்.

அவர் நற்குணங்களோடு மாறாதலாயினும், உலகெங்கும் பரந்து வெளிப்படும் என்பதாம்.

958. நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப் படும். 8

நலத்தின்கண் நார் இன்மை தோன்றின் - குல நலமுடையனாய் வருகின்றவர்களுக்கென நாம் இன்மை உளதாமாயின்; அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப்படும் - அவனை அக் குலப்பிரப்பின்களுக்கென ஐயப்படும் உலகம்.

நலமும் குலமும் ஆகுபெயர். நாரின்மையால் கொடாமையும் கடுஞ்சொல்லும் முதலிய கூறப்பட்டன. தோன்றின் என்பது தோன்றாமையின்க்கி நின்றது. நலனுடையனாய் வருதலினிடையே இவை தோன்றலின், உள்ளது ஐயமாயிற்று. உலகம் என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. ஐயப்படல் என்பது பாடமாயின், ஐயப்படுக என விதியாக்கி உரைக்க. இவை இரண்டு பாட்டானும் வேறுபட்ட வழிப் படும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.

959. நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டும் காட்டும் குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல். 9

நிலத்திற் கிடந்தமை கால் காட்டும் - நிலத்தினியல்பை அதன் கண் முளைத்த முளை காட்டும்; குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல் காட்டும் - அதுபோலக் குலத்தின் இயல்பை அதன் கண் பிறந்தார் வாயிற் சொல்காட்டும்.

கிடந்தமை: உள்ளபடி முளைத்த மாத்திரத்தானே நன்மையும் தீமையும் தெரிதலின், இவை முதலிய கூறாராயினார். ஆகவே, பொருளினும் செயல் முதலியன வேண்டாவாயின. குலத்து இயல்பு அறிதற் கருவி கூறுவார் போன்று, இன்சொல் வேண்டுமென்ற வாறாயிற்று.

960. நலம்வேண்டின் நாணுடைமை வேண்டும் குலம்வேண்டின் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு. 10

நலம் வேண்டின் நாண் உடைமை வேண்டும் - ஒருவன் தனக்கு நலனுடைமையை வேண்டுவனாயின், தான் நாணுடையன் ஆதவை வேண்டுக; குலம் வேண்டின் யார்க்கும் பணிவு வேண்டுக - குலனுடைமையை வேண்டுவனாயின் பணியப்படுவார் யாவர் மாட்டும் பணிதவை வேண்டுக.

நலம்: புகழ், புண்ணியங்கள், வேண்டும் என்பது விதிப்பொருட்டாய் நின்றது. "வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்" (தொல் - சொல் - கிளவி.33) என்புழிப்போல. "அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம் முன்னோர் தந்தை தாய் என்றிவர்" (பு.வே. பாடாண் 33) எவ்வாரும் அடங்க 'யார்க்கும்' என்றார். பணிவு: இருக்கை எழலும், எதிர் செவலும் முதலாயின. இவை இரண்டு பாட்டானும் குடிமைக்கு வேண்டுவன கூறப்பட்டன.

97. மானம்

இனி, குடிப்பிறந்தார்க்கு உரியவாய் குணங்கள் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் மானம் கூறுகின்றார். அஃதாவது எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையில் நாழாமையும், தெய்வத்தாம் நாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் ஆம். இஃது அக்குடிப்பிறப்பினை நிறுத்துதலுடையதெனின், அச்சிறப்புப்பற்றி முன் வைக்கப்பட்டது.

961. இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும்
குன்ற வருப விடல்.

1

இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும் - செய்யாதவழித் தாம் அமையாத சிறப்பினை உடையவேயெனினும்; குன்ற வருபவிடல் - தம் குடிப் பிறப்புத் தாழ்வரும் செயல்களை ஒழிக.

அமையாமையுடையது: இறத்தல். 'குடிப்பிறப்பு' என்பது அதிகாரமுறைமையான வந்தது. 'இறப்பு வருவழி இனிவந்தன செய்தாயினும் உய்க என்னும் வடநூல் முறைமையை மறுத்து, உடம்பினது நிலையின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடையமையையும் தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம்.

962. சீரினும் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு
பேராண்மை வேண்டு பவர்.

2

சீரினும் சீர் அல்ல செய்யார் - புகழ் செய்யுமிடத்தும் தம் குடிமைக்கு ஒவ்வாத இனிவரவுகளைச் செய்யார்; சீரொடு பேராண்மை வேண்டுபவர் - புகழ் உடனே மானத்தை நிறுத்துதலை விரும்புவார்.

எவ்விடத்தும் நிலைகுலையாத தீண்மையான் உளதாதல் பற்றிப் 'பேராண்மை' எனப்பட்டது. நிலையுடைய புகழின் பொருட்டாகவும் செய்யார் என்பதாம்.

963. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.

3

பெருக்கத்துக்குப் பணிதல் வேண்டும் - குடிப்பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வம் உளதாயவழி யாவர்மாட்டும் பணிவு வேண்டும்; சிறிய சுருக்கத்து உயர்வு வேண்டும் - குறைந்த நல்குரவுளதாய வழிப் பணியாமையே வேண்டும்.

பணியாமையுடையது: தாழ்வு வாராமற் பழைய உயர்ச்சிகண்ணே நின்றல். செல்வக்காலை அஃது உயர்ச்சி செய்யத் தாம் தாழ்தலும், அல்லற்காலை அது தாழ்வு செய்யத் தாம் உயர்ந்தலும் வேண்டும் என்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் தாம் தாழ்தற்கு ஏதுவாயின செய்யாமையே சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

964. தலையின் இழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை.

4

மாந்தர் - குடிப்பிறந்த மாந்தர்; நிலையின் இழிந்தக்கடை - தம் உயர்ந்த நிலையைவிட்டு அதனினின்றும் தாழ்ந்தவழி; தலையின் இழிந்த மயிர் அணையர் - தலையைவிட்டு அதனில் நின்று வீழ்ந்த மயிரினை ஒப்பர்.

அந்நிகையை விடாது நிகையாடப்பெண்டிதழும் விடாது நிகையாடி
இழக்கப்படுதலும் உடையவையாற் சென்றாம்

966. குன்றின் அணையாரும் குன்றவன் குன்றவ
குன்றி அணைய செவின்.

5

குன்றின் அணையாரும் - குன்றிநெய்ப்பாடு மணையோல உயர்த்தினதும்;
குன்றவ குன்றி அணைய செவின் குன்றவன் - குன்றிநெய் மணையோல செயற்கண
பெரு குன்றி அணையாரும் செய்வாராயின் குன்றவன்.

'குன்றியணையம்' என்றும் இழிவு சிறப்பு உடைய விளக்கமும் தொகையு
லாழ்தற்கு ஏதுவாகிய செயற்கணாவன இழி வந்தன சென்றின் வந்தினவ

966. புகழின்நாள் புத்தேனாட் டுப்பாநாள் என்பத
நிகழ்வாங்கின் சென்று நிகை.

6

இகழ்வார்பின் சென்று நிகை - மானத்தை விட்டுத் தன்னை அவதேயபன்
பின்னே ஒருவன் சென்று நிராகரித்தலை; புகழ் இகழ் - இவ்வவகத்துப் புகழ்
பயலாது; புத்தேள் நாட்டு உய்யாது - ஏனைப் புத்தேளுவகத்துச் செலுத்தாது
மற்று என் - இனி அவனுக்கு அது செய்வது யாது?

புகழ் பயப்பதனைப் 'புகழ்' என்றார். பயனாய இவ் இரண்டும் இன்றிக்
கொள்ளே மானம் கெடுகின்றது என்கை என்பதாம். இவை மூன்று
பாட்டானும் அவை செய்தந் குற்றம் கூறப்பட்டது

967. ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அத்தினையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.

7

ஒட்டார்பின் சென்று ஒருவன் வாழ்தலின் - தன்னை இகழ்வார் பின்னே
சென்று பொருள் பெற்று அதனால் ஒருவன் உயிர் வாழ்தலின்; அந் தினையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று - அது செய்யாது இறத்தான் என்று
சொல்லப்படுதல் அவனுக்கு நன்று.

ஒட்டுதல்: பொருந்துதல். 'அந் தினையே' என்றது செல்வாத மூன்றை
நிகைக்கண்ணே நின்று என்றவாறு; அப்பொழுதே என்றும் ஆம். 'புகழும்
புத்தேள் நாடும் பயலாதேனும் பொருள் பெற்று உயிர்வாழ்வாம்' என்பாரை
நோக்கிக் கூறியது

968. மருத்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருத்தகைமை
பீடழிய வந்த இடத்து.

8

பெருத்தகைமை பீடு அழிய வந்த இடத்து - உயர்சூழிப் பிறப்புத் தன்
வலியாகிய மானம் அழியவந்துழி; ஊன் ஒம்பும் வாழ்க்கை மற்று மருத்தோ -
இறத்தவொழிந்து பயனில்லாத உடம்பினைக் காக்கும் வாழ்க்கை பின்னும்
இறவாமையுக்கு மருத்தாமோ?

'மற்று' என்பது மேற்சொல்லிய இறப்பினை மாற்றி நின்றது. நற்குணங்கட்கு
எல்லாம் இதனாதல் சிறப்புப்பற்றி. 'பெருத்தகைமை' என்றும். அவை
எல்லாவற்றுள்ளும் அதற்கு வலியாதற் சிறப்புப்பற்றிப் 'பீடு' என்றும். அத்து

அறிந்தால் நின்று வெற்றிடம்பு இழிக்கப்படு தலின். அதனை 'ஊன்' என்றும். பின்னும் இரத்தம் ஒருதலையென்பார் மருந்தோ என்றும் கூறினார். மானத்தின் தொழில் அதற்கு இடனாகிய ரூபப்பிறப்பின் மேல்நின்று.

969. மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்தீப்பர் மாணம் வரின்.

9

மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் - தம் மயிர்த்திரளின் ஒரு மயிர் தீப்பினும் உயிர்வாழாத கவரிமாணை ஒப்பர்; மாணம் வரின் உயிர் தீப்பர் - உயிர் தீக்கத் தான் மாணம் வய்தும் எல்லை வரின், அதனைத் தாங்காது இறப்பர்.

இழிவு சிறப்பு உய்மை விகாரத்தால் தொக்கது. உயிரும் மாணமும் உடல் நிம்வானமக்கண் பின்னும் போவதாய உயிரை நீத்து. எஞ்சுளன்றும் நிற்பதாய மானத்தை எய்துவர் என்பதாம். உய்மை அவர்க்கு அஃது இயல்பு என்பது விளக்கிநின்றது.

970. இளிவரின் வாழாத மாணம் உடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு.

10

இளிவரின் வாழாத மாணம் உடையார் ஒளி - தமக்கு ஒர் இழிவு வந்துவிடப் பொறுத்து உயிர்வாழாது அதனை நீத்த மாணமுடையாரது புகழ்வடிவிலை; தொழுத ஒத்தல் உலகு - எஞ்சுளன்றும் தொழுது சுகியா தீப்பர் உலகத்தார்.

'புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விகம்பின், வலவன் ஏவா வானவூர்த்தி எய்துவர்' (புறம். 27) ஆகலின், துறக்கச் செயலு சொல்ல வேண்டாவான்றது. இவை நான்கு பாட்டானும் மாணப்பொருட்டாய இறப்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

98. பெருமை

அஃதாவது செயற்கு அரிய செய்தல், தருக்கு இன்மை, பிறரிடம் குற்றம் கூறாமை என்றிலை முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியாரது தன்மை. நிலையினும் மேன்மேல் உயர்த்தல் பயத்தவாய இவை உளவாவது நிலையில் தாழாமை உள்வழியாகலின், இது மானத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

971. ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை இளியொருவற்
கஃதிறந்து வாழ்தும் எனல்.

11

ஒருவர்க்கு ஒளி உள்ள வெறுக்கை - ஒருவனுக்கு ஒளியாவது திரளற் செயற்கரிய செய்வேல் என்று கருதும் ஊக்கவிருதி; ஒருவர்க்கு இனி உய்து இறந்து வாழ்தும் எனல் - ஒருவனுக்கு மாசாவது அச் செயலையொழிந்து உயிர்வாழக் கடவேல் என்று கருதுதல்.

ஒளி நான் உளளாய காலத்து மிக்ருத் தோன்றுதலுடைமை. "ஒளிநிராய் ஒங்கு புகழ் செய்யார்" (நாலடி. 9) என்றார் பிறரும். மேலும் 'செயற்கரிய

செய்வார் பெரியார் (குறள்.26) என்றார் ஆயினும் ஈண்டு அவை அளவிறந்த ஒப்புரவு எனக் முதலியவராய் அவற்றினாளாய் பெருமையை அதன் காரணத்தின் மேலிட்டு உள்ள வெறுக்கை என்றும், அது தன்மையே அதன் காரணமாகிய ஒளி ஆக்கியும் கூறினார். இவ்வாறு இதன் எதிர்மறைக் கண்ணும் ஒக்கும். இதனால் பெருமையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

972. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான். 2

எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பு ஒக்கும் - எல்லா மக்களுயிர்க்கும் பொதுவாகிய சிறப்பியல்பு ஒக்குமெனினும்; சிறப்பு ஒவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான் - பெருமை சிறமை எனப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் ஒவ்வா அவை செய்யும் தொழில்களது வேறு பாட்டான்.

வேறுபாடு நல்வனவும், தீயனவும், இரண்டுமாயினவும், இரண்டுமல்ல வாயினவுமாய் அளவிறந்த பாசுபாடுகள். வினை வயத்தாற் பஞ்ச பூத பரிணாமமாகிய பாக்கையைப் பொருந்தி நின்று, அதன் பயன் அறுபலித்தல். எவ்வா வருணத்தார்க்கும் ஒத்தலின் 'பிறப்பு ஒக்கும்' என்றும், பெருமை சிறமைகட்குக் கட்டளைக்கல்வாகிய தொழிற்பாசுபாடுகள் வருணந்தோறும் பாக்கைதோறும் வேறுபடுதலின் 'சிறப்பு ஒவ்வா' என்றும் கூறினார்.

973. மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும்
கீழல்லார் கீழல் லவர். 3

மேல் அல்லார் மேல் இருந்தும் மேல் அல்லர் - செயற்கரிய செய்கலாது சிறியராயினார், உயர்ந்த அடளி முதலியவற்றின் யிசை இருந்தாராயினும் பெரியராகார்; கீழ் அல்லவர் கீழ் இருந்தும் கீழ் அல்லர் - அவை செய்து பெரியராயினார், தாழ்ந்த வறுநிலத்திருந்தாராயினும் சிறியராகார்.

மேலிருத்தல் கீழிருத்தல்களால் செல்வ நல்குரவுகளும், மேல் கீழ்களால் பெருமை சிறமைகளும் கருதப்பட்டன. இவை இரண்டு பாட்டானும் முறையே ரூபமை மாத்திரத்தானும் செல்வ மாத்திரத்தானும் அஃது உளதாகாமல் கூறப்பட்டது.

974. ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு. 4

ஒருமை மகளிரே போல - கவராத மனத்தினையுடைய மகளிர் திறையில் வலுவாமல் தம்மைத் தாம் காத்துக் கொண்டொழுகுமாறுபோல; பெருமையும் தம்மைத்தாம் கொண்டு ஒழுகின் உண்டு - பெருமைக் குணமும், ஒருவன் திறையில் வலுவாமல் தம்மைத் தாம் காத்துக் கொண்டொழுகுவானாயின், அவர்கண் உண்டாம்.

பொருளின் தொழில் உவமையினும் வந்தது. கற்புண்டாதல் தோன்ற நின்றமையின், உம்மை எச்ச உம்மை. ஒழுகுதல்: மனமொழி மெய்களை ஒடுக்கி ஒப்புரவு முதலிய செய்து போதல். இதனால் அஃது உளதாமாறு கூறப்பட்டது.

அழிந்தால் நின்ற வெற்றுடம்பு இழிக்கப்படு தலின், அதனை 'ஊன்' என்றும், பின்னும் இறத்தல் ஒருதலையென்பார் மருந்தோ என்றும் கூறினார். மானத்தின் தொழில் அதற்கு இடனாகிய குடிப்பிறப்பின் மேல்நின்று.

969. மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்தீப்பர் மானம் வரின்.

9

மயிர்தீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் - தன் மயிர்த்தீரளின் ஒரு மயிர்தீங்கினும் உயர்வாழாத கவரிமாளை ஒப்பர்; மானம் வரின் உயிர்தீப்பர் - உயிர்தீக்கத் தான் மானம் எய்தும் எல்லை வரின், அதனைத் தாங்காது இறப்பர்.

இழிவு சிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. உயிரும் மானமும் உடன் நில்லாமைக்கண் பின்னும் போவதாய உயிரை நீத்து, எஞ்ஞான்றும் நிற்பதாய மானத்தை எய்துவர் என்பதாம். உவமை அவர்க்கு அஃது இயல்பு என்பது விளக்கிநின்றது.

970. இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு.

10

இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார் ஒளி - தமக்கு ஒர் இழிவு வந்துழிப் பொறுத்து உயர்வாழாது அதனை நீத்த மானமுடையாரது புகழ்வடிவீனை; தொழுது எத்தும் உலகு - எஞ்ஞான்றும் தொழுது துதியா நிற்பர் உலகத்தார்.

'புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விகம்பின், வலவள் ஏவா வானவூர்த்தி எய்துவர்" (புறம். 27) ஆகலின், துறக்கச் செலவு சொல்ல வேண்டாவாயிற்று. இவை நான்கு பாட்டானும் மானப்பொருட்டாய இறப்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

உலகம். இதனால் அவர் இல்லாத குடிக்கு உளதாம் குற்றம் கூறப்பட்டது.

104. உழவு

அஃதாவது சிறுபான்மை வாணிகர்க்கும் பெரும்பான்மை வேளாளர்க்கும் உரித்தாய உழுதல் தொழில். செய்விக்குங்கால் ஏளையோர்க்கும் உரித்து. இது. மேற்குடி உயர்தற்கு ஏது என்ற ஆள்வினைவகையாதலின். குடிசெயல்வகையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

1031. சுழன்றும் ஏர்ப் பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.

1

சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம் - உழுதலான் வரும் மெய் வருத்தம் நோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்து தீர்ந்தும், முடிவில் ஒருடையார் வழியதாயிற்று உலகம்; அதனால் உழந்தும் தலை உழவே - ஆதலான் எல்லா வருத்தம் உற்றும், தலையாய தொழில் உழவே.

ஏர். ஆகுபெயர். பிறதொழில்களால் பொருளெய்திய வழியும் உணவின் பொருட்டு உழவார்கண் செல்லவேண்டுதலின் 'சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்' என்றும், வருத்தமில் வேணும் பிறதொழில்கள் கடை என்பது போதர 'உழந்தும் உழவே தலை' என்றும் கூறினார். இதனால் உழவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1032. உழுவார் உலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா
தெழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

2

அஃது ஆற்றாது எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து - அவ் உழுதலைச் செய்யமாட்டாது பிறதொழில்கள் மேற்செல்வார் யாவரையும் தாங்குதலால்; உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி - அது வல்லார் உலகத்தாராகிய தேர்க்கு அச்சாணியாவர்.

'காடுகொண்டு நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு' (பட்டினப் 223 - 224) என்றாற்போல, உழுவார் என்றது உழவிப்பாடுவோர் செயலும் 'உவந்தார்' என்றது ஈண்டு அவரைப்பொழிந்தாரை, உவங்காமல் நிறுத்தினான் ஆணி போறவின் 'ஆணி' என்றார். பொறுத்தவான் என்பது தீர்ந்து தின்றது எனின உருவமும், 'அ'-ஆ ஆற்றார் தொழுவாரே என்பான் பொறுத்து என்று மட்ட ஒழி. அது மட்டாதார் புரப்பார் செய்யும் பரிபலமெய்யான பொறுத்து அவரைத் தொழுவாரே யாவார்' என்று உரைப்பாரும் உள்.

1033. உழுது உண்டு வாழ்வாரே வாழ்வான்மற் றெவ்வான்
தொழுதுண்டு யின்செல் பவர். 3

உழுது உண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் - யாவரும் உண்ணும் வகை உழுதவன் செய்து அதனால் தாமும் உண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியவன் வாழ்கின்றான். மற்றெவ்வான் தொழுது உண்டு சின்செல்பவர் - மற்றையவர்களைவிடவும் சிறந்த தொழுது அதனால் தாம் உண்டு அவரைச் சின் செல்கின்றார்.

மற்று என்பது வழக்குப்பற்றி வந்தது. தாமும் மக்கட் சிறப்பினராய் வைத்துப் பிறரைத் தொழுது அவர் சிவ கொடுப்பத் தம் உயிரொம்பி அவர் யின் செல்வார் தமக்குரியவரெவர் என்பது உருத்து.

1034. பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர். 4

அலகு உடை நீழலவர் - உழுதல் தொழுவார் தெய்விகை யுடையவைய தண்ணரியுடையோர்; பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர் - பலவேந்தர் குடை நீழலதாய மண் முழுதினையும் தம் அசை குடைக்கீழ் காண்பர்.

அலகு உயிர். அ'-ஆ ஈண்டு ஆகுபெயராய் தெய்விகை தாழ்த்து 'உடை' என்பது குறைந்து தின்றது. நீழல்போறவின். நீழல் எனப்பட்டது நீழலவர் என்றது இறப்போர்க்கெவ்வான் அதல் நோக்கி. ஒற்றுமைபற்றித் 'தங்குடை' என்றார். குடை நீழல் என்பது உம் ஆகுபெயர். "ஊற்றுளால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே" (புறம். 35) என்றதனால் தம் அரணுக்குக் கொற்றம் பெருக்கி மண் முழுதும் அவனதாக்கக் கண்டிருப்பர் என்பதாம். "இரப்போர் சற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும் உழவிடை வினைப் போர்" (சீவப்பு நாடு காண். 149) என்றார் பிறரும்.

1035. இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துள்ள மாலை யவர். 5

கைசெய்து ஊண் மாலையவர் இரவார் - தம் கையால் உழுது உண்டவை இயல்பாகவுடையார் சிறந்த தாம் இரவார்; இரப்பார்க்கு ஒன்று கரவாது அவர் - தம்மை இரப்பார்க்கு அவர் வேண்டியதொன்றைக் கரவாது கொடுப்பர்.

'செய்து' என்பதற்கு உழுதவை என வருவிக்க 'கைசெய்து ஊண் மாலையவர்' என்பது ஒரு குன்றும் அழிவில்லாத செய்வமுடையார் என்றும் எதுகை உட்கொண்டு தின்றது.

1036. உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கும் நிலை.

6

உழவினார் கைம்மடங்கின் - உழுதவையுடையார் கை அதனைச் செய்யாது
மடங்குமாயின்; விழைவதூஉம் விட்டேம் என்பார்க்கும் நிலை இல்லை -
யாவரும் விழையும் உணவும் யாம் துறந்தேம் என்பார்க்கு அவ் அறத்தின்கண்
தீற்றலும் உளவாகா.

உம்மை இறுதிக்கண்ணும் வந்து இயைந்தது. உணவின்மையால், தாம்
உண்டலும் இல்லறஞ் செய்தலும் யாவர்க்கும் இல்லையாயின. அவர் உறுப்பு
மாத்திரமாய் கை வாளாவிருப்பின் உலகத்து இம்மை மறுமை வீடு என்னும்
பயன்கள் நிகழா என்பதாம். 'ஒன்றனை மனத்தால் விழைதலும் ஒழிந்தேம்
என்பார்க்கு' என உரைப்பாரும் உளர். இவை ஐந்து பாட்டானும் அதனைச்
செய்வாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1037. தொடிப்புழுதி கூசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்.

7

தொடிப்புழுதி கூசா உணக்கின் - ஒருநிலத்தினை உழுதவன் ஒரு பலம் புழுதி
கூசாவண்ணம் அதனைக் காயவிடுவானாயின்; பிடித்து எருவும் வேண்டாது
சாலப் படும் - அதன்கண் செய்த பயிர் ஒரு பிடியின் கண் அடங்கிய எருவும்
இடவேண்டாமல் பணைத்து விளையும்.

பிடித்து: பிடியின் கண்ணது. பிடித்த என்பதன் விகாரம் என்பாரும் உளர்.
'வேண்டாமல், கான்று' என்பன திரிந்து நின்றன.

1038. ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு.

8

ஏரினும் எரு இடுதல் நன்று - அப் பயிர்க்கு அவ் உழுதலினும் எருப்பெய்தல்
நன்று; கட்டபின் அதன் காப்பு நீரினும் நன்று - இவ் இரண்டும் செய்த
களைகட்டால் அதனைக் காத்தல் அதற்கு நீர்கால் யாத்தலினும் நன்று.

ஏர், ஆருபெயர். காத்தல்: பட்டி முதலியவற்றான் அழிவெய் தாமல் காத்தல்.
உழுதல், எருப்பெய்தல், களைகட்டல், நீர்கால் யாத்தல், காத்தல் என்று இம்
முறையலாய் இவ் ஐந்தும் வேண்டும் என்பதாம்.

1039. செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்
தில்லாளின் ஊடி விடும்.

9

கிழவன் செல்லான் இருப்பின் - அந் நிலத்திற்குரியவன் அதன்கண்
நான்தோறும் சென்று பார்க்கு அடுத்தன செய்யாது மடிந்திருக்குமாயின்; நிலம்
கில்லாளின் புலந்து ஊடிவிடும் - அஃது அவன் இல்லாள் போலத் தன்னுள்ளே
வெறுத்துப் பின் அவனோடு ஊடிவிடும்.

செல்லுதல், ஆருபெயர். பிறரை ஏவியிராது தானே சேறல் வேண்டும்
என்பது போதரக் 'கிழவன்' என்றார். தன்கண் சென்று வேண்டுவன செய்யாது,
வேறிடத்திருந்த வழி மனையாள் ஊடுமாறு போல என்றது அவன் போகும்
இழத்தல் நோக்கி. இவை மூன்று பாட்டானும் அது செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

1040. இலமென் றசைஇ இருப்பாமைக் காணின்
 இலமென்னும் நல்லாள் நரும். 10

இயல் என்று அசைஇ இருப்பாமைக் காணின் - யாப் வரீயெல் என்று சொல்லி
 ஷத்திரப்பாமைக் கண்டாய்; இயல் என்னும் நல்லாள் நரும் - இயலகல் என்று
 உவந்தது சொல்லப்படுகின்ற நல்லாள் தன்னுள்ளே நகா தீந்தம்.

உழுதல் முதலிய செய்வார் யாவர்க்கும் செய்வங்கொடுத்து வருகின்றவாறு
 பற்றி 'நல்லாள்' என்றும், அதுகண்டுமவத்தும், அது செய்யாது
 வறுமையறுகின்ற பெதமைபற்றி 'நரும்' என்றும் கூறினார் 'இரப்பாமை' என்று
 பாடம் ஒதுவாரும் உளர். இதனை அது செய்யாத வழிப்படும் இழுக்குக்
 கூறப்பட்டது வருகின்ற அதிகார முறைமைக்குக் காரணமும் இது.

105. நல்குரவு

அ. தாவது. நுகரப்படுவன யாவும் இவ்வாமை.

1041. இன்மையின் இன்னாத தியாதெனின் இன்மையின்
 இன்மையே இன்னா தது. 1

இன்மையின் இன்னாதது யாது எனின் - ஒருவனுக்கு வறுமைபோல
 இன்னாதது யாது என்று வினவின; இன்மையின் இன்னாதது இன்மையே -
 வறுமைபோல இன்னாதது வறுமையே, சிந்திப்பை.

இன்னாதது துன்பஞ்செய்வது ஒப்பது இவ்வை எனவே, மிக்கது இன்மை
 சொல்ல வேண்டாவாயிற்று.

1042. இன்மை எனவொரு பாவி மறுமையும்
 இம்மையும் இன்றி வரும். 2

இன்மை என ஒரு பாவி - வறுமை என்று சொல்லப்படுவதொரு பாவி;
 மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும் - ஒருவனுக்கு வரும்பொழுது அவனுக்கு
 மறுமையின்பழம் இம்மையின்பழம் இவ்வையாகி வரும்.

'இன்மையென ஒருபாவி' என்பதற்கு மேல் 'அழுக்காதென ஒருபாவி'
 (குறள்:168) என்புழி உருத்தாங்கு உரைக்க மறுமை இம்மை என்பன
 ஒருபெயர். ஈயாமையானும் துவ்வாமையானும் அவை இவ்வாயின.
 'இன்றிவிடும்' என்று பாடம் ஒழிப் 'பாவி' என விரித்துரைப்பாரும் உளர்.

1043. தொல்வரவும் தோலும் கெடுக்கும் தொகையாக
 நல்குர வென்னும் நசை. 3

நல்குரவு என்னும் நசை - நல்குரவு என்று சொல்லப்படுகிற நசை;
 தொல்வரவும் தோலும் தொகையாகக் கெடுக்கும் - தன்னால்
 பற்றப்பட்டாகுமைய பழைய குடிவரவீனையும் அதற்கு ஒற்ற சொல்லினையும்
 ஒருங்கே கெடுக்கும்.

நசை இவ்வழி நல்குரவும் இவ்வையாகவின் நல்குரவையே நசையாக்கி, அஃது அக்குடியின் தொல்வொருக்கு இவ்வாத இழி தொழில்களையும் இனி வந்த சொற்களையும் உளவாக்கவான் அவ் இரண்டளையும் ஒருங்கு கெடுக்கும் என்றார். 'குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்' (மணிமே. 11:78) என்றார் பிறரும். தோலாவது "இழுமென் மொழியாய் விழுமியது நுவறல்" (தொல் - பொருள் - செய். 239) என்றார் தொல்காப்பியனாரும். இதற்கு 'உடம்பு என்று உரைப்பாரும் உளர். அஃது அதற்குப் பெயராயினும் உடம்பு கெடுக்கும் என்றற்கு ஒர் பொருட் சிறப்பு இவ்வாமை அறிக.

1044. இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை இனிவந்த
சொற்பிறக்கும் சோர்வு தரும்.

4

இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் - இனிவந்த சொற்பிறவாத குடிப்பிறந்தார் மாட்டேயும்; இனிவந்த சொற்பிறக்கும் சோர்வு இன்மை தரும் - அது பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய சோர்வினை நல்குரவு உண்டாக்கும்.

சிறப்பு உம்மை அவர்மாட்டு அது பிறவாமை தோன்ற நின்றது இனிவந்த சொல். இனிவருதற்கு ஏதுவாகிய சொல்: அஃதாவது எமக்கு ஈயவேண்டும் என்றல். சோர்வு தாம் உறுகின்ற துன்பம் மிகுதி பற்றி ஒரோவழித் தம் பிறப்பினை மறந்து அது சொல்லுவதாக நினைத்தல்.

1045. நல்குர வெள்ளும் இடும்பையுள் பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.

5

நல்குரவு என்னும் இடும்பையுள் - நல்குரவு என்று சொல்லப்படும் துன்பம் ஒன்றனுள்ளே; பல துன்பங்கள் சென்று படும் - பல துன்பங்களும் வந்து விளையும்.

குரை: இசைநிறை. செவவு, விரைவின்கண் வந்தது துன்பமும் தானும் உடனே நிகழ்தலின் நல்குரவைத் துன்பமாக்கியும், அத் துன்பம் அடியாகச் செல்வர் கடை நோக்கிச் சேரல் துன்பமும், அவரைக் காண்டல் துன்பமும், கண்டான் மறுத்துழி நிகழும் துன்பமும், மறாவழியும் அவர் கொடுத்தது வாங்கல் துன்பமும், அதுகொடுவந்து நுகர்வன கூட்டல் துன்பமும் முதலாயின. நாள் தோறும் வேறுவேறாக வருதலின் எல்லாத் துன்பங்களும் உளவாம் என்றும் கூறினார். இவை ஐந்து பாட்டானும் நல்குரவின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

1046. நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல்கூர்ந்தார்
சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

6

நற்பொருள் நன்கு உணர்ந்து சொல்லினும் - மெய்நூற் பொருளைத் தெளிய அறிந்து சொன்னாராயினும்; நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வுபடும் - நல்கூர்ந்தார் சொல்லுஞ்சொல் பொருளின்மையே தலைப்படும்.

பொருள் இன்மையைத் தலைப்படுதவாவது 'யாம் இவர் சொல்லியன விரும்பிக் கேட்குமாயின் கண்ணோடி இவர் உறுகின்ற குறை முடிக்கவேண்டும்' என்று அஞ்சி யாவரும் கேளாமையின் பாயலில் சொல்லாய் முடிதல், கல்லியும் பயன்படாது என்பதாம்.

1047. அறஞ்சாரா நல்குர வீன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.

7

அறம் சாரா நல்குரவு - அறத்தோடு இயையில்லாத நல்குரவுகையாணி; ஈன்ற தாயானும் பிறன்போல நோக்கப்படும் - சூன்னை ஈன்ற தாயானும் பிறனைக் கருதுமாறு போலக் கருதி நோக்கப்படும்.

அறத்தோடு கூடாமை: காரண காரியங்களுள் ஒன்றானும் இயையாமை. நல்குரவு. - ஆகுபெயர். சிறப்பு உம்மை அவளது இயற்கையன்புடைமை விளக்கி நின்றுது. கொள்வதின்றாதவே யன்றிக் கொடுப்பது உண்டாதலும் உடைமையின் அது நோக்கிக் கற்றத்தார் யாவரும் துறப்பர் என்பதாம்.

1048. இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு.

8

நெருநலும் கொன்றது போலும் நிரப்பு - நெருநற்றும் கொன்றது போன்று எனக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்த நல்குரவு; இன்றும் வருவது கொல்லோ - இன்றும் என்பால் வரக்கூடவதோ, வந்தால் இனி யாது செய்வேன்.

அவ் இன்னாதனவாவன: மேற்சொல்லிய (குறள். 1045) துன்பங்கள். நெருநல் மிகவருந்தித் தன்வயிறு நிறைத்தானொருவன் கூற்று.

1049. நெருப்பினுள் தஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பா டரிது.

9

நெருப்பினுள் தஞ்சலும் ஆகும் - மந்திரம் மருத்துகளான் ஒருவனுக்கு நெருப்பிடையே சிடந்து உறங்கலும் ஆம்; நிரப்பினுள் யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது - நிரப்பு வந்துழி யாதொன்றானும் உறக்கம் இல்லை.

நெருப்பினும் நிரப்புக் கொடியது என்றவாறாயிற்று. இதுவும் அவன் கூற்று. இவை நான்கு பாட்டானும் நல்குந்தார்க்கு உளதாம் குற்றம் கூறப்பட்டது.

1050. துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று.

10

துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை - நுகரப்படும் பொருள்களில்வாதார் தம்மாற் செயற்பாலது முற்றத் துறத்தவேயாகவும் அது செய்யாதொழிதல்; உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று - சீரர் இல்லினுளவாய உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்றாம்.

மானம் அழியாமையின் செயற்பாலது அதுவேயாயிற்று. முற்றத் துறத்தல்: கூற்றத் தானே விட்டமையின் ஒருவாற்றால் துறந்தாராயினார் நின்ற தம் உடம்பினையும் துறத்தல். அது செய்யாது கொண்டிருத்தல் இரண்டனையும் மாளப்பண்ணுதலின், அதனை அவற்றிற்குக் கூற்று என்றார். இனி, முற்றத்துறந்தவாவது துப்புரவில்லாமையின் ஒருவாற்றால் துறந்தாராயினார் யின் அவற்றை மனத்தால் துறவாமை என்று உரைப்பாரும் உள். இதனை அது உளதாய வழிச் செய்வது கூறப்பட்டது.

113. காதற் சிறப்பு உரைத்தல்

அ. தாவது. தலைமகள் தன் காதல் மிகுதி கூறலும். தலைமகள் தன் காதல் மிகுதி கூறலும் ஆம். இது. புணர்ச்சியும் நலனும் பற்றி நிகழ்வதாகலின். புணர்ச்சி மகிழ்தல். நலம் புலனந்து உரைத்தல்களின் பின் வைக்கப்பட்டது

1121. பாலொடு தேன்கலத் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்.

1

(கூயற்கைப்புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகள் தன் நயப்பு உணர்த்தியது.)
பணிமொழி வால்எயிறு ஊறிய நீர் - இவ் மெல்லிய மொழியினையுடையானது
வாலிய எயிறூறிய நீர்! பாலொடு தேன் கலத்தற்று - பாலுடனே தேனைக்கலந்த
கலவைபோலும்.

'கலத்தற்று' என்பது லிகாரமாயிற்று. கலக்கப்பட்டது என்றவாறு. பாலொடு தேன் என்ற அதனால் அதன் கவைபோலுஞ் சுவையினை உடைத்து என்பதாயிற்று. 'எயிறூறிய' என இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது. வேறு வேறறியப்பட்ட சுவையவாய பாலும் தேனும் கலந்துழி அக் கலவை இன்னது என்று அறியலாகாத இன்கவைத்தாம் ஆகலின். அதுபொருளாகிய நீர்க்கும் எய்துவிக்க.

1122. உடம்பொ டுயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொ டெம்மிடை நட்பு.

2

(சீரீவ அச்சம் கூறியது.) உடம்பொடு உயிரிடை என்ன அன்ன - உடம்போடு
உயிரிடை உளவாய நட்புக்கள் எத்தன்மைய அத்தன்மைய; மடந்தையொடு
எம்மிடை நட்பு - இவ் மடந்தையோடு எம்மிடை உளவாய நட்புக்கள்.

என்ன எனப் பன்மையாற் கூறியது. இரண்டும் தொன்று தொட்டு வேற்றுமையின்றிக் கலந்துவருதல். இன்ப துன்பங்கள் ஒக்க அனுபவித்தல் இன்றியமையாமையென்றிவற்றை நோக்கி. தெய்வப் புணர்ச்சியாகலான் அதுபொழுது உணர்ச்சியவளாகியாள் பின் உடையளாமன்றே. ஆயவழி இவள் யாவன்கொல் எனவும். என்கண் அன்புடையன்கொல் எனவும் இன்னும் இவளைத் தலைப்பெய்தல் கூடுங்கொல் எனவும் அவள்

மனத்தின்கண் நிகழும்; அந் நிகழ்வனவற்றைக் குறிப்பான் அறிந்து அவை தீரக் கூறியவாறு. 'என்னை' என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

1123. கருமணியிற் பாவாய்நீ போதாயாம் வீழும்
திருநுதற் கில்லை யிடம். 3

(இடந்தலைப் பாட்டின்கண் தலைமகள் நீக்கத்துச் சொல்லியது.)
கருமணியிற் பாவாய் நீ போதாய் - என் கண்ணிற் கருமணியின் கண்உறையும்
பாவாய் நீ அங்கு தின்றும் போதருவாயாக; யாம் வீழும் திருநுதற்கு இடம்
இல்லை - போதரா திருத்தியாயின் எம்மால் வீழும்பெய்த
திருநுதலையுடையாட்கு இருக்க இடமில்லையாம்.

யான் காணாது அமையாமையின் இவள் புறத்துப் போகற் பாலளன்றி என்
கண்ணுள் இருக்கற்பாலள்; இருக்குங்கால் நின்னோடு ஒருங்கு இருக்க இடம்
போதாமையின், நின்னினும் சிறந்த இவளுக்கு அவ் இடத்தைக் கொடுத்து நீ
போதுவாயாக என்பதாம்.

1124. வாழ்தல் உயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல்
அதற்கன்னள் நீங்கும் இடத்து. 4

(புகற்குறிக்கண் புணர்ந்து நீங்குவான் சொல்லியது.) ஆயிழை உயிர்க்கு
வாழ்தல் அன்னள் - தெரிந்த இழையினையுடையாள் எனக்குப் புணருமிடத்து
உயிர்க்கு உடம்போடுகூடி வாழ்தல்போலும்; நீங்குமிடத்து அதற்குச் சாதல்
அன்னள் - சரியுமிடத்து அதற்கு அதனின் நீங்கிப் போதல் போதும்.

எனக்கு என்பதும், புணருமிடத்து என்பதும் அவாய் நிலையான் வந்தன.
வாழும் காலத்து வேற்றுமையின்றி வழிநின்றலானும், சாங்காவத்து வருத்தம்
செய்தலானும், அவற்றை அவள் புணர்வு பிரிவுகட்கு உவமையாக்கினார்.

1125. உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம். 5

(ஒருவழித்தணந்து வந்த தலைமகன், நீயிற் தணந்தொன்று எம்மை
உள்ளியும் அறிதீரோ? என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது)

ஒன் அமர்க்கண்ணாள் குணம் யான் மறப்பின் உள்ளுவன் - ஒள்ளியவாய்
அமரைச் செய்யும் கண்ணினையுடையாள் குணங்களை யான் மறந்தேனாயின்
நினைப்பேன்; மறப்பு அறியேன் - ஒரு பொழுதும் மறத்தலை யறியேன், ஆகலான்
நினைத்தலையும் அறியேன்.

மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது. குணங்கள்: நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு
முதலாயின. இத்துணையும் தலைமகன் கூற்று; மேல் தலைமகன் கூற்று.

1126. கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவராள்
நுண்ணியர்எம் காத லவர். 6

(ஒருவழித் தணப்பின்கண் தலைமகனைத் தோழி இயற் பழிக்கும் என்று அஞ்சி
அவள் கேட்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.) (தாம் காணாமற் பற்றிச்
செய்மைக்கண் போயினார் என்று கருதுவார் கருதுக) எம் காதலவர்

கண்ணுள்ளிய் போகார் - எம்முடைய காதலர் எம் கண்ணகத்து நின்றும் போகார் இமைப்பின் பருவரார் - யாழ் அரியாது இமைத்தோமாயின் அதனால் வருத்தவதல் செய்வார்; துண்ணியர் - ஆகலாற் காணப்படா துண்ணியர்.

இடைவிடாத நிலைமையின் முதிர்ச்சியான எப்பொழுதும் முன்னே நோக்கலின் 'கண்ணுள்ளிய் போகார்' என்றும், இமைத் துழியும் அது நின்றமை இமைப்பின் பருவரார்' என்றும் கூறினார்.

1127. கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கர்ப்பாக் கறிந்து.

7

(கிதுவுல் அது) காதலவர் கண் உருவராகக் கண்ணும் எழுதேம் - காதலர் லிபெழுதல்எல் கண்ணின் உருவார் ஆகலாற் கண்ணினை அஞ்சனத்தால் எழுதவதல் செய்யோம்; கர்ப்பாக்கு அறிந்து - அத்துணைக் காலமும் அவர் உரைதலை அறிந்து.

இழிவு சிறப்பு உம்மை மாற்றப்பட்டது கர்ப்பாக்கு என்பது வினைப்பெயர். வருகின்ற வேபாக்கு என்பதும் அது. யான் இடை ஈடின்றிக் காண்கின்றவரைப் பிரிந்தார் என்று கருதுமாறு என்னை என்பது குறிப்பெச்சம்.

1128. நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.

8

(கிதுவுல் அது) காதலவர் நெஞ்சத்தாராக வெய்து உண்டல் அஞ்சதும் - காதலர் எல் நெஞ்சினுள்ளார் ஆகலான் உண்ணுய் கால் வெய்தாக உண்டலை அஞ்சா நின்றோம்; வேபாக்கு அறிந்து - அவர் அதனான் வெய்துறலை அறிந்து.

எப்பொழுதும் எம் நெஞ்சின்கண் இருக்கின்றவரைப் பிரிந்தார் என்று கருதுமாறென்னை என்பது குறிப்பெச்சம்.

1129. இமைப்பிற் கர்ப்பாக் கறிவல் அனைத்திற்கே
எதிலர் என்னுயிவ் வூர்.

9

(வகைவிடை வைத்துப் பீரிக்கண் தலைமகனாற்றுதற் பொருட்டுத் தோழி தலைமகனை இயற்புழித்தவழி அவள் இயற்புட மொழிந்தது) இமைப்பிற் கர்ப்பாக்கு அறிவல் - எண்கண் இமைக்குமாயின் உள்ளிருக்கின்ற காதலர் உரைதலை அறிந்து இமைமையேன்; அனைத்திற்கே எதிலர் என்னும் இவ்வூர் - அவ்வளவிற்கு அவரைத் துயிலா தோய் செய்தார் அன்பிலர் என்று சொல்லா நிற்கும் இவ் வூர்.

நன் கருத்து அறியாமைய பற்றிப் புலந்து சொல்லுகின்றாள் ஆகலின், தோழியை வேறுபடுத்தி இவ் வூர் என்றாள். ஒருபொழுதும் பிரியாதவரைப் பிரிந்தார் என்று பழிக்கற்பாலை யல்லை என்பதாம்.

1130. உவந்துறைவர் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர்
எதிலர் என்னுயிவ் வூர்.

10

(கிதுவுல் அது) என்றும் உள்ளத்துள் உவந்து உறைவர் - காதலர் எஞ்சுமற்றுல் என் உள்ளத்துள்ளே உவந்து உறையா நிற்பர்; இகந்து உறைவர்

களவு இயல்

நானுத்துறவு உரைத்தல்

345

எதிஸர் என்னும் இவ் ஊர் - அதனை அறியாது அவரைப் பிசிந்து உறையா தின்றார்.
அன்பிஸர் என்று சொல்லா திற்சும் இவ் ஊர்.

'உவந்து உறைவர்' என்றதனால் அன்புடைமை கூறினாள். பிரியாமையும்
அன்பும் உடையாரை இவர் எனப் பழிக்கற் பாலையல்லை என்பதாம்.

2. கற்பு இயல்

இனிக் கற்புப் பதினெட்டு அதிகாரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் பிரிவு ஆற்றாமை கூறுகின்றார்.

116. பிரிவாற்றாமை

அஃதாவது, வரைந்தெய்தியபின் தலைமகள் அறம் பொருள் இன்பங்களின் பொருட்டுச் சேயிடையினும் ஆயிடையினும் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லும்; செல்லும் ஞான்று அப்பிரிவினை அவள் ஆற்றாளாம் தன்மை. அஃது ஈண்டுப் பிரிவு உணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி கூறலும், அவள் தனக்குத் தலைமகள் தானே அவன் குறிப்பான் உணர்ந்து கூறலும், பிரிவுணர்த்திய வழிக்கூறலும், தலைமகள் பிரிந்துழி ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் மறுத்துக் கூறலும் என நால் வகையால் கூறப்படும்.

1151. செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.

(பிரிந்து கடிதின் வருவல் என்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)
செல்லாமை உண்டேல் எனக்கு உரை - நீ எம்மைப் பிரியாமை உண்டாயின் அதனை எனக்குச் சொல்; மற்று நின் வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை - அஃதொழியப் பிரிந்துபோய் வீகாரந்து வருதல் சொல்வையாயின் அதனை அப்பொழுது உயிர் வாழ்வார்க்குச் சொல்.

தலைமகளை ஒழித்து எனக்கு என்றாள், 'தான் அவள்' என்னும் வேற்றுமை இன்மையின், அக்காலமெல்லாம் ஆற்றி யிருந்து அவ்வரவு காணவல்லள் அல்லள்; பிரிந்தபொழுதே இறந்துபடும் என்பதாம். அழுங்குவித்தல் பயன். இதனைத் தலைமகள் கூற்றாக்கி உரைப்பாரும் உள்.

1152. இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு.

(பிரிவு தலைமகன் குறிப்பான் அறிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)
அவர் பார்வல் இன்கண் உடைத்து - தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பிரிவின்ற
ஞான்று அவர் நோக்கு மாத்திரமும் புணர்ச்சி குறித்தமையான் நமக்கு
இன்பமுடைத்தாயிருக்கும்; புணர்வு பிரிவஞ்சும் புன்கண் உடைத்து - இன்று
அப்புணர்ச்சிதான் நிகழாநிற்கவும் அது பிரிவர் என்று அஞ்சும் அச்சத்தினை
உடைத்தாயிற்று, அவரன்பின் நிலைமை இது.

'பாவம்' என்றதனால் புணர்ச்சி பெறாத பின்வினைக் காமம் பெறப்பட்டது. புணர்ச்சி என்றும் காரணப் பெயர் காரியத்தில் மெலாயிற்று. அவ் அக்கத்தினை உடைத்தாதனாவது. 'முன்னாறும் முனையெயிற்று அமிழ்ந்துநற் தீநீரைக் கள்ளினும் மகிழ்தெய்வம், என உரைத்தும் அமையார்' என ஒள்ளியழை திருந்தும்' (கவி பாவை 3) பண்டையிற் சிறப்பால் அவன் பிரிதற் குறிப்புக் கட்டி அச்சம் செய்தலுடைமை அழுங்குவித்தம் பயன் -

1153. அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோ விடத்துண்மை யான்.

3

(இதுவும் அது.) அறிவு உடையார் கண்ணும் - பிரிவோ என்ற தம்சொல்லும் நம் பிரிவாற்றாமையும் அறிவுடையவராய் காதலர் கண்ணும்; ஓர் இடத்துப் பிரிவு உண்டாயாக - ஒரோ வழிப் பிரிவு திகழ்வதாக; தேற்றம் அரிது - அவர் சொல்லும் தகையவையும் பற்றி தம்மாட்டு அன்புடையர் எனத் தேறும் தேற்றம் அரிதாயிருத்தது.

அரோ அகாநினைவு உண்மை உயர்வு சிறப்பின்கண் வந்தது.

1154. அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீப்பின் தெளித்தசொல்
தேறியார்க் குண்டோ தவறு.

4

(இதுவும் அது.) அளித்து அஞ்சல் என்றவர் நீப்பின் - எதிர்ப் பட்ட ஞானரே தகையவரின் செய்து தீண்டிற் 'பிரிவோ அஞ்சல்' என்றவர் தாமே பின் பிரிவராயின்; தெளித்த சொல் தேறியார்க்குத் தவறு உண்டோ - அவர்க்குண்டறி அவர் தெளிவித்த சொல்லை மெய்யெனத் தெளிந்தார்க்குக் குற்றம் உண்டோ?

'தேறியார்' என்பது தன்னைப் பிரிப்போற் கூறல். சொல்லும் செயலும் ஒவ்வாமைக் குற்றம் அவர்க்கு எய்தும்; அஃது எய்தாவகை அழுங்குவி பென்பது கருத்து.

1155. ஒம்பின் அமைந்தார் பிரிவோம்பல் மற்றவர்
நீங்கின் அரிதால் புணர்வு.

5

(இதுவும் அது.) ஒம்பின் அமைந்தார் பிரிவு ஒம்பல் - என்னுயிரைச் செய்வாமல் காத்தியாயின், அதனை ஆளுதற்கு அமைந்தாருடைய செயலினை அழுங்குவிப்பாயாக; மற்றவர் நீங்கின் புணர்வு அரிது - அழுங்குவிப்பாரின் அவர் செய்வாராயின் அவரால் ஆளப்பட்ட உயிரும் செயலும், சென்றால், பின் அவரைக் கூடுதல் எனக்கு அரிதாம்.

ஆளுதற்கு அமைதல்: இறைவராதற்குத் தெய்வத்தால் ஏற்புடையராதல். மற்ற வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

1156. பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ணார் ஆயின் அரிதவர்
நல்குவர் என்னும் நகை.

6

(தகையகைப் பிரிவுணர்த்தியவாறு வந்து சொல்லிய தோழிக்குச் சொல்லியது) அவர் பிரிவு உரைக்கும் வன்கண்ணாராயின் - நம் கவலக் கூடுமையறித்த தகையவர் தாமே நம்முடையினு நம் பிரிவினை உணர்த்தும் வன்கண்ணை உடையாராயின்; நல்குவர் என்னும் நகை அரிது - அத்தன்மையார்

சிறு தம் ஆற்றாமல் அறிந்து வந்து கணவன் பெயர் என்று இறங்கித் துன்பம் உடம்பும்.

அருமை படைப்பினால் இவ்வாறு கூடியிருந்தே அன்பினால் சிறு வண்ணமும் உணர்ந்தமும் உயர்வாயினார். சிறிது போய் அன்புடைய நம்பம் நினைந்துவந்து நன்றும் உணர்வது என்பதும் அழுங்குமித்தம் உயர்

1157. துறவன் துறந்தமை துறந்தொகை மூன்றை இறைஇறவா நின்ற வரை. 7

(இதயம் அது.) துறவன் துறந்தமை - துறவன் உயர்வால் சிறிதுநேரமாய் மூன்றை இறை இறவா நின்ற வரை துறந்தொகை - அதன் உணர்ந்தமால் தானே உணர்ந்து வன் மூன்றை இறவியினால் அறவாநின்ற வரைகல் எனக்கு அறிவியலோ, அவன் உணர்ந்த உணர்ந்து வந்து நீ அறிந்ததம் பென்றோ?

மூன்றை நிகழ்த்தமையின் 'துறந்தமை' என்றும், மேலே துறவையன் பெயர்ந்து ஆற்றாமையின் 'இறவாநின்ற' என்றும் கூறினர். அழுங்குமித்து வந்து அறவாமல் அம்மையாய் நீயும் இவ்வாறாகப் பெருமையே பெருமாய் எனப் புலந்து கூறியவாறு.

1158. இன்ன தினன்இயல்லை வாழ்தல் அதனினும் இன்ன தினியல்பு யிரியு. 8

(இதயம் அது.) இன்ன இயல்பு வாழ்தல் இன்னது - மகிழ்ச்சித் தம் குறிப்ப அறியும் தொழில் இயல்பை பெற்றோரின் அன் வாழ்தல் இன்னது; இயல்புப் சிறிவ அதனினும் இன்னது - அதன்மேலும் தம் காதலரைப் சிறிதம் அதனினும் இன்னது.

தமவன் செயலின் அழுங்குமித்து வாராது உடம்பட்டு வந்தமைபற்றிப் புலக்கின்றானாகவின் 'இன்ன இயல்பு' என்றும் உயரியல்பு கருவான போன்ற தனக்கு அம் இரண்டும் உணரம் கூறியவாறு.

1159. தொழ்தமன் அங்கது காந்திராய் போல விடற்கடல் ஆற்றினே நீ. 9

(காதல் தீயே போன்ற தான் சிறி இடத்தித் அறவாகவான் நீ ஆற்றல் பென்றபென்ற தொழித்தல் சொல்லியது.) நீ தொழும் கடன் உடம்புவது - நீ தனக்கத் தொட்டார் அறவாயின் அறவாய்வது; காந்திராய் போல விடல் கடல் ஆற்றினே - காந்திராய் போல போலத் தனக்க அகன்றால் தப்பாது அறவாய் வற்றினே' என்பது.

அருவாயின் என்பது மத்தி மருத்துகளைத் தயக்கெய்யுடாதாயின் என்றவாறு. காந்திராய் அறவாய் இவ்வம் என்பதன் மான 'கடல்' என்றும் அதற்கும் துறவாய் கடல் என்பது மூன்றும் உடம்பட்டது நீயினும் தொழ்தமன் மான ஆற்றாது என்கல் என்பதும்.

1160. அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பிள்ளிருந்து வாழ்வார் பலர்.

10

(குறையியர்பலரும் பிரிவாற்றியிருப்பர். அது நீ செய்கின்றியை என்று நோதிக்குச் சொல்லியது.) (நீ சொல்லுகின்ற தொக்கும்.) அரிது ஆற்றி அல்லல்நோய் நீக்கி - பிரிவாற்றத்திய வழி அதற்கு உடம்பட்டுப் பிரியவகால் நிகழும் அல்லல் நோயினையும் நீக்கி; பிரிவு ஆற்றிப்பின் இருந்து வாழ்வார் பலர் - பிரிந்தால் அப்பிரிவு தன்மையும் ஆற்றிப் பின்னும் இருந்து உயிர் வாழும் மகனின் உலகத்துப் பலர்.

பண்டையிற் சிறப்பத் தலையளிபெற்று இன்பறுகின்ற எவ்வக கண்ணை அரிது இழந்து துன்பறுதற்கு உடம்படுதல் அரியதொன்றாகலின். அரியதனைச் செய்து என்றும், செல்லுந் தேய்த்து அவர்க்கு யாது நிகழும் என்றும், வருத்துணையும் யாம் ஆற்றியிருக்குமாறு என் என்றும், அவ் வரவதான் எஞ்ஞான்று வந்தெய்தும் என்றும் இவ்வாற்றான் நிகழும் கவலை மனத்து நீங்காதாகலான் 'அல்லல் நோய் நீக்கி' என்றும், பிரிந்தால் வருத்துணையும் அகத்து நிகழும் காம வேதனையும் புறத்து யாழிசை, மதி, தென்றல் என்றிவை முதலாக வந்து அதனை வளர்ப்பனவும் ஆற்றவரியவாகலின் 'பிரிவாற்றி' என்றும், தம் காதலரை இன்றியமையாமகனிருள் இவையெய்வாம் பொறுத்துப் பின்னும் இருந்து உயிர்வாழ்வார் ஒருவரும் இவ்வை என்பது குறிப்பால் தோன்றப் 'பிள்ளிருந்து வாழ்வார் பலர்' என்றும் கூறினான். 'அரிது' என்பது வினைக் குறிப்புப் பெயர். பிரிவின்கண் நிகழ்வனவற்றைப் பிரிவு என்றான். செய்து, நீக்கி, ஆற்றி என்பன ஒசை வகையான் அவ் அவற்றது அருமையுணர் நின்றன. சிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. யானும் இறந்து படுதல் என்பது கருத்து.

1

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்

1

நாலடியார்
மூலமும் உரையும்

மூலம் : விளம்பிநாகனார்
உரை : ஆசிரியர் குழு

முடித்துள்ளார்.

நாலடியார்

நாலடியார் நான்கு அடிகளைக் கொண்ட நேரிசை வெண்பாக்கள், இன்னிசை வெண்பாக்களால் அமைந்திருப்பதனால் இதற்கு நாலடியார் என்று பெயர் அமைந்துள்ளது என்று கூறுகின்றனர்.

பதுமனார் என்னும் புலவர் திருக்குறளைப் பின்பற்றி - திருக்குறளைப் போன்ற அமைப்பினில் இதனை வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

அறத்துப்பால் : அறத்துப்பால் நூற்று முப்பது வெண்பாக்களையும்; பதின்மூன்று அதிகாரங்களையும்; அதிகாரத்திற்குப் பப்பத்து வெண்பாக்களாகவும் கொண்டு திகழ்கின்றது. செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, அறன் வலியுறுத்தல், தூய்தன்மை, துறவு, சினமின்மை, பொறையுடைமை, பிறர்மனை நயவாமை, ஈகை, பழவினை, மெய்ம்மை, தீவினையச்சம் ஆகியவை அறத்துப்பால் அதிகாரங்கள்.

பொருட்பால் : பொருட்பால், மொத்தம் இருபத்தாறு அதிகாரங்களையும் இருநூற்று அறுபது வெண்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. பொருட் பாலில் கல்வி, குடிப்பிறப்பு, மேன்மக்கள், பெரியாழைப் பிழையாமை, நல்லினம் சேர்தல், பெருமை, தாளாண்மை, சுற்றந் தழால், நட்பாராய்தல், நட்பிற் பிழைபொறுத்தல், கூடா நட்பு, அறிவுடைமை, அறிவின்மை, நன்றியில் செல்வம், ஈயாமை, இன்மை, மானம், இரவச்சம், அவை யறிதல், புல்லறிவாண்மை, பேதைமை, கீழ்மை, கயமை, பன்னெறி, பொதுமகளிர், கற்புடை மகளிர் என்னும் இருபத்தாறு அதிகாரங்கள் உள்ளன.

காமத்துப்பால் : காமத்துப்பால், இதற்கு ஒரே ஓர் அதிகாரம், காமநுதலியல் என்பது இதில் பத்து வெண்பாக்கள் மட்டுமே அமைந்துள்ளது.

நாலடியார் நூலின் ஆசிரியர் பெயரே இல்லை. நானூறு பேர் பாடியது என்று ஒரு செய்தியும்; பலரால் பாடப்பெற்றது என்று ஒரு செய்தியும் உள்ளன.

நாலடியார் என்னும் பெயர் வந்ததற்கு ஒரு காரணம் கூறப்பெறுகிறது. இஃது அறிவுக்குப் பொருந்தவில்லை. ஆயினும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. எண்ணாயிரம் சமண முனிவர் பஞ்சத்தின் காரணமாகப் பாண்டிய நாட்டில் வந்து வாழ்ந்தனர். பிறகு அவர்தம் நாடு பஞ்சத்தினின்று நீங்கிவிட்டது; அதனால் நாங்கள் எங்களது நாட்டிற்குச் செல்கிறோம் எங்களை வழியனுப்பி வையுங்கள் என்று அவர் கேட்டனர். பாண்டிய மன்னன் அனுப்பிவைக்காததால், எண்ணாயிரம் பேரும் ஆளுக்கு ஒரு வெண்பா எழுதித் தமது இருக்கையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர் என்றும், அதன் பிறகு அவற்றைச் சேகரித்து - வைகை ஆற்றில் விட்டபோது, சரியாக நானூறு வெண்பாக்கள் மட்டும் சரியாக நான்கு அடிகள் மட்டும் சென்று நின்றுவிட்டனவாம்; அவற்றிற்குதாம் நாலடியார் என்னும் பெயர் அமைத்தனராம்.

நாலடியார் நூலின் ஆசிரியர் பற்றி இலக்கணப் பெரும் புலவர் மே.வீ. வேணுகோபாலர் ஒரு செய்தி சொல்கின்றார். அது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

பத்துப்பாட்டு நூல்களும் தொகுப்பு நூல்களே. அந்த நூலின் ஆசிரியர் பலர்; எட்டுத் தொகையும் தொகுப்பு நூல்களே எட்டுத் தொகை நூல்களின் ஆசிரியரும் பலர். ஆனால், பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு ஆசிரியரின் பெயர் அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு இருக்கையில் பலருடைய தொகுப்பு நூலை இதில் சேர்ப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை; நானூறு வெண்பாக்களுள் ஒரு வெண்பாவில் கூடப் பெயர் இல்லை. அதனால், நாலடியார் நூலின் ஆசிரியரும் ஒருவரே; அவரும் நக்கீரரே என்கிறார் மே.வீ. வேணுகோபாலர்.

“யாப்பருங்கல விருத்திச் செய்யுளியல் நூற்பா நான்காவதன் உரையில் செப்பலோசையை விளக்குமிடத்தில், “இன்னவை பிறவும் நக்கீரர் நாலடி நானூற்று வண்ணத்தால் வருவனவும் எல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை” என அவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகையால், நாலடியார் நூலின் ஆசிரியர் ஒருவரே எனவும், அவரும் நக்கீரரே எனவும் அறியலாம்.

நீதி நெறிகளையும், கடமை உணர்வின்மையும், நிலையாமை யினையும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது விழுக்காடு கூறிவிட்டு அகப்பொருளை ஒரு விழுக்காடு மட்டுமே கூறுகிறது.

நான்கடிகளால் அமைந்த வெண்பா யாப்பில் இந்நூல் அமைந்திருப்பதனால் இது பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது என்பது தெளிவு.

திருக்குறளுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றுப்பெறும் நூலாக இது விளங்குகிறது.

நான்மணிக் கழகை

நான்மணிக் கழகையை இயற்றியவர் விளம்பி நாகனார். விளம்பி என்னும் ஊரிற் பிறந்தவராக இருக்கலாம் என்று நம்புகின்றனர். இவரது காலம் கி.பி. இருநூறாக்கும் முற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர்.

நான்மணிக் கழகை, நந்நான்கு வகையான நீதி மணிகளால் கோக்கப்பெற்ற ஒரு வகை அணிகலன் போன்றது என்பதனால் இப்பெயர் பெற்றது.

கடவுள் வாழ்த்துடன் நூற்று ஆறு வெண்பாக்களால் ஆக்கப்பெற்றுள்ளது.

இன்னா நாற்பது

இன்னா நாற்பது நூலின் ஆசிரியர் கபிலர். இவரது காலம் கி.பி. அய்யம்பது முதல் நூற்றிருபைத்தைந்து வரை இருக்கலாம் என்பர் அறிஞர்.

இந் நூலில் கடவுள் வாழ்த்துடன் மொத்தம் நாற்பத்தொரு வெண்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு செய்யுளும் இன்னது இன்னது இன்னா (துன்பம்) என்று கூறுதலான் இதனை இன்னா நாற்பது என்று வழங்கினர்.

இன்னா என்னும் சொல்லுக்குப் பல இடத்தில் துன்பம் என்று பொருள் கூறியிருந்தாலும் சில இடங்களில் இனிமையன்று எனவும், சில இடங்களில் காலியன் என்று பொருள் கொள்ளும் இடம் உண்டு.

வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
எறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்.

(ப-ரை) மனத்தான் - மனநிலைமையினால், மறு இலர்
ஏனும் - குற்றம் இல்லாதவர்களானாலும், தாம் சேர்ந்த
இனத்தால் - தங்கள் கூடின தீய கூட்டத்தால், இகழப்படுவார் -
நிந்திக்கப்படுவார்கள், (மனிதர்); எறி புனம் - வெட்டியகாடு, தீ
ப்பட்டக்கால் - நெருப்புப் பற்றினால், புனத்து - அக்காட்டி-
லுள்ள, வெறி கமழ் - வாசனை வீசுகின்ற, சந்தனமும்
வேங்கையும் - சந்தனமரமும் வேங்கைமரமும், வேம் - வெந்து
போம், எ-று. ஏ-அசை.

(பொ-ரை) மனநிலைமையினால் குற்றம் இல்லாத
வர்களானாலும் தங்கள் கூடின தீயகூட்டத் தால்
நிந்திக்கப்படுவார்கள் மனிதர் வெட்டியகாடு நெருப்புப்
பற்றினால் அக்காட்டிலுள்ள வாசனை வீசுகின்ற சந்தன
மரமும் வேங்கை மரமும் வெந்து போம். (180)

19. பெருமை

181. ஈத லிசையா திளமைசே ணீங்குதலால்
காத லவருங் கருத்தல்வர்; - காதலித்து
ஆதுநா மென்னு மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள்.

(ப-ரை) ஈதல் இசையாது - (பொருள் இன்மையால்) பிறர்க்கு
ஒன்றைக் கொடுப்பது அமையாது; இளமை - யௌவனம், சேண்
நீங்குதலால் - தூரமாக நீங்கிப் போதலால், காதலவரும் -
(தம்மிடத்து முன்) ஆசை கொண்டிருந்த பெண்டிரும், கருத்து
அல்லர் - (இப்போது) மனப்பற்றுடையவர்கள் அல்லர்; (ஆதலால்)
காதலித்து - (இவ்வாழ்க்கையில்) ஆசைவைத்து, நாம் ஆதும்
என்னும் - நாம் வாழ்வோம் என்கிற, அவாவினை கைவிட்டு -
ஆசையை விட்டு, போவதே பொருள் - துறந்து போவதே நல்ல
காரியமாகும், எ-று. போலும் - அசை.

(பொ-ரை) பொருள் இன்மையால் பிறர்க்கு ஒன்றைக்
கொடுப்பது அமையாது; யௌவனம் தூரமாக நீங்கிப்
போதலால் தம்மிடத்து முன் ஆசை கொண்டிருந்த
பெண்டிரும் இப்போது மனப்பற்றுடையவர்கள் அல்லர்;
இவ்வாழ்க்கையில் ஆசை வைத்து நாம் வாழ்வோம் என்கிற
ஆசையை விட்டுத் துறந்து போவதே நல்ல காரியமாகும். (181)

182. இற்சார்வின் ஏமாந்தேம் ஈங்கமைந்தேம் என்றெண்ணிப்
பொச்சாந் தொழுகுவர் பேதையார்;- அச்சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா எனவுணர்ந்தார்
என்றும் பரிவ திலர்.

(ப-ரை) இல் சார்வின் - இல்வாழ்க்கையைச் சார்ந்ததனால்,
ஏமாந்தேம் - களிப்படைந்தோம், ஈங்கு - இந்த இல்
வாழ்க்கையில், அமைந்தேம் - (எல்லாம்) நிறைந்தவர்
ஆனோம், என்று எண்ணி - என்று எண்ணி, பொச்சாந்து -
(பின்வருவதை) மறந்து, ஒழுகுவர் - நடப்பார்கள், பேதையார் -
புத்தியினர்; அச்சார்வு - (இல்வாழ்க்கை யாகிய) அந்த
ஆதரவுகள், நின்றன போன்று - நிலையானவைகள்
போலிருந்து, நிலையா - நிலை நிற்கமாட்டா, என உணர்ந்தார்
- என்றறிந்தவர், என்றும் - எப்போதும், பரிவது இவர் -
விசனப்படமாட்டார், எ-று.

(பொ-ரை) இல்வாழ்க்கையைச் சார்ந்ததனால்
களிப்படைந்தோம். இந்த இல் வாழ்க்கையில் எல்லாம்
நிறைந்தவர் ஆனோம் என்று எண்ணிப் பின்வருவதை மறந்து
நடப்பார்கள் புத்தியினர்; இல்வாழ்க்கையாகிய அந்த ஆதரவுகள்
நிலையானவைகள் போலிருந்து நிலைநிற்கமாட்டா
என்றறிந்தவர் எப்போதும் விசனப்படமாட்டார். (182)

183. மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைக்குப் படாதேநீர் வாழ்மின் - அறிஞராய்
நின்றுழி நின்றே நிறம்வேறாங் காரணம்
இன்றிப் பலவு முள.

(ப-ரை) மயல் இன்றி - மயக்கமில்லாமல், மறுமைக்கு
வித்து - மறுமைச் சுகத்திற்குக் காரண மாயுள்ள நற்காரியத்தை,
செய்து - செய்து, சிறுமைபடாதே - துன்பத்தை யடையாமல்,
நீர் - நீங்கள், அறிஞர் ஆய் - விவேகமுள்ளவர்களாய், வாழ்மின்
- வாழுங்கள்; நின்றுழி நின்றே - இருந்த இடத்தில் இருந்தே,
நிறம் - பருவம் (அல்லது குணம்), வேறு ஆம் - மாறிப்போய்;
காரணம் இன்றி - காரணமில்லாமே, பலவும் உள - இன்னும்
பலவேறுபாடுகளும் உண்டாம்; (அல்லது குணம் மாறும்
படியான காரணமில்லாமலே பலமாறுதல் களும் உண்டாம்
என உரைத்துக் கொள்க), எ-று.

(பொ-ரை) மயக்கமில்லாமல் மறுமைச் சுகத்திற்குக்
காரணமாயுள்ள நற்காரியத்தைச் செய்து துன்பத்தை

யண யாமல் நீங்கள் விவேகமுள்ளவர் களாய் வாழங்கள்;
இருந்த இடத்தில் இருந்தே பருவம் அல்லது குணம்
மாறிப்போம்; காரண மில்லாமே இன்னும் பல வேறுபாடு
களும் உண்டாம்; அல்லது குணம் மாறும்படியான காரண
மில்லாமலே பல மாறுதல்களும் உண்டாம் என உரைத்துக்
கொள்க. (183)

184. உறைப்பருங் காலத்தும் ஊற்றுநீர்க் கேணி

இறைத்துணியும் ஊராற்றும் என்பர்; கொடைக்கடனும்
சாஅயக் கண்ணும் பெரியார்போல் மற்றையார்
ஆஅயக் கண்ணும் அரிது.

(ப-ரை) உறைப்பு அரு காலத்தும் - மழை பெய்தல்
அருமையாகிய காலத்திலும், ஊற்று நீர் கேணி - ஊற்றினால்
நீரையுடைய குளம், இறைத்து உணியும் - இறைத்துக்
குடித்தாலும், ஊர் ஆற்றும் - ஊரைக் காப்பாற்றும், என்பர் -
என்பர், கொடை கடன் - கொடுத்தலாகிய கடமை,
சாயக்கண்ணும் - தளர்ந்த போதும், பெரியார் போல் -
பெரியோர்களைப்போல, மற்றையார் - சிறியவர்,
ஆயக்கண்ணும் - (செல்வம்) பெருகி வருங்காலத்திலும், அரிது
- (பிறர்க்கு உபகரித்தல்) இல்லையாம், எ-று.

(பொ-ரை) மழை பெய்தல் அருமையாகிய காலத்திலும்
ஊற்றினால் நீரையுடைய குளம் இறைத்துக் குடித்தாலும்
ஊரைக் காப்பாற்றும் என்பர். கொடுத்தலாகிய கடமை
தளர்ந்தபோதும் பெரியோர் களைப்போலச் சிறியவர்
செல்வம் பெருகி வருங்காலத்திலும் பிறர்க்கு உபகரித்தல்
இல்லையாம். (184)

185. உறுபுனல் தந்துல கூட்டி அறுமிடத்தும்

கல்லாற் றுழியூறும் ஆறேபோல்; செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணும் சிலர்க்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(ப-ரை) உறு புனல் தந்து - (செழித்த காலத்தில்) மிகுந்த
நீரைக் கொடுத்து, உலகு ஊட்டி - உலகத்தாரை உண்ணச்
செய்து, அறும் இடத்தும் - (நீர்) அற்ற காலத்தினும், கல்
ஊற்றுழி தோண்டின ஊற்றிலே, ஊறும் - (நீர்) ஊறப்பெற்ற,
ஆறேபோல் - நதியைப்போல், செல்வம் பலர்க்கு ஆற்றி -
(உள்ள போது) தஞ்செல்வத்தைப் பலபெயர்க்குங் கொடுத்து.

கெட்டு உலகத்தக்கண்ணும் - (அச்செல்வம்) கெட்டழிந்த போதும்,
சிலர்க்கு ஆற்றி - சிலர்க்காயினும் கொடுத்து, செயல் பாலவை
- செய்யும்படியானவைகளை, செய்வர் - (பெரியோர்)
செய்வார்கள். எ-று.

(பொ-ரை) செழித்த காலத்தில் மிகுந்த நீரைக் கொடுத்து
உலகத்தாரை உண்ணச் செய்து நீர் அற்ற காலத்தினும், கல்
ஊற்றுழி தோண்டின ஊற்றிலே நீர் ஊறப்பெற்ற
நதியைப்போல் உள்ளபோது தஞ்செல்வத்தைப்
பலபெயர்க்குங் கொடுத்து அச்செல்வம் கெட்டழிந்த போதும்
சிலர்க்காயினும் கொடுத்துச் செய்யும்படியான வைகளைப்
பெரியோர் செய்வார்கள். (185)

186. பெருவரை நாட! பெரியோர்கட் கமை
கருநரைமேற் குடேபோற் றோன்றும்; - கருநரையைக்
கொன்றன்ன இன்னா செயினும் சிறியார்மேல்
ஒன்றானும் தோன்றாக் கெடும்.

(பு-ரை) பெருவரை நாட - பெரியமலைகளுள்ள நாட்டின்
அரசனே! பெரியார்கண் - பெரியவர்களிடத்தில், தீமை -
குற்றமானது, கரு நரைமேல் - சிறந்த வெள்ளை ரிஷபத்தின்
மேல், குடே போல் - குடிய குடுபோலே, தோன்றும் -
விளங்கிக்காணும், கருநரையை கொன்றன்ன - சிறந்த வெள்ளை
ரிஷபத்தைக் கொன்றாற் போன்ற, இன்னா செயினும் -
தீச்செயல்களைச் செய்தாலும், சிறியார் மேல் -
சிறியோரிடத்து ஒன்றானும் - ஒரு குற்றமாயினும், தோன்றா
கெடும் - விளங்கிக் காணாமல் அழிந்துவிடும், எ-று.

(பொ-ரை) பெரியமலைகளுள்ள நாட்டின் அரசனே!
பெரியவர்களிடத்தில் குற்றமானது சிறந்த வெள்ளை
ரிஷபத்தின் மேல் குடிய குடுபோலே விளங்கிக்காணும் சிறந்த
வெள்ளை ரிஷபத்தைக் கொன்றாற் போன்ற தீச்செயல்களைச்
செய்தாலும் சிறியோரிடத்து ஒரு குற்றமாயினும் விளங்கிக்
காணாமல் அழிந்துவிடும். (186)

187. இசைந்த சிறுமை யியல்பிலா தார்கண்
பசைந்த துணையும் பரிவாம் - அசைந்த
நகையேயும் வேண்டாத நல்லறிவி னார்கண்
பகையேயும் பாடு பெறும்.

பரிவாம்
பகையேயும்

(ப-ரை) சிறுமை இசைந்த - அற்பத்தன்மை பொருந்திய, இயல்பு இலாதார்கண் - குணமில்லாதவர் களிடத்தில், பசைந்த துணையும் - சிநேகித்த அளவும், பரிவு ஆம் - துன்பமே ஆம்; அசைந்த - தளர்ந்த (நல்வழியிற் சேராத), நகையேயும் - பரிசாசத்தையும், வேண்டாத - விரும்பாத, நல் அறிவினார்கண் - நல்ல விவேகிகளிடத்து, பகையேயும் - விரோதமும், பாடுபெறும் - பெருமையை அடையும், எ-று.

(பொ-ரை) அற்பத்தன்மை பொருந்திய குணமில்லாதவர் களிடத்தில் சிநேகித்த அளவும் துன்பமே ஆம்; தளர்ந்த நல்வழியிற் சேராத பரிசாசத்தையும் விரும்பாத நல்ல விவேகிகளிடத்து விரோதமும் பெருமையை அடையும். (187)

188. மெல்லிய நல்லாருள் மென்மை; அதுவிறந்து
ஒன்னாருட் கூற்றுட்கும் உட்குடைமை; எல்லாம்
சலவருட் சாலச் சலமே; நலவருள்
நன்மை வரம்பாய் விடல்.

(ப-ரை) மெல் இயல் - மென்மையான குணமுள்ள, நல்லாருள் - பெண்டிர்களிடத்தில், மென்மை - மெதுவாந்தன்மைக்கும், ஒன்னாருள் - சத்துருக்களிடத்து, அது இறந்து - அதைவிட்டு, கூற்று உட்கும் - யமன் பயப்படும்படியான, உட்கு உடைமை - பயப்படுத்துந் தன்மைக்கும், எல்லாம் - எல்லா விடத்திலும், சலவருள் - வஞ்சகம் பேசுவோரிடத்து, சால - மிகவும், சலமே - வஞ்சம் பேசுவதற்கும், நலவருள் - நற்குணமுடைய வரிடத்து, நன்மை - நலமா நடப்பதற்கும், வரம்பு ஆய்விடல் - எல்லையாயிருக்கவேண்டும், எ-று.

(பொ-ரை) மென்மையான குணமுள்ள பெண்டிர் களிடத்தில் மெதுவாந்தன்மைக்கும் சத்துருக்களிடத்து அதைவிட்டு யமன் பயப்படும்படியான பயப்படுத்துந் தன்மைக்கும் எல்லா விடத்திலும் வஞ்சகம் பேசுவோரிடத்து மிகவும் வஞ்சம் பேசுவதற்கும் நற்குணமுடையவரிடத்து நலமா நடப்பதற்கும் எல்லையாயிருக்க வேண்டும். (188)

189. கடுக்கி யொருவன் கடுங்குறளை பேசி
மயக்கி விடினும் மனப்பிரிப்பொன் றின்றித்
துளக்க மிலாதவர் தூய மனத்தார்;
விளக்கினுள் ஒண்கடரே போன்று.

(ப-ரை) ஒருவன் - கடுக்கி - (முகத்தைக்) கடுமையாக்கி, கடுங் குறளை பேசி - மிகுந்த கொடுஞ் சொற்களைப் பேசி, மயக்கி விடினும் - மயங்கச் செய்தாலும், மனப் பிரிப்பு ஒன்று இன்றி - மனம் வேறுபடுதல் கிஞ்சித்துமில்லாமல், விளக்கினுள் - தீபத்தில், ஒள் சுடரே போன்று - பிரகாசமான சுவாலையை ஒத்து, துளக்கம் இலாதவர் - அசைவு இல்லாதவர், தாய மனத்தார் - சுத்தமான மனமுள்ளவர், எ-று.

(பொ-ரை) முகத்தைக் கடுமையாக்கி மிகுந்த கொடுஞ் சொற்களைப் பேசி மயங்கச் செய்தாலும் மனம் வேறுபடுதல் கிஞ்சித்து மில்லாமல் தீபத்தில் பிரகாசமான சுவாலையை ஒத்து அசைவு இல்லாதவர் சுத்தமான மனமுள்ளவர். (189)

190. முற்றுற்றுந் துற்றினை நாளும் அறஞ்செய்து
பிற்றுற்றுத் துற்றுவர் சான்றவர்; - அத்துற்று
முக்குற்றம் நீக்கி முடியும் அளவெல்லாம்
துக்கத்துள் நீக்கி விடும்.

(ப-ரை) முன் துத்தும் - முந்தி உண்ணும்படியான, துத்தினை - உணவை, நாளும் - தினந்தோறும், அறம் செய்து - (பிறர்க்குக் கொடுத்தலாகிய) தருமமாச் செய்துவிட்டு, பின் துத்து - பின் உண்ணும்படியான (உணவை), துத்துவர் சான்றவர் - புசிப்பர் பெரியோர் அ துத்து - அப்படிச் செய்ய முணவு, முக்குற்றம் நீக்கி - காமம் வெகுளி மயக்கம் என்கிற மூன்று குற்றங் களையும் போக்கி, முடியும் அளவும் - (அவர்) முடியுங் காலம் வரையும், துக்கத்துள் நீக்கிவிடும் - துக்கத்தினின்றும் (அவர்களைப்) பிரித்துவிடும், எ-று.

(பொ-ரை) முந்தி உண்ணும்படியான உணவைத் தினந்தோறும் பிறர்க்குக் கொடுத்தலாகிய தருமமாச் செய்துவிட்டுப் பின் உண்ணும்படியான உணவைப் புசிப்பர் பெரியோர் அ துத்து அப்படிச் செய்ய முணவு காமம் வெகுளி மயக்கம் என்கிற மூன்று குற்றங் களையும் போக்கி அவர் முடியுங் காலம் வரையும் துக்கத்தினின்றும் அவர்களைப் பிரித்துவிடும். (190)

சுடும்படியான ஓர் அக்கினியாகும். (310)

32. அவையறிதல்

311. மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி உறழ்வழி விட்டாங்கோர்
அஞ்ஞானந் தந்திட் டதுவாங் கறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுகுங் காரறி வாளர்முன்
சொன்ஞானஞ் சோர விடல்.

(ப-ரை) மெய் ஞானம் கோட்டி - மெய்யான நூலறிவினையுடைய சபையின்கண், உறழ் வழி விட்டு - சேருகிற முறைமையை நீக்கி, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, ஓர் அஞ்ஞானம் தந்திட்டு - அறியாமைக்கு உரிய ஒரு பேச்சைச் சொல்லி, அது - அந்தப் பேச்சையே, ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அற துழாய் - மிகவும் பரப்பி, கை ஞானம் கொண்டு ஒழுகும் - கசந்த (அருவருத்த) ஞானத்தைக் கைக்கொண்டு நடக்கிற, கார் அறிவாளர் முன் - அயோக்கியமான அறிவுள்ளவரிடத்தில், சொல் ஞானம் - சொல்லத்தக்க ஞானத்தை, சோர விடல் - தளரவிடவேண்டும், எ-று.

(பொ-ரை) மெய்யான நூலறிவினையுடைய சபையின்கண் சேருகிற முறைமையை நீக்கி, அவ்விடத்தே அறியாமைக்கு உரிய ஒரு பேச்சைச் சொல்லி அந்தப்பேச்சையே அவ் விடத்தில் மிகவும் பரப்பிக் கசந்த அருவருத்த ஞானத்தைக் கைக் கொண்டு நடக்கிற அயோக்கியமான அறிவுள்ளவரிடத்தில் சொல்லத்தக்க ஞானத்தைத் தளரவிட வேண்டும். (311)

312. நாப்பாட்டு சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்குந்
தீப்புலவர் சேரார் செறிவுடையார்; - தீப்புலவன்
கோட்டியுட் குன்றக் குடிப்பழிக்கும் அல்லாக்கால்
தோப்புடைக் கொள்ளா எழும்.

(பு-ஊ) நா பாடம் சொல்லி - வாய்க்குவந்த பாடத்தைச்
சொல்லி, நயம் உணர்வார் போல் - சாரம் அறிந்தவர்களைப்
போலே, செறிக்கும் - (பிறரைச்) சேர்க்கிற, தீ புலவன் -
அயோக்கியமான புலவனை, செறிவு உடையார் -
அடக்கமுடைய நற்புலவர், சேரார் - சேரமாட்டார்கள்; தீ
புலவன் - தீபுலவன், கோட்டியுள் குன்ற - சபையில் இளைத்துப்
போக, குடி - (நற்புலவன்) வமிசத்தை, பழிக்கும் - தூஷிப்பான்;
அல்லாக்கால் - அல்லாவிட்டால், தோள் - புஜங்களை,
புடைக்கொள்ளா - தட்டிக்கொண்டு, எழும் - (சண்டைக்கு)
எழுந்திருப்பான், எ-று.

(பொ-ஊ) வாய்க்குவந்த பாடத்தைச் சொல்லிச் சாரம்
அறிந்தவர்களைப் போலே பிறரைச் சேர்க்கிற அயோக்கிய
மான புலவனை அடக்கமுடைய நற்புலவர் சேரமாட்டார்கள்;
தீ புலவன் சபையில் இளைத்துப் போக நற்புலவன்
வமிசத்தைத் தூஷிப்பான்; அல்லா விட்டால் புஜங்களைத்
தட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு எழுந்திருப்பான். (312)

313. சொற்றாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்,
கற்றாற்றல் வன்மையுந் தாந்தேறார்; - கற்ற
செலவுரைக்கும் ஆற்றியார், தோற்ப தறியார்
பலவுரைக்கும் மாந்தர் பலர்.

(பு-ஊ) சொற்று - பேசுவதில், ஆற்று - சக்தியை, கொண்டு
- ஆதாரமாக்கொண்டு, சுனைத்து - தினவினால், எழுதல்
காமுறுவர் - (வந்து செய்ய) எழுந்திருப்பதை விரும்புகிறவர்
களுமாய், கற்று ஆற்றல் - (பிறர்) கற்றிருக்கும் சாமர்த்தியத்
தையும், வன்மையும் - (பிரசங்கித்தல் முதலியவற்றுள்)
வல்லமையையும், தாம் தேறார் - தாம் அறிந்து தெளியாத
வருமாய், கற்ற - (தாம்) கற்றவற்றை, செல - (பிறர் மனத்தில்)
புகும்படி, உரைக்கும் ஆறு - சொல்லும் விதத்தை, அறியார் -
அறியாதவர் களுமாய், தோற்பது அறியார் - தோற்கும்படி
யானதையும் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுமாய், பல உரைக்கும்
பலவற்றை (வீணாய்ச்) சொல்லுகிற, மாந்தர் - மனிதர், பலர் -
அநேகர் (இருக்கிறார்கள்), எ-று.

(பொ-ஊ) பேசுவதில் சக்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு
நினவினாய் வந்து செய்ய எழுந்திருப்பதை வினும்புநிறவர்
கனுமாய்ப் பிறி சுற்றிருக்கும் சாயித்தியத்தையும் பிரசங்கித்தல்
முதலியவற்றுள் வல்லமைமையையும் தாய் அறிந்து தெளியாத
வருமாய்த்தாம் சுற்றவற்றைப்பிறி மனத்தில் புறம்படி சொல்லும்
விதத்தை அறியாதவர்கனுமாய்த் தோற்கும்படி யானதையும்
தெரிந்து கொள்ளாதவர்கனுமாய்ப் பலவற்றை வினாய்ச்
சொல்லுகிற மனிதர் அநெகர் இருக்கிறார்கள் (313)

314. சுற்றலு உயிற்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேசையோர் சூத்திரம் - மற்றதை
நல்ல ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

(ப-ஊ) சுற்றலும் இன்றி - சுற்றத் தொழிலில் னாமல்
(கற்காமல்), கணக்காயர் பாடத்தால் - பண்டித ராகிய
உபாத்தியாயர் (பிறருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த) பாடத்தினால்,
ஓர் சூத்திரம் - ஒரு சூத்திரத்தை, பேசை - அறிவில்லாதவன்,
பெற்றது - பெற்றுக் கொண்ட வனாகி, அதனை - அச்
சூத்திரத்தை, நல்லாரிடை - நல்ல வித்துவான்கள் நடுவே, புகுந்
- புகுந்து, நாணாது சொல்லி - வெட்கப்படாமல் சொல்லி, தன்
புல் அறிவு - தன்னுடைய ஈனமான அறிவை, காட்டிவிடும் -
வெளிப்படுத்துவான், எ-று.

(பொ-ஊ) கற்காமல் பண்டிதராகிய உபாத்தியாயர்
பிறருக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த பாடத்தினால் ஒரு சூத்திரத்தை
அறிவில்லாதவன் பெற்றுக் கொண்ட வனாகி அச் சூத்திரத்தை
நல்ல வித்துவான்கள் நடுவே புகுந்து வெட்கப்படாமல்
சொல்லித் தன்னுடைய ஈனமான அறிவை வெளிப்
படுத்துவான். (314)

315. வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோ - டொன்றி
உரைவித் தகமெழுவார் காண்பவே, கையுள்
கரைவித்தும் போலுந்தம் பல்.

(ப-ஊ) வென்றிப் பொருட்டால் - பிறனை வெல்லதாகிய
காரணத்தால், விலங்கு ஒத்து - மிருகங்களோடு சமானமாக,
மெய் கொள்ளார் - உண்மைப் பொருள் கொள்ளாதவராகி,
கன்றி கறுத்து - மிகக் கோபித்து, எழுந்து - (பொருக்கு),

ஆயத்தமாகி, காய்வாரோடு - ஆக்கிரகப் படுவாரோடு, ஒன்றி - சேர்ந்து, வித்தகம் உரை - கல்வியைச் சொல்வதற்கு, எழுவார் - எத்தனப்படுபவர்; கரை வித்து போலும் - கரையின் விரைபோன்ற, தம் பல் - தம்முடைய பற்களை, கையுள் - தமது கையிலே, காண்ப - காண்பார்கள், எ-று.

(பொ-ரை) பிறனை வெல்வதாகிய காரணத்தால் மிகுகங்களோடு சமானமாக உண்மைப் பொருள் கொள்ளாதவராகி மிகக் கோபித்து (போருக்கு) ஆயத்தமாகி ஆக்கிரகப் படுவாரோடு சேர்ந்து கல்வியைச் சொல்வதற்கு எத்தனப் படுபவர்; கரையின் விரைபோன்ற தம்முடைய பற்களைத் தமது கையிலே காண்பார்கள். (315)

316. பாடமே ஒதிப் பயன்றெரிதல் தேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால் - கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே, மற்றவரை
ஈன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து.

(ப-ரை) பாடமே ஒதி - (ஒருபாட்டை) வாய்பாடமா மாத்திரஞ் சொல்லி, பயன் தெரிதல் - அதன் பொருளை அறிவதிலே தேற்றாத - தேறாத (தெளி வில்லாத), மூடர் - மூடர், முனி தக்க - கோபிக்கும்படியான சொற்களை, சொல்லுங்கால் - சொல்லும்போது, சேடு அறு சீர் - கேடில்லாத மேன்மையையுடைய, சான்றோர் - பெரியோர், அவரை ஈன்றாட்டு - அந்த வைதவரைப் பெற்ற தாய்க்கு, இறப்ப பரிந்து - மிகவும் இரங்கி, சமழ்த்தனர் நிற்ப - வெட்கினவராகி நிற்பார்கள், எ-று.

(பொ-ரை) ஒருபாட்டை வாய்பாடமாக மாத்திரஞ் சொல்லி அதன் பொருளை அறிவதிலே தேற்றாத - தேறாத தெளிவில்லாத, மூடர் கோபிக்கும்படியான சொற்களைச் சொல்லும்போது கேடில்லாத மேன்மையையுடைய பெரியோர் அந்த வைதவரைப் பெற்ற தாய்க்கு மிகவும் இரங்கி வெட்கினவராகி நிற்பார்கள். (316)

317. பெறுவது கொள்பவர் தோள்போல் நெறிப்பட்டுக்
கற்பவர்க் கெல்லாம் எளியநூல்; மற்றம்
முறிபுரை மேனியர் உள்ளம்போன் றியார்க்கும்
அறிதற் கரிய பொருள்.

(ப-ரை) எல்லா நூல் - சாஸ்திரங்களெல்லாம், பெறுவது கொள்பவர் - பெறத்தக்க பொருளைக் கொள்கிற வேசி

மாருடைய, தோள் போல் - புணங்களைப் போல, நெறி பட்டு - (ஆசிரியன்) வழிப்பட்டு, கற்பவர்க்கு - சுற்றுக் கொள்ளுகிறவர் களுக்கு, எளிய - சுலபத்தில் கிரகிக்கத் தக்கன ஆம்; அ முறி புரை மேனியர் - தளிரை ஒத்த மேனியையுடைய அந்த வேசி மாருடைய, உள்ளம் போன்று - மனத்தை ஒத்து, மற்றுயார்க்கும் - (அப்படிக்கல்லாத) எவர்களுக்கும், அறிதற்கு அரிய பொருள் - அறிய சுலபமாகாத பொருளுடையன ஆம்; எ-று.

(பொ-ரை) சாஸ்திரங்களெல்லாம் பெறத்தக்க பொருளைக் கொள்கிற வேசிமாருடைய புயங்களைப் போல ஆசிரியன் வழிபட்டுக் சுற்றுக் கொள்ளுகிற வர்களுக்கு சுலபத்தில் கிரகிக்கத் தக்கன ஆம்; தளிரை ஒத்த மேனியையுடைய அந்த வேசிமாருடைய மனத்தை ஒத்து அப்படிக்கல்லாத எவர்களுக்கும் அறிய சுலபமாகாத பொருளுடையன ஆம். (317)

318. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருடெரியார்
உய்த்தக மெல்லா நிறைப்பினும் மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே, பொருடெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

(ப-ரை) புத்தகமே சால தொகுத்தும் - புத்தகங்களை மாத்திரம் மிகுதியாகச் சேர்த்தும், பொருள் தெரியார் - (அவற்றின்) பொருளை அறியாத வராகி, உய்த்து - கொண்டு வந்து, அகமெல்லாம் நிறைப்பினும் - வீடெல்லாம் நிறைத்தாலும், அவற்றை போற்றும் புலவரும் வேறே - அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாக்கும் புலவரும் வேறாயிருப்பார்கள்; பொருள் தெரிந்து - அவற்றின் அர்த்தங்களை அறிந்து, தேற்றும் புலவரும் வேறு - (பிறரை) தேறச் செய்யும் வித்துவான்களும் வேறாயிருப்பார்கள், எ-று.

(பொ-ரை) புத்தகங்களை மாத்திரம் மிகுதியாகச் சேர்த்தும் அவற்றின் பொருளை அறியாதவராகிக் கொண்டு வந்து வீடெல்லாம் நிறைத்தாலும் அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாக்கும் புலவரும் வேறாயிருப்பார்கள்; அவற்றின் அர்த்தங்களை அறிந்து (பிறரைத்) தேறச் செய்யும் வித்துவான்களும் வேறாயிருப்பார்கள். (318)

319. பொழிப்பகல நுட்பநா லெச்சமிந் நான்கின்
கொழித்தகலங் காட்டாதார் சொற்கள் - பழிப்பில்

நிரையாம சேர்க்கும் நெடுங்குன்ற நாட!
உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு?

(ப-ரை) பழிப்பு இல் - குற்றமில்லாத, நிரை ஆ மா - கூட்டமாகிய காட்டுப் பசுக்களை, சேர்க்கும் - தம்மிடத்திலே சேரச் செய்கிற நெடு குன்ற நாட - உன்னதமான மலைகளுள்ள நாட்டையுடைய அரசனே! பொழிப்பு - (கருத்து விள்ளும்படி தொகுத்துச் சொல்லுகிற) பொழிப்புரையும், அகலம் - (பதப்பொருள் முதலியவற்றை நியாயங்காட்டி விரித்துச் சொல்லுகிற) அகலவுரையும், நுட்பம் - (அதன் சாரங்களைக் காட்டுகிற) நுட்பவுரையும், நூல் எச்சம் - (நூலில் சொல்லப்படாமற் குறைந்த விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும்) - விசேஷவுரையும், நான்கின் - ஆகிய நான்கு வகையிலும், கொழித்து அகலம் காட்டாதார் சொற்கள் - நன்றாய் ஆராய்ந்து பொருள் விரிவைக் காட்ட மாட்டாதவர் செய்த நூல்கள், நூலிற்கு - நூல்களுக்கு, நன்கு உரை ஆமோ - நல்லதான உரையாகுமோ (ஆகாது), என்று.

(பொ-ரை) குற்றமில்லாத கூட்டமாகிய காட்டுப் பசுக்களைத் தம்மிடத்திலே சேரச்செய்கிற உன்னதமான மலைகளுள்ள நாட்டையுடைய அரசனே! கருத்து விள்ளும்படி தொகுத்துச் சொல்லுகிற பொழிப்புரையும், பதப்பொருள் முதலியவற்றை நியாயங்காட்டி விரித்துச் சொல்லுகிற அகலவுரையும் அதன் சாரங்களைக் காட்டுகிற நுட்பவுரையும் நூலில் சொல்லப்படாமற் குறைந்த விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும் விசேஷவுரையும் ஆகிய நான்கு வகையிலும் நன்றாய் ஆராய்ந்து பொருள் விரிவைக் காட்ட மாட்டாதவர் செய்த நூல்களுக்கு நல்லதான உரையாகுமோ ஆகாது. (319)

320. இற்பிறப் பில்லா ரெனைத்துநூல் கற்பினும்
சொற்பிறரைக் காக்குங் கருவியரோ? - இற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றநூல் தேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவு தில்.

(ப-ரை) இல் பிறப்பு இல்லார் - நற்குடிப்பிறப்பு இல்லாதவர், எனைத்து நூல் கற்பினும் - எவ்வளவு சாஸ்திரங்களை வாசித்தாலும், பிறர் சொல்லை காக்கும் - (கல்லாத) பிறருடைய சொற்களை இகழாமல் காக்கும்

படியான, கருவியரோ - (அடக்க முதலான) சாதனங்களை உடையவரோ, (அல்லர்); இல் பிறந்த நல் அறிவாளர் - நற்குடியிற் பிறந்த விவேகிகள், நவின்ற நூல் தேற்றாதார் - (பெரியோர்) செய்த நூல்களில் தெளியாதவருடைய, புல் அறிவு - ஈனமான அறிவை, தாம் அறிவது இல் - (உன்னித்து) தாம் அறிந்து கொள்வதுமில்லை (உபேசையா யிருப்பார்கள் என்றபடி), எ-று.

(பொ-ரை) நற்குடிப்பிறப்பு இல்லாதவர் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களை வாசித்தாலும் கல்லாத பிறருடைய சொற்களை இகழாமல் காக்கும்படியான அடக்க முதலான சாதனங்களை உடையவரோ, அல்லர்; நற்குடியிற் பிறந்த விவேகிகள் பெரியோர் செய்த நூல்களில் தெளியாதவருடைய ஈனமான அறிவை உன்னித்துத் தாம் அறிந்துகொள்வது மில்லை.

(320)

5. நட்பின் இயல்பு

125. நட்பினரை நல்லார் உடலாகக் கொள்ளல்

ஒட்டிய காதல் உமையாள் ஒருபாலாக்
கட்டங்கம் வெல்கொடி கொண்டானும் கொண்டானே
விட்டாங் ககலா முழுமெய்யும் கொள்பவே
நட்டாரை ஒட்டி யுழி.

(ப-ரை) கட்டங்கம் வெல்கொடி கொண்டானும் - கட்டங்க
வெல் கொடியைக் கொண்ட முதல்வனும், ஒட்டிய காதல்
உமையாள் - பொருந்திய அன்பையுடைய உமையவளை,
ஒருபாலா (க) ஏகொண்டான் - தனக்கு ஒரு கூறாகவே
கொண்டான். ஒட்டிய உழி தம்மை வந்தடைந்த விடத்து, நட்டாரை
- தம்மொடு நட்டாரை, ஆங்கு விட்டகலா முழுமெய்யும்
கொள்பவே - தம்மை அங்கு விட்டகலாத தம்முடம்பு முழுவதிலும்
கலந்து கொள்ள வல்லார்.

(பொ-ரை) கட்டங்க வெல் கொடியைக் கொண்ட
முதல்வனும் பொருந்திய அன்பையுடைய உமையவளைத் தனக்கு
ஒரு கூறாகவே கொண்டான். தம்மை வந்தடைந்த விடத்து
தம்மொடு நட்டாரைத் தம்மை அங்கு விட்டகலாத தம்முடம்பு
முழுவதிலும் கலந்து கொள்ள வல்லார். (125)

126. நட்பினரிடம் உரையும் பொருளும் ஒத்தல்

புரையின்றி நட்பார்க்கு நட்பார் உரைத்த
உரையும் பொருண்முடிவும் ஒன்றால் - உரைபிறிது
கொண்டெடுத்துக் கூறல், கொடுங்குழித் தண்சேர்ப்பு!
ஒன்றேற்றி வெண்படைக்கோ ளொன்று.

(ப-ரை) கொடுங்குழி தண்சேர்ப்பு - வளைவான கழியின்
குளிர்ந்த சேர்ப்பனே! நட்பார் நட்பார்க்கு புரையின்றி உரைத்த

உரையும் - நண்பினர் நண்பினருக்குக் குற்றமின்றிச் சொல்லும் சொல்லும் பொருள் முடிவும் - பொருள்முடிவும். ஒன்று - தம்முள் ஒன்றாயேயிருக்கும். உரை - தாம் சொல்லும் சொல்லை, பிறிதுகொண்டு - தாம் செய்யும் செய்கையொடு வேறுபட எடுத்துக் கூறல் - வஞ்சனையாற்கொண்டு எடுத்துக் கூறல். ஒன்று ஏற்றி - ஒருவனது பாவனை ஏற்றி. ஒன்று வெண்படைக் கோள் - மற்றொருவன் பாவாகக் கட்டுதலோ டொக்கும். (ஆல் - அரை).

(பொ-ரை) வனைவான கழியின் குளிர்ந்த சேர்ப்பனே! நண்பினர் நண்பினருக்குக் குற்றமின்றிச் சொல்லும் சொல்லும் பொருள்முடிவும் தம்முள் ஒன்றாயேயிருக்கும் தாம் சொல்லும் சொல்லைத் தாம் செய்யும் செய்கையொடு வேறுபட வஞ்சனையாற்கொண்டு எடுத்துக் கூறல் ஒருவனது பாவனை ஏற்றி மற்றொருவன் பாவாகக் கட்டுதலோ டொக்கும். (126)

127. நட்பினரைப் பிரிதல் ஒல்லாமை

விலங்கேயும் தம்மோ டுடனுறைதல் மேவும்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் ஒல்லா. - இலங்கருவி
தாஅ யிழியு மலைநாட இன்னாதே
பேயோ டானும் பிரிவு.

(ப-ரை) இலங்கு அருவி தாய் இழியும் மலைநாட - விளங்கும் அருவிகள் பாய்ந்து இழியாதின்ற மலைநாடனே! விலங்கேயும் - மிருகமாயினும், தம்மோடு உடனுறைதல் மேவும் கலந்தாரை - தம்மோடு ஒன்றாக வசித்தலைப் பொருத்திய நட்பினரை, கைவிடுதல் ஒல்லா - கை விடுதல் மாட்டா. (ஆதலால்), பேயோடு ஆ(வி)னும் பிரிவு இன்னாதே - பேயோடாயினும் தான் கலத்தயின்பு பிரிவு துன்பத் தருவதேயாம்.

(பொ-ரை) விளங்கும் அருவிகள் பாய்ந்து இழியாதின்ற மலைநாடனே! மிருகமாயினும் தம்மோடு ஒன்றாக வசித்தலைப் பொருத்திய நட்பினரைக் கைவிடுதல் மாட்டா. ஆதலால், பேயோடாயினும் தான் கலத்தயின்பு பிரிவு துன்பத் தருவதேயாம். (127)

128. துன்புற்ற நட்பினர்க்குப் பொருளுதவி புரிதல்

இளியாளை யுற்ற இடர்தீர் உபாயம்
முனியார் செவிலும் னெழியால் முடியா.
துனியால் நிணயுலாம் தூங்கும்நீர்க் சேர்ப்பு
பனியால் குளநிறைத லிள்.

(ப-ரை) திரை துனியால் உலா(வு)ம் தூங்குநீர் சேர்ப்ப - அலைகள் உக்கிரமாக உலாவுதலான கடற்சேர்ப்பனே! பனியால் குளம் நிறைதல் இல் - (மழைபெய்தா லன்றிப்) பனிபெய்ததனால் குளம் நிறையாது. (அதுபோல), இனியாரை உற்ற இடர் - தம்முடைய நட்பாரைப் பற்றிய வருத்தம், தீர் உபாயம் - தீர்தலான முயற்சியை, முனியார் - வெறுப்பின்றி, மொழியால் செய்நும் - மொழியாலே செய்தாராயினும், முடியா மெய்வருத்தம் நீங்காது.

(பொ-ரை) அலைகள் உக்கிரமாக உலாவுதலான கடற்சேர்ப்பனே! மழைபெய்தா லன்றிப் பனிபெய்த தனால் குளம் நிறையாது. அதுபோலத் தம்முடைய நட்பாரைப் பற்றிய வருத்தம் தீர்தலான முயற்சியை வெறுப்பின்றி மொழியாலே செய்தாராயினும், முடியா மெய்வருத்தம் நீங்காது. (128)

129. நட்பற்குத் தக்கார் தகார் என்பதில்லை

தாநட் டொழுகுதற்குத் தக்கார் எனல்வேண்டா
யார்நட்பே யாயினும் நட்புக் கொளல்வேண்டும்
கானட்டு நாறும் கதுப்பினாய்! தீற்றாதோ
நாய்நட்டால் நல்ல முயல்?

(ப-ரை) காண் அட்டு நாறும் கதுப்பினாய் - காட்டிவை வென்று நாறுகின்ற மயிரினை யுடையாய்! நட்பால் நாய் நல்ல முயல் தீற்றாதோ - தன்னொடு சினேகம் பண்ணினால் நாயானது நல்ல முயலினை உண்பியாதோ? தாம் நட்பு ஒழுக்குதற்கு - தாம் பிறரொடு நட்புக் கொண்டொழுகுதற்கு, தக்கார் என வேண்டா - தக்கவரா - என்று ஆராய்தல் வேண்டுவதில்லை. யார் நட்பே ஆயினும் - யாவர் நட்பேயாயினும், நட்பு - அந் நட்பை, கொளல் வேண்டும் - கொள்ளாதல் வேண்டும்.

(பொ-ரை) காட்டிவை வென்று நாறுகின்ற மயிரினை யுடையாய்! தன்னொடு சினேகம் பண்ணினால் நாயானது நல்ல முயலினை உண்பியாதோ? தாம் பிறரொடு நட்புக் கொண்டொழுகுதற்குத் தக்கவரா என்று ஆராய்தல் வேண்டுவதில்லை. யாவர் நட்பே யாயினும் அந்நட்பைக் கொள்ளாதல் வேண்டும். (129)

130. அன்பிலார் நட்பின் பழைமைபற்றிப் புதுநட்பை நீக்காமை

தீர்ந்தே மெனக்கருதித் தேற்றா தொழுகித்தாம்
ஊர்ந்த பரிவும் இலாகிச் - சேர்ந்தார்
பழமைந் தாகப் பரியார் புதுமை.
முழநட்பிற் சாணுட்கு நன்று.

(ம-௩௩) தீர்திதம் என கருதி - இயர்க்கு யிகத் தீர்த்த சினைக
 மூண்ட காயம் எனறு கருதி. தெரிந்த மூழ்கி - தெளிவிக்காத
 செய்தொழுகி. தாய் வந்த தாயும் இயராதி - மனத்திற் கண்
 செவ்விற அன்பும் தாயும் இயராதி. தீர்த்தம் - தாயும்
 தீர்த்தொழுகினா குண உடம்புமே தீர்த்தம் - மனமுமேயே பற்றாகிய
 தாயும் கொண்டு. மூழ்கி மூழ்கி - மூழ்கி தாயும் தீர்த்தம். மூழ்கி
 தாயும் - மூழ்கினம் பொதுநாயும் காட்டினும். சாய் உட்கு -
 சாய்மம் பொதுநாயும் தீர்த்தம் தீர்த்தம் தீர்த்தம் தீர்த்தம்

(மே-௩௩) இயர்க்கு யிகத் தீர்த்த சினைக மூண்ட காயம் எனறு
 கருதித் தெளிவிக்காத செய்தொழுகி மனத்திற் கண் செவ்விற
 அன்பும் தாயும் இயராதித் தாயும் தீர்த்தொழுகினா குண உ
 டம்புமேயே பற்றாகிய தாயும் கொண்டு. மூழ்கி தாயும் தீர்த்தம்
 மூழ்கினம் பொதுநாயும் காட்டினும் சாய்மம் பொதுநாயும்
 தீர்த்தம்.

131. தாயும் மூழ்கி மூழ்கி

கொழித்துக் கொள்பட்ட தாயும் மூண்ட
 மூழ்கி மூழ்கி கொள்பட்ட. என்மொக்?
 விழித்ததும் தென்ற துறையா உரையம்
 இழித்ததும் காணிக் கண.

(ம-௩௩) விழித்து அரும் தெரிதம் துறையா - விழித்தாற்
 போல அறாநிற் தெரிதம் துறையினே கொழித்து
 கொள்பட்ட தாயும் மூண்ட - ஆரங்கு தாயும்
 கொள்பட்ட தாயும் மூண்ட மூண்ட மூண்ட - மூண்ட
 மூண்ட. மூழ்கி கொள்பட்ட - மூழ்கி கொள்பட்ட ஆகாது
 என்மொக் - அது என்ன காரணம் எனிக். இழித்ததும் - பிறர்க்கு
 உரைக்கத் தகாமல் இழிக்கத்தளவற்றை. கணகாணிக் -
 கணகாணிக் கணகாணிக். உரையா - அயற்றைப் பிறர்க்கு உரையா
 (அதுபோல)

(மே-௩௩) விழித்தாற் போல அறாநிற் தெரிதம்
 துறையினே ஆரங்கு தாயும் கொள்பட்ட தாயும் மூண்ட
 மூண்ட மூண்ட மூண்ட - மூண்ட மூண்ட ஆகாது
 அது என்ன காரணம் எனிக். பிறர்க்கு உரைக்கத் தகாமல்
 இழிக்கத்தளவற்றைக் கணகாணிக் கணகாணிக் அயற்றைப் பிறர்க்கு
 உரையா அதுபோல.

132. நண்பினரிடம் குற்றங் கண்டு கோபியாமை

நண்பொன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட் டார்களைக்
கண்கண்ட குற்றம் உளவெனினும் காய்ந்தீயார்.
பண்கொண்ட தீஞ்சொல் பணைத்தோளாய்! யாருளரோ
தங்களன்று சாக்கறப் பார்.

(ப-ரை) பண்கொண்ட தீம்சொல் பணைத்தோளாய் -
பண்ணின் இயல்பைக் கொண்ட இனிமையான வார்த்தையும்
மூங்கில் போன்ற தோள்களும் உடையாய்! நண்பு ஒன்றி தம்மாலே
நாட்டப்பட்டார்களை - சினேகம்பண்ணித் தம்மாலே
நிலைநிறுத்தப் பெற்றவர்களை, கண்கண்ட குற்றம் உள எனினும் -
பிரத்தியட்சமான குற்றம் அவரிடம் உண்டாயிருந்தாலும்,
காய்ந்தீயார் - கோபியார். தம் கன்றுசா(க)க் கறப்பார் யார் உளர் -
தம் கன்றிற்குப் பால்விடாமல் அது சாகும் வகையாகப் பகவினைக்
கறப்பவர் எவர் உளர். (ஒ-அசை).

(பொ-ரை) பண்ணின் இயல்பைக் கொண்ட இனிமையான
வார்த்தையும் மூங்கில் போன்ற தோள்களும் உடையாய்!
சினேகம்பண்ணித் தம்மாலே நிலைநிறுத்தப் பெற்றவர்களைப்
பிரத்தியட்சமான குற்றம் அவரிடம் உண்டாயிருந்தாலும்
கோபியார். தம் கன்றிற்குப் பால்விடாமல் அது சாகும் வகையாகப்
பகவினைக் கறப்பவர் எவர் உளர். (132)

133. நட்பிற் பிழைபொறுத்தல்

தந்தீமை யில்லாதார் நட்பவர் தீமையையும்
எந்தீமை யென்றே உணர்பதாம் - அந்தண்
பொருதிரை வந்துலாம் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப!
ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

(ப-ரை) பொரு - கரையொடு பொருதலான, அம் - அழகிய.
தண் - குளிர்ந்த, திரை - அலைகள், வந்து உலா(வு)ம் - வந்து
உலாவும், பொங்கு - பொங்குதலான். நீர்ச்சேர்ப்ப -
நீர்ச்சேர்ப்பனே! ஒருவர் பொறை - ஒருவர் பொறுக்கும்
பொறுமை, இருவர் நட்பு - இருவர்க்கு நட்பாம். (ஆதலால்), தம்
தீமை இல்லாதார் - (நட்டார்க்குத்) தம்மால் செய்யப்பட்டொரு
தீமையில்லாதவர், நட்பவர் தீமையையும் - தமக்கு தீமையென்றே
நினைத்து, தாம் உணர்ப - தாம் பொறுப்பர்.

(பொ-ரை) கரையொடு பொருதலான அழகிய. குளிர்ந்த
அலைகள் வந்து உலாவும் பொங்குதலான். நீர்ச்சேர்ப்பனே! ஒருவர்

பொறுக்கும் பொறுமை இருவர்க்கு நட்பாம் ஆதலால்
நட்டார்க்குத் தம்மால் செய்யப்பட்டதொரு தீமைமில்லாதவர்
தமக்கு நட்டார் செய்த தீமைமையும் எம்மால் செய்யப்பட்ட
தீமையென்றே நினைத்துத் தாம் பொறுப்பர். (133)

134. தீர்க்கத் தக்கவரிடம் உற்ற குறை உரைத்தல்

தெற்றப் பரித்தொருவர் தீர்ப்பு னெனப்பட்டார்க்
குற்ற குறையை உரைப்பதாம் - தெற்ற
அறையார் அணிவனையாய் தீர்த ஓறுவார்
மறையார் மருத்துவர்க்கு நோய்.

(பு-ஊ) அறை ஓர் அணி வனையாய் - அறுத்துச் செய்யப்பட்ட
அழகிய வளையை யுடையாய் தீர்தல் உறுவார் மருத்துவர்க்கு
நோய் மறையார் - நோய் தீர வேண்டுவோர் மருத்துவர்க்கு
அந்நோயை மறையார். (அதுபோல), தெற்ற பரித்து தீர்ப்பர்
எனப்பட்டார் ஒருவர்க்கு - மிகவும் பரிந்து தம் துன்பத்தை
கேட்டால் தீர்ப்பு ரென்று தம்மால் எண்ணப்பட்டார்
ஒருவரிடத்தில், தாம் உற்ற குறையை உரைப்பர் - தாம் விரும்பிய
காரியத்தை மறையாமல் உரைப்பர்.

(பொ-ஊ) அறுத்துச் செய்யப்பட்ட அழகிய வளையை
யுடையாய் நோய் தீர வேண்டுவோர் மருத்துவர்க்கு அந்நோயை
மறையார். அதுபோல மிகவும் பரிந்து தம் துன்பத்தைக் கேட்டால்
தீர்ப்பு ரென்று தம்மால் எண்ணப்பட்டார் ஒருவரிடத்தில் தாம்
விரும்பிய காரியத்தை மறையாமல் உரைப்பார். (134)

135. கெட்டார்க்கு நட்பார் இல்லாமை

முட்டின் றொருவர் உடைய பொழுதின்சண்
அட்டற்றுத் தின்பவர் ஆயிரவர் ஆபவே.
கட்டலர்தார் மாள்! கலியூழிக் காலத்துக்
கெட்டார்க்கு நட்பாரோ இல்.

(பு-ஊ) கட்டு அலர்தார் மாள்! - கட்டிய பூமாலை தரித்த
மார்பினர் ஒருவர் முட்டு இன்றி உடைய பொழுதின்சண் - ஒருவர்
குறைவின்றிச் செல்வமுள்ள காலத்தில், அட்டற்று - அவருடைய
சமையலறையில் உள்ள உணவை, தின்பவர் - உண்ணுபவர்.
ஆயிரவர் ஆப - மிகப் பலராவர். கலியூழி காலத்து - கலியுகமாகிய
காலத்தில், கெட்டார்க்கு நட்பார் இல் - பொருள் கெட்டார்க்கு
நண்பினர் ஒருவரும் இல்லை. (ஓ - அரை)

(பொ-ரை) கட்டிய பூமாலை தரித்த மார்பினே! ஒருவர்
 குறையின்றிக் செல்வமுள்ள காலத்தில் அவருடைய சமையலறையில்
 உள்ள உணவை உண்ணுபவர் மிகப்பலராவர். கல்யாணமாய் காலத்தில்
 பொருள் கொட்டார்க்கு நன்மையினர் ஒருவரும் இல்லை.

(135)

6. நட்பில் விலகா

4. ஈகை

373. சிறிய பொருள் கொடுத்துப் பெரிய பேறு பெறுதல்

சிறிய பொருள்கொடுத்துச் செய்த வினையால்
பெரிய பொருள்கருது வாரே - விரிபு
விராஅம் புனலூர! வேண்டயிரை மிட்டு
வராஅஅல் வாங்கு பவர்.

(ப-ரை) விரிபு - மலர்ந்த பல பூவும், விரா(வும்) - கலத்துள்ள. புனல் ஊர - புனலையுடைய ஊரனே! சிறிய பொருள் கொடுத்து - ஒருவருக்குச் சிறிய பொருளைக் கொடுத்து, செய்த வினையால் - சம்பாதித்த நல்வினையாலே, பெரிய பொருள் கருதுவாரே - மறுமையில் பெறலான பெரும்பேற்றைக் கருதுவோரே, வேண்டு அயிரை இட்டு - விரும்பப்படும் அயிரை யென்னும் சிறிய மீனைத் தூண்டினில் இரையாகக் கோத்துப்போட்டு, வரால் - வரால் என்னும் பெரிய மீனை, வாங்குபவர் - பிடிப்பவரோ டொப்பர்.

(பொ-ரை) மலர்ந்த பல பூவும் கலத்துள்ள புனலையுடைய ஊரனே! ஒருவருக்குச் சிறிய பொருளைக் கொடுத்துச் சம்பாதித்த நல்வினையாலே மறுமையில் பெறலான பெரும்பேற்றைக் கருதுவோரே விரும்பப்படும் அயிரையென்னும் சிறிய மீனைத் தூண்டினில் இரையாகக் கோத்துப்போட்டு வரால் என்னும் பெரிய மீனைப் பிடிப்பவரோ டொப்பர். (373)

374. வறியவர்க் கீதல்

கரப்புடையார் வைத்த, கடையும் உதவா;
தூர்ப்புடை மன்னர்க்கே துப்புரவு தல்லால்.
நிரப்பிடும்பை மிக்கார்க் குதவஒன் நீதல்
கரத்திடைப் பெய்த பெயல்.

(ப-ரை) கரப்பு உடையார் - பிறருக்கு இல்லையென்று மறைத்து வைப்பவர், வைத்த - தேடிவைத்த பொருள்கள், தூர்ப்பு உடை மன்னர்க்கே - பகைவரைத் தூர்த்தும் தூர்ப்புடைய அரசர்க்கே, துப்புரவு - உதவுவனவாம் அது அல்லால் - அதுவன்றி, கடையும் - இறுதிக்காலத்திலும், உதவா - தமக்கு உதவுவன ஆகா. நிரப்பு இடும்பை மிக்கார்க்கு - வறுமையால் துன்பம் மிக்கவர்க்கு.

உதய - உதயியாய்ப்படி. ஒரு பொருளைக் கொடுத்தல்
கரத்தினால். பெய்த பொய் - வெறியால் உட்பட்ட
வெஞ்சுரத்தின்கண் மிகவும் மனமு பெய்ததனோடு
கொக்கும்.

(பொ-ஊ) பிறகுக்கு இயைபெய்து மறைத்து மயப்பணி
நெய்மயத்த பொருள்கள் பகையறாத் தூத்தும் தூப்புணை
அரசர்க்கே உதயயணயாம். அதுவன்றி இறநிக் காலத்தினும்
தமக்கு உதயயண ஆகா வறுமையால் துன்பம் மிக்கவர்க்கு
உதயியாய்ப்படி ஒரு பொருளைக் கொடுத்தல் வெறியால்
உட்பட்ட வெஞ்சுரத்தின்கண் மிகவும் மனமு பெய்ததனோடு
கொக்கும். (174)

375. பாத்திர மறித்து கொடுத்தல்

யன்வாண்டு யன்யும் பழுதாய்க் கிடத்தது
யன்வாள் தெரித்து வழங்குகாள் - வயிறை
வாறெய்து கொண்டு. நனஅ நறுவீர
குளெய்து கொண்டு நீ.

(ப-ஊ) நெய்து கொண்டு துணம் நீ அறுவீர - நெய்தாகக்
கொண்டு திறந்ததனால் தீயற்றாதவாறு போய் பல் ஆண்டும்
என்றடி - பல் வருஷ காலமும் சேர்தவாகி. பழுதாய்க் கிடத்தது -
பயன்படாமல் பழுதாய்க் கிடத்த பொருளினைய. யன்வாள் -
கொடுக்க யன்வாள். தெரித்து வழங்குகாள் - பாத்திரமறித்து
கொடுக்குமேனது. வாய் வயிறை அறது நெய்துகொண்டது
ஆய் - அதனால் வரும் ஆக்கம் மீளரவில் தீயாறு தீய்த்து
நிற்பதாய்.

(பொ-ஊ) நெய்தாகக் கொண்டு திறந்ததனால்
தீயற்றாதவாறுபோய்ப் பல் வருஷ காலமும் சேர்தவாகிப்
பயன்படாமல் பழுதாய்க் கிடத்த பொருளினையக் கொடுக்க
யன்வாள் பாத்திரமறித்து கொடுக்கும் போது அதனால் வரும்
ஆக்கம் மீளரவில் தீயாறு தீய்த்து நிற்பதாய். (175)

376. குளிப்பறித்து கொடுத்தல்

நிலைத்த திடுவென்றத் தீயபயை நோக்கி
யாத்த நறித்தீவள் யாண்டி - யாத்த
குடிமரு விட்டும் குளிப்பை நாடி
கடிமருவில் கல்லிடுவாள் சிவ.

(ப-ஊ) யாத்த குடிமரு இரட்டும் குளிர் வரை நாடி -
யாத்திடத்துக் கொண்டார் உயிர்மும் குளித்த மனைமேல்
கண்டாகிய நாடினி கடிமருவில் கல் இடுவாள் இவ் - ஒருவர்

பிச்சையேற்கும் பாத்திரத்தில் அவன் இரந்த பொருளை இடுவதல்லது கல்லை இடுவார் இல்லை. (ஆதலால்), நினைத்தது இது என்று - இவன் குறித்து வந்தது இதுவென்று, அநீர்மையை நோக்கி - அவன் வந்த தன்மையைப் பார்த்து, மனத்தது அறிந்து - மனத்தில் குறித்துவந்த பொருளை முகத்தால் அறிந்து, சுவார் - கொடுப்பர், மாண்டார் - அறிவால் மாட்சிமைப்பட்டவர்.

(பொ-ரை) புனத்திடத்துக் கோட்டான் கூப்பிடும் குளிர்ந்த மலைமேல் உண்டாகிய நாடனே! ஒருவன் பிச்சையேற்கும் பாத்திரத்தில் அவன் இரந்த பொருளை இடுவதல்லது கல்லை இடுவார் இல்லை. ஆதலால், இவன் குறித்து வந்தது இதுவென்று அவன் வந்த தன்மையைப் பார்த்து மனத்தில் குறித்துவந்த பொருளை முகத்தால் அறிந்து கொடுப்பர் அறிவால் மாட்சிமைப்பட்டவர். (376)

377. பிறர் துன்பம் நீக்க வல்லவர்

கூஉய்க் கொடுப்பதொன் நில்வெனினும் சார்ந்தார்க்குத்
தூஉய்ப் பயின்றாரே துன்பந் துடைக்கிற்பார்.

வாய்ப்பந்தான் வாடியக் கண்ணும் பெருங்குதிரை

யாப்புள்வே நாகி விடும்.

(ப-ரை) பெருங் குதிரை - சிறப்புடைய குதிரை, வாய்ப்ப தான் வாடியக்கண்ணும் - பொருந்தத் தான் வாடியவிடத்தும், யாப்புள் - பண்ணிட்டுக் கூட்டியவிடத்தும், வேறு ஆகிவிடும் - வாடாத குதிரை போல் வேறாய்த் தொழிலுக்கு உரித்தாம். (அதுபோல), கூய் - பிறரை அழைத்து, கொடுப்பது ஒன்று - கொடுப்பதொரு பொருள், இல் எனினும் - தமக்கு இல்லையாயினும், சார்ந்தார்க்கு - தம்மை அடைந்தார்க்கு, தூய் - பொருளைத் தூவி, பயின்றார் - பயின்று வந்தார், துன்பம் - பிறர் துன்பத்தை, துடைக்கிற்பார் - நீக்கவல்லார். (பண்ணிடுதல் - சேணமிடுதல்).

(பொ-ரை) சிறப்புடைய குதிரை பொருந்தத் தான் வாடியவிடத்தும் பண்ணிட்டுக் கூட்டியவிடத்தும் வாடாத குதிரை போல் வேறாய்த் தொழிலுக்கு உரித்தாம். அதுபோலப் பிறரை அழைத்துக் கொடுப்பதொரு பொருள் தமக்கு இல்லையாயினும் தம்மை அடைந்தார்க்குப் பொருளைத் தூவிப் பயின்று வந்தார் பிறர் துன்பத்தை நீக்கவல்லார். (377)

378. ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து ஏழையாவா ரில்லை

அடுத்தொன் நிரந்தார்க்கொன் நீந்தாரைக் கொண்டார்

படுத்தேழை யாமென்று போகினும் போக.

அடுத்தேறல் ஐம்பாலாய்! யாவர்க்கே யாயின்
கொடுத்தேழை யாயினார் இல்.

(ப-ரை) அல் அடுத்து ஏறு ஐம்பாலாய் - இருள்செறிந்
தேறப்பட்ட குழலினையுடையாய்! அடுத்து - சென்றடைந்து,
ஒன்று இரந்தார்க்கு - (தமது வறுமையைச் சொல்லி) ஒரு
பொருளை இரந்தவர்க்கு, ஒன்று ஈந்தாரை - ஒருபொருளைக்
கொடுத்தவரை, கொண்டார் - இரந்தவர், படுத்து -
அறியாமையிலே தாழ்வுபடுத்தி, ஏழையாம் என்று - இவன்
ஏழையாமென்று மனங்கொண்டு, போகினும் போக - போயினும்
போக யாவர்க்கே ஆயின் - இரந்துவந்தோர் எவர்க்கே யாயினும்,
கொடுத்து ஏழையாயினார் இல் - கொடுத்து ஏழையானவர்கள்
ஒருவருமில்லை.

(பொ-ரை) இருள்செறிந் தேறப்பட்ட குழலினையுடையாய்!
தமது வறுமையைச் சொல்லி ஒரு பொருளை இரந்தவர்க்கு
ஒருபொருளைக் கொடுத்தவரை இரந்தவர் அறியாமையிலே
தாழ்வுபடுத்தி இவன் ஏழையாமென்று மனங்கொண்டு போயினும்
போக இரந்துவந்தோர் எவர்க்கே யாயினும் கொடுத்து
ஏழையானவர்கள் ஒருவரு மில்லை. (378)

379. கொடுக்கக் கொடுக்கச் செல்வம் பெருகும்

இரப்பவர்க் கீயக் குறைபடுமென் றெண்ணிக்
கரப்பவர் கண்டறியார் கொல்லோ? - பரப்பிற்
றுறைத்தோணி நின்றுலாம் தூங்குநீர்ச் சேர்ப்ப!
இறைத்தோறும் ஊறுங் கிணறு.

(ப-ரை) பரப்பின் - பரப்பெங்கும், துறைத்தோணி -
துறைத்தோணி, நின்று உலாவும் - நிலைபெற்று உலாவுதலான்,
தூங்குநீர் - செறிந்த நீரையுடைய, சேர்ப்ப - சேர்ப்பனே! இரப்பவர்க்கு
- யாசித்தவர்க்கு, ஈய - பொருள்கொடுக்க, குறைபடும் - நாம்
எண்ணிவைத்ததில் சிறிது குறையுமே, என்று எண்ணி - என்று
நினைத்து, கரப்பவர் - கொடாமல் ஒளிப்பவர், இறைத்தோறும் -
இறைத்தல்தோறும், ஊறும் கிணறு - மேன்மேல் கரக்கின்ற
கிணற்றை, கண்டறியாரோ - பார்த்தறியாரோ. (கொல் - அசை)

(பொ-ரை) பரப்பெங்கும் துறைத்தோணி நிலைபெற்று
உலாவுதலான் செறிந்த நீரையுடைய சேர்ப்பனே! யாசித்தவர்க்குப்
பொருள்கொடுக்க நாம் எண்ணிவைத்ததில் சிறிது குறையுமே
என்று நினைத்துக் கொடாமல் ஒளிப்பவர் இறைத்தல்தோறும்
மேன்மேல் கரக்கின்ற கிணற்றைப் பார்த்தறியாரோ. (379)

380. கொடையளவு கொடுப்போருடைய சீர்மையின் அளவே

இரவலர் தம்வரிசை யென்பார் மடவார்:
 கரவலராய்க் கைவண்மை பூண்ட - புரவலர்
 சீர்வரைய வாகுமாம், செய்கை சிறந்தெனைத்தும்.
 நீர்வரைய வாநீர் மலர்.

(ப-ஊ) செய்கை - கொடுக்கும் கொடையினதளவு, இரவலர் தம் வரிசை - வந்திரந்த யாசகர்க்குத் தக்க அளவாயிருக்கும், என்பார் மடவார் - என்று சொல்லுவார் முடர். (அது அங்குமன்று). நீர் மலர் நீர் வரையவாம் - நீரின்கண் உள்ள மலர்கள் நீரளவினவாம். (அது போல), சிறந்த செய்கை அனைத்தும் - யாசகர்க்குச் சிறந்து செய்யும் செய்கை யளவுகளெல்லாம், கரவலராய் - பொருளை மறையாதவராய், கைவண்மை பூண்ட - கை வண்மையை மேற்கொண்ட புரவலர்சீர் - அரசருடைய சீர்மையின், வரைய ஆகும் - அளவின வாம். (ஆம் - அசை)

(பொ-ஊ) கொடுக்கும் கொடையினதளவு வந்திரந்த யாசகர்க்குத் தக்க அளவாயிருக்கும் என்று சொல்லுவார் முடர். அது அங்குமன்று. நீரின்கண் உள்ள மலர்கள் நீரளவினவாம். அது போல, யாசகர்க்குச் சிறந்து செய்யும் செய்கை யளவுகளெல்லாம் பொருளை மறையாதவராய்க் கை வண்மையை மேற்கொண்ட அரசருடைய சீர்மையின் அளவினவாம். (381)

381. சேரன் குட்டுவனுடைய கொடை

தொடுத்த பெரும்புலவன் சொற்குறை தீர
 அடுத்தர என்றாற்கு வாழியரோ என்றான்.
 தொடுத்தின்ன ரென்னலோ வேண்டா. கொடுப்பவர்
 தாமறிவார் தஞ்சீ ரளவு.

(ப-ஊ) தொடுத்த பெரும்புலவன் - சேரன் குட்டுவனுடைய புகழைச் செய்யுளாகத் தொடுத்த கௌதமன் என்னும் பெரிய புலவன், அடுத்தர என்றாற்கு - (யானும் என் சுற்றமும் மோகும் பெறுமாறு பொருந்திய அறங்களை முடிவித்து) மோகடித்தைத் தா என்றவனுக்கு, சொல் குறை தீர - சொற்குறை தீர்க்கும்பொருட்டு, வாழியரோ என்றான் - (உவந்து யாகங்களை நடத்தி) நீ வேண்டிய மோகடித்தின்கண் நீடு வாழ்வாயாக என்றான். (ஆகலால்), தொடுத்து - புனைந்து, இன்னர் என்னலோ - இப்பெற்றியாரென்று புகழ்தலோ, வேண்டா - வேண்டுவதில்லை. கொடுப்பவர் - இயற்கையாகக் கொடுக்கும் சிலத்தார், தம் சீர் அளவு தாம் அறிவர் - தம்மளவினால் கொடுக்க வல்லதனைத் தாமே அறிந்து கொடுப்பார்.

(பொ-ஊ) சேரன் குட்டுவனுடைய புகழைச் செய்யுனாகத் தொடுத்த கௌதமன் என்னும் பெரிய புலவன் யானும் என் கற்றமும் மோகும் பெறுமாறு பொருந்திய அறங்களை முடிவித்து மோகித்தைத் தா என்றவனுக்குச் சொற்குறை தீர்க்கும்பொருட்டு உவந்து யாகங்களை நடத்தி நீ வேண்டிய மோகித்தின்கண் தீடு வாழ்வாயாக என்றான். ஆதலால், புனைந்து இப்பெற்றியாரென்று புகழ்தலோ வேண்டுவதில்லை. இயற்கையாகக் கொடுக்கும் சிலத்தார் தம்மளவினால் கொடுக்க வல்லதனைத் தாமே அறிந்து கொடுப்பார். (381)

382. பாரி மகளுடைய கொடை

மாரியொன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும்
பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு - நீருலையுள்
பொன்றிறந்து கொண்டு புகர்வாக நல்கினாள்
ஒன்றுறா முன்றிலோ இல்.

(ப-ஊ) மாரி ஒன்றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும் - மாரியென்ற தொன்றின்றி உலகம் வற்றியிருந்த காலத்தும், பாரி மடமகள் - பாரியின் மடமகள், பாண்மகற்கு - இரந்து வந்தவனான ஒரு பாணனுக்கு, (சோறு பெறாமையால்), நீர் உலையுள் - நீர் பொருந்திய உலையிலே, பொன் கொண்டு - பொன்னைப் பெய்துகொண்டு, திறந்து புகர்வாக நல்கினாள் - திறந்து சோறாகவே நல்கினாள். (ஆதலால்), ஒன்று உறா(த) முன்றில் இல்லை - சென்றிரந்தால் ஒரு பயன்படாத மனை இல்லை. (ஓ - அசை).

(பொ-ஊ) மாரியென்ற தொன்றின்றி உலகம் வற்றியிருந்த காலத்தும் பாரியின் மடமகள் இரந்து வந்தவனான ஒரு பாணனுக்குச் சோறு பெறாமையால் நீர் பொருந்திய உலையிலே பொன்னைப் பெய்து கொண்டு திறந்து சோறாகவே நல்கினாள். ஆதலால், சென்றிரந்தால் ஒரு பயன்படாத மனை இல்லை. (382)

383. வள்ளன்மை

ஏற்றார்கட் கெல்லாம் இசைநிற்பத் தாமுடைய
மாற்றார் கொடுத்திருப்ப வள்ளன்மை - மாற்றாரை
மண்ணகற்றிக் கொள்கிற்கும் ஆற்றலார்க் கொன்னரிதாம்.
பெண்பெற்றான் அஞ்சான் இழவு.

(ப-ஊ) இசை நிற்ப - தமது புகழ் உலகத்தில் நிலைநிற்கும்படி, ஏற்றார்கட்கு எல்லாம் - இரந்தவர் எல்லாருக்கும், தாம் உடைய - தம்மிடத்துள்ள பொருள்களை யெல்லாம், மாற்றார் -

இல்லைபென்று மறுக்காமல், கொடுத்திருப்ப - கொடுத்திருப்பதெ-
வள்ளன்மை - வள்ளற்றன்மை மாற்றாரை மண் அகற்றி
கொன்றிற்கும் - பகைவரை வென்று அவர்களாண்ட பூமியை
அவரிடத்தினின்று நீக்கித் தமக்காக்கிக் கொள்ளும், ஆற்றவார்க்கு
- வெற்றியை யுடையார்க்கு, என் அரிது ஆம் - எப்பொருளும்
அரிதாகாது (எளிதாம்), பெண் - பெறுதற்கரிய அழகுள்ள
பெண்ணை, பெற்றான் - (மனைவியாகப்) பெறலாவதாயிருந்தான்,
இழவு - (தன்னிடத்துள்ளதையெல்லாம் கொடுத்து அவனைப்
பெறுதலான) பொருள் இழவுக்கு அஞ்சான் - அஞ்சான்.

(பொ-ண) தமது புகழ் உலகத்தில் நிலவதிற்கும் பய இரத்தவர்
எல்லாருக்கும் தம்மிடத்துள்ள பொருள்களையெல்லாம்
இல்லைபென்று மறுக்காமல் கொடுத்திருப்பதே வள்ளற்றன்மை.
பகைவரை வென்று அவர்களாண்ட பூமியை அவரிடத்தினின்று
நீக்கித் தமக்காக்கிக்கொள்ளும் வெற்றியை யுடையார்க்கு
எப்பொருளும் அரிதாகாது எளிதாம் பெறுதற்கரிய அழகுள்ள
பெண்ணை மனைவியாகப் பெறலாவ தாயிருந்தான்
தன்னிடத்துள்ளதையெல்லாம் கொடுத்து அவனைப்
பெறுதலான பொருள் இழவுக்கு அஞ்சான். (383)

384. இசைநோக்கி ஈதலின் பயன்

பயனோக்கா நூற்றவும் பாத்தறிவொன் நின்று
இசைநோக்கி ஈகின்றா ஈகை - வயமாப்போல்
ஆலித்துப் பாயும் அலைகடற் றன்சேர்ப்பு
கூலிக்குச் செய்துண்ணும் ஆறு

(ப-ண) வயமாபோல் - புலிபோல், ஆலித்து - ஒலித்து, பாயும் -
பாயாநின்ற, அலை - அலைகளை யுடைய, தன் - குளிர்ந்த, கடல்
சேர்ப்ப - கடற் சேர்ப்பனோ! பயன் நோக்காது - (அருளிணால் பிறர்க்கு
ஒன்றைக் கொடுத்தால்) தமக்கு மறுமைக்கண் கிடைக்கும் பயனை
ஆராயாமல், ஆற்றவும் பாத்தறிவு ஒன் நின்று - மிகவும் பகுத்தறியும்
அறிவு ஒன்றுமின்றி, இசை நோக்கி - புகழையே எண்ணி, ஈகின்றார்
ஈகை - கொடுப்பவர் கொடையானது, கூலிக்கு செய்து உண்ணும்
ஆறு - கூலிக்குத் தொழில்செய்து உண்ணும் நெறியோ டொக்கும்.

(பொ-ண) புலிபோல் ஒலித்துப் பாயாநின்ற
அலைகளையுடைய குளிர்ந்த கடற் சேர்ப்பனோ! அருளிணால்
பிறர்க்கு ஒன்றைக் கொடுத்தால் தமக்கு மறுமைக்கண் கிடைக்கும்
பயனை ஆராயாமல் மிகவும் பகுத்தறியும் அறிவு ஒன்றுமின்றிப்
புகழையே எண்ணிக் கொடுப்பவர் கொடையானது கூலிக்குத்
தொழில் செய்து உண்ணும் நெறியோ டொக்கும். (384)

385. ஒருவனிடத்தில் பலர் ஒன்றிரத்தல் ஆகாது

மறாஅ தவனும், பலரொன் றிரந்தால்,
பொறஅஅன் பேதுறுதல் எண்ணிப், - பொறாஅன்
கரந்துள்ள தூஉம் மறைக்கும், அதனால்
இரந்தூட்குப் பன்மையோ தீது.

(ப-ரை) மறாதவனும் - ஒருவர் சென்றிரந்தால் இல்லை யென்னாமல் கொடுக்கும் குணத்தை யுடையவனும், பலர் ஒன்று இரந்தால் - பலராகச் சென்று ஒரு பொருளை இரந்தாராகில், பெறான் - (சிலர்க்குக் கொடுத்துச் சிலர்க்குக் கொடாவிடின்) அதனைப் பெறாதவன், பேதுறுதல் - மயக்கமுறுதலை, எண்ணி - எண்ணி, உள்ளதும் - உள்ள பொருளையும், பொறான் - சிலர்க்குக் கொடுக்கப் பொறாமல், கரந்து மறைக்கும் - இல்லையென்று கரந்து மறையாநிற்பன். அதனால் - ஆதலால், இரந்தூட்கு இரந்துண்ணுமதற்கு, பன்மை தீது - பலராக ஒரிடத்துச் செல்லுதல் தீது. (ஒ - அசை).

(பொ-ரை) ஒருவர் சென்றிரந்தால் இல்லை யென்னாமல் கொடுக்கும் குணத்தை யுடையவனும் பலராகச் சென்று ஒரு பொருளை இரந்தாராகில் சிலர்க்குக் கொடுத்துச் சிலர்க்குக் கொடாவிடின் அதனைப் பெறாதவன் மயக்கமுறுதலை எண்ணி உள்ள பொருளையும் சிலர்க்குக் கொடுக்கப் பொறாமல் இல்லையென்று கரந்து மறையாநிற்பன். ஆதலால், இரந்தூட்கு இரந்துண்ணுமதற்குப் பலராக ஒரிடத்துச் செல்லுதல் தீது. (385)

386. தம் விருப்பத்தைத் தீர்க்காதவரை அடைதல் ஆகாது

தோற்றம் பெரிய நசையினார் அந்நசை
ஆற்றா தவரை அடைந்தொழுகல், - ஆற்றுள்
கயல்புரை உண்கண் கனங்குழாய்? அஃதால்
உயவுநெய் யுட்குளிக்கும் ஆறு.

(ப-ரை) ஆற்றுள் கயல் புரை - ஆற்றிலுள்ள கயலை ஒத்த, உண்கண் - மையுண்ட கண்களையும், கனங்குழாய் - கனமான குழையையும் உடையாய்! தோற்றம் பெரிய நசையினார் - தோற்றத்தால் பெரிய ஆசையை உடையார், அநசை ஆற்றாதவரை அடைந்து ஒழுகல் அஃது - அவ்வாசையைத் தீர்க்கமாட்டாதவரை அடைந்து வாழ்தலானது, உயவு நெய்யுள் குளிக்கும் ஆறு - தேருருள் நடத்தற்கு இடும் உயவு நெய்யின்கண் ஒருவன் குளிகுமதனோ டொக்கும். (ஆல் - அசை).

(பொ-ஊ) ஆற்றிலுள்ள கயலை ஒத்த மையுண்ட கண்களையும் கனமான குழையையும் உடையாய்! தோற்றத்தால் பெரிய ஆசையை உடையார் அவ் வாசையைத் தீர்க்கமாட்டாதவரை அடைந்து வாழ்தலானது தேருருள் நடத்தற்கு இடும் உயவு நெய்யின்கண் ஒருவன் குனிக்குமதனோடொக்கும். (386)

387. செலவாகாமல் மிகுதியாக உள்ள செல்வம்

காப்பிகந் தோடிக் கழிபெருஞ் செல்வத்தைக்
கோப்பெரியான் கொள்ளக் கொடுத்திரா தென்செய்வர்?
நீத்த பெரியார்க்கே யாயினும் மிக்கவை
மேலிற் பரிகாரம் இல்.

(ப-ஊ) காப்பு இகந்து - தான் காக்கும் காவலைக் கடந்து, ஓடி - கொடுங்கோல் நெறியிலே ஓடி, கழிபெருஞ் செல்வத்தை - குடிகளிடத்துள்ள மிக்க பெரிய செல்வத்தை, கோப்பெரியான் - அரசனானவன், கொள்ள - வாங்கினால், கொடுத்து இராது - கொடுத்து உயிர்பிழைத்திராமல், என்செய்வர் - என்ன பரிகாரம் செய்வார்? நீத்த பெரியார்க்கே ஆயினும் - எல்லாப் பொருள்களையும் துறந்த துறவிகளுக்கே யாயினும், மிக்கவை - பிறர்க்குப் பயன்படத் தாம் தானமாக கொடுத்த மிக்க பொருள்களை, மேலின் - தாமே விரும்பி அனுபவித்தால், பரிகாரம் இல் - அதற்குச் செய்யும் பரிகாரம் இல்லை.

(பொ-ஊ) தான் காக்கும் காவலைக் கடந்து கொடுங்கோல் நெறியிலே ஓடிக் குடிகளிடத்துள்ள மிக்க பெரிய செல்வத்தை அரசனானவன் வாங்கினால் கொடுத்து உயிர்பிழைத்திராமல் என்ன பரிகாரம் செய்வார்? எல்லாப் பொருள்களையும் துறந்த துறவிகளுக்கே யாயினும் பிறர்க்குப் பயன்படத் தாம் தானமாகக் கொடுத்த மிக்க பொருள்களைத் தாமே விரும்பி அனுபவித்தால் அதற்குச் செய்யும் பரிகாரம் இல்லை. (387)

அலகு-1; அலகு-2;

முற்று